

Mattyasovszky Jenő

Hód és a megsemmisült nyom

**EXPRESSZ KÖNYVEK
BUDAPEST**

Sajtó alá rendezte:

KULCSÁR ÖDÖN

© *Kulcsár Ödön, 1985*

ISSN 0230-7995
ISBN 963 322 312 1

1

Daniel Roxynt bosszantotta, hogy olyan olcsó szállodában foglaltak számára szobát, mint a Hotel Hornis. A reklámfeliratokkal, képekkel beborított épület ugyan Kairó legforgalmasabb sugárútján áll, de egy kis mellékutcából nyílik a bejárata. Alig észrevehető fehér tábla szerénykedik fölötte, arab és angol nyelven közli: a harmadik, a negyedik és az ötödik emelet a Hotel Hornis. Roxyn megkereste a liftet, elégedetten nyugtázta, hogy a szállodába külön felvonó viszi a vendégeket. Beszállt, megnyomta azt a gombot, amely fölé tussal rajzolták: Recepció. Amikor kinyílt az ajtó, egy pillanatra hátrahőkölt. Két fehérruhás szállodaszolga ugrott a bőröndjéért, kapdostak az aktatáskája után is, de felemelte a feje fölé, s úgy próbált kitörni a liftből.

A recepcióban, a pult mögött egy fekete, hosszú hajú fiatal nő állt, az egész kis előteret elárasztotta parfümjének édeskés illata.

– Jó napot, uram! Tessék idefáradni! Szép időnk van, nemde?

Roxyn köszönés helyett megkérdezte.

– Van hideg sörük, kisasszony?

A lány intett a bőröndért folytatott küzdelemben alul maradt férfinak.

– Hozzon sört az úrnak, apám!

Roxyn tágra nyitott szemmel bámult a lányra, majd a sietve távozó őszes férfira. De nem kérdezett semmit. Leült az egyik bőrfotelbe, elővette zsebkendőjét, s megtörölte izzadt arcát.

– Mindjárt itt lesz a sör, uram. Kairó ilyenkor nagyon meleg. És száraz. Ön nem így gondolja, uram?

Hozták a sört, ingerlően aranylott a magas pohárban. Roxyn először kicsit kortyolt belőle, aztán egy hajtásra kiitta az egészet.

– Még egyet! – adta vissza az üres poharat. Kis ideig hallgatott, utána halkán megkérdezte. – Van szobájuk?

A hosszú hajú lány olaszos szóáradattal bizonygatta, hogy minden szoba foglalt, de talán egyet mégiscsak sikerül majd valahogyan kiszorítani, mert ez nagyon jó hírű hotel, sok a külföldi, s mivel... Roxyn nem méltányolta az előadást, szenttelen hangon közölte: neki a cég, sajnos, itt foglalt szobát.

– Szabad a nevét?

– Roxyn.

– Igen, uram. A hatvannyolcas lesz a szobája. Az útlevelét kérem szépen.

Roxyn megitta a második pohár sört is, pénzt adott a hotelszolgának.

– Hol van ez a hatvannyolcas?

– Itt uram, közvetlenül a bejárat mellett. Szabad az útlevelét? Be kell írom néhány adatot.

Roxyn kivette a táskájából az okmányt, s átnyújtotta. Tekintete a kulcstároló táblára tévedt. A szobakulcsok kivétel nélkül ott lógtak a szobaszámok alatt. Roxynnak az az érzése támadt, egyedüli vendég az egész hotelban.

A szoba tágas volt, de barátságatlan. Fehér színű ágy szerénykedett a fal mellett, fehérre festették az asztalokat és a fotelok karfáját is. A hatalmas erkély a szomszéd ház sárgásszürke tetője fölé nyúlt, az utcát nem lehetett látni. Az állandóan dudáló autósokadalom zaja azonban akadály nélkül áramlott be a szobába.

Roxyn még ki sem nyitotta bőröndjét, amikor már megszólalt a telefon. Éles hangja végigpergett a bútorok között, újra és újra megtöltötte a szobát. A férfi az órájára pillantott, aztán az erkélyhez lépett, kilesett az ajtón, bezárta, s a függönyt is összehúzta. Pár pillanatig még nézte a telefont, majd a kezébe vette a készüléket, megforgatta, anélkül, hogy a hallgatót elmozdította volna, elővette a bicskáját, s gyors mozdulatokkal leszerelte a telefon alját. Megvizsgálta a belsejét, szemügyre vette még a csengőt is.

– Jó... Jó.... Negatív – mondogatta, s visszacsavarozta a védőlemezt. Felvette a kagylót, de csak

ennyit mondott.

– Tessék várni... S egy-két mozdulattal szétszedte a kagylót is. – Semmi... Itt sincs semmi.

Roxyn útlevelében az állt, hogy 1941-ben született, valójában azonban még nem volt negyvenéves. Haját feketébe hajló barnára festette, vékony bajuszt növesztett, amit két ujjával állandóan simogatott. Elegáns öltönyt viselt, de nyakkendőjét sohasem húzta szorosra, az ing kézelőjét sem gombolta be, úgy nézett ki, mint egy kiöltözött hentes. Természetesen sem a bajuszsimogatás, sem az öltözék hanyagsága nem tetszett a főnökeinek.

– Aki olyan munkát végez, mint mi – mondogatták –, úgy nézzen ki, mint más utcai ember, s ne legyen semmilyen szokása.

Roxyn nagyon jól tudta ezt, de képtelen volt változtatni.

– Mindnyájan isten kezében vagyunk.

Összerakta a telefonkagylót, s beleszólt.

– Most már lehet... .

– Órák hosszat várakoztat – üvöltötte valaki bemutatkozás nélkül. – Mit gondol, lopjuk mi a napot?!

– Nem hiszem – motyogta, s próbálta kitalálni, ki lehet ez a névtelen.

– Mit mondott? Nem értettem.

Roxyn leült a fotelba.

– Semmi lényegeset... Csak azt a véleményemet akartam kifejtetni, nem tartom valószínűnek, hogy valaki lopná a napot, mert ellenkező esetben nem lenne ilyen meleg.

A vonal másik végén beszélő férfi türelmetlen hangon utasította rendre Roxynt.

– Kértem, hogy ne lopja az időnket.

– Tessék! Parancsoljon! Mit óhajt?

Kis szünet következett. Aztán az idegen megszólalt.

– Hány fehér inget hozott?

– Hármat.

– De kettő mosásban van. Igaz ez?

– Nem kettő, csak egy.

Ez volt a megbeszélte jel.

– Oké – hangzott a vonal túlsó végéről. – Az igazgató úr arra kéri, most azonnal jöjjön el, ne a levélben közölt időpontban. Értette?

– Igen.

Már kattant is a telefon. Roxyn káromkodott.

– Az a... Ebben a melegben! Most, rögtön!

Aludni szeretett volna. Talán még órája sincs, hogy megérkezett a kairói repülőtérre, úgy gondolta, lesz legalább egy szabad napja, nem zaklatják főnökei. Amikor utoljára a városban járt, megismerkedett egy táncosnővel a Szahara-bárban, a piramisok tövében. Hozzá akart kimenni az éjszaka. De ilyen fáradtan, álmosan, a melegtől elcsigázottan nem érdemes. Örül, ha a főnökeivel való találkozáson nem alszik majd el... Na, ez jó hecc lenne!

Megmosdott, inget váltott, felkapta az ágyról az aktatáskáját, s kilépett a folyosóra. A portán akart taxit rendelni, de a lányt már nem találta a pult mögött.

– Taxit szeretnék – szólt az egyik szolgának.

– Igen, uram. Tessék a lifthez fáradni.

A liften ventilátor forgott, enyhítette a hőséget. Roxyn úgy fordult, hogy az arcát érje a fuvallat. Mi a csoda lehet az a sürgős ügy, ami miatt neki Fokvárosból azonnal ide kellett repülnie? Már arra is gondolt, hogy valami rosszat csinált, s amiatt rendelték a központba... Majd meglátom – legyintett.

Az utcán cirkáló sok ütött-kopott, hatalmas taxi közül egyet a ház sarkához intettek. Roxyn bemondta a címet, s lassan, szinte lépésről lépésre, meg-megállva, aztán újra nekilódulva, százat vagy talán ezret dudálva a taxi is beleolvadt az autóforgalomba. Elhaladtak a főpályaudvar, a fáraó merev tekintetű szobra előtt, por- és gázfelhők lebegtek a fák körül, az utakon, a házak falánál, sárgás szürkére festették a fekete lepelbe burkolózó nőket, az izzadt homlokú férfiakat. Roxyn a vézna sofőrt nézte, aki nagy biztonsággal tekergette a kormánykereket.

– Rágyújt? – kérdezte tőle.

A taxis a fejét rázta.

– Nem dohányzom – mondta angolul. – Valamikor régen, igen! De most már nem. Nagy a család.

– Hány felesége van?

– Három... Meg a gyerekek... Csak én keresek...

Roxyn nem először járt a központ villaszerű, magas téglakerítéssel körülvett épületében. Elküldte a taxit, s becsengetett. Az ajtó önműködően nyílt, de Roxyn tudta, kamerák figyelik a látogatót. Végigsietett a park kavicsos útján, felszaladt a lépcsőn, s benyitott a hallba. Az ajtó mellett hatalmas fotelban egy forradásos arcú, kopaszra nyírt férfi ült. Intett, hogy menjen beljebb, s mutatta az ajtót is.

Roxyn ismerte ezt a férfit. Valamikor az egyik terrorista vezér gorillája volt, ebben a szolgálatában kapta a sebeket is. Marcona, sőt ijesztő külseje ellenére szerette a tréfákat. Persze, csak azokat, amelyeket ő csinált. Most is kitette a lábát, hátha keresztülesik rajta Roxyn. Mondta is:

– Nézz a talpad alá, öcskös! Bele ne rúgj a lábamba!

– Ne hülyéskedj, Cicero!

Azt már senki sem tudta, miért nevezik Cicerónak, ha őt kérdezték, ő is csak a vállát vonogatta.

– Valamilyik marha rám testálta... Talán azért, mert görög vagyok...

Hiába mondogatták neki, hogy Cicero nem is görög volt, azt hitte, ugratni akarják, s sűrű káromkodások közepette zavarta el őket a pokolba.

A szobában, ahová Roxyn benyitott, két idősebb nő ült. Az egyik azonnal felállt, s bekapcsolta a rádiót. A másik egy gombot nyomott meg az íróasztalán, egy-két pillanat múltán ugyancsak a gombok apró villanása jelezte: bemehet a főnökhöz a látogató.

– Sört vigyek be? – kérdezte a rádiót bekapcsoló titkárnő.

– Ha hideg...

Roxyn szorosra húzta a nyakkendőjét, sűrű sötétbarna haján is igazított valamit, csak megszokásból kopogott a párnázott ajtón, s belépett. Azt hitte, csak a közvetlen főnökét találja a szobában, de a tárgyalóasztal körül ült az egész vezérkar. A négy férfi közül kettőt nem is ismert.

– Jöjjön csak! Magára várunk. Kért kinn valamit inni?

Roxyn bólintott, s kezet fogott a főnökeivel. A vezérigazgató, aki illő módon a legidősebb volt közöttük, amerikai kiejtéssel beszélt angolul, aranykeretes szemüvege mögül szinte jóságosan, atyáian nézett Roxynra.

– Ő a mi reménységünk...

A két ismeretlen bólogatott. Az egyik azt mondta.

– Hát akkor vitorlát bontani! Szerencsés hajózást!

– Megszólt az egyik tengerész – heherészett a vezérigazgató. – Mr. Tanger a haditengerészetnél szolgált... Habár az régen lehetett, mert vitorlával ma már... – S nagyot ütött a volt tengerész hátára.

Tanger mérgesen pillantott rá, s a kicsit félénk, diákosan viselkedő társához fordult.

– Irigylük tőlem a tengert...

A vezérigazgató helyettese, akinek igazgatói címe volt, moccanás nélkül ült a székén. Nem vett részt a társalgásban, egy dossziét nézegetett, ez az egyetlen irat volt az asztalon. Amikor a titkárnő behozta a sört, valamit súgott neki, s alig észrevehetően Tangerre mutatott. Az igazgató bólintott, felállt, az ablakhoz sétált, s kilesett a légkondicionált szobából. Aztán a whiskys poharát szorongató Tanger mellé ült.

– Kezdjük, uraim! Szalad az idő!

Mindenki elhelyezkedett. Roxynnak az asztal végén mutattak helyet.

– Vezérigazgató úr, ha lehetséges – mondta katonás hangon az igazgató –, az érdemi tárgyalás előtt szeretnék megjegyezni valamit.

A vezérigazgató jóságos mosollyal adott engedélyt.

– Szeretném elmondani uraim, hogy az itt folyó tárgyalásokat, érthető okok miatt, nagyon bizalmasan kezeljük... S eddig még nem beszéltünk arról, hogy az a kérésünk, ne rögzítsünk... Mi sem, de önök sem, Mr. Tanger... Ugye, egyetért?

Tanger elvörösödött, de bizonygatta.

– Természetesen, igazgató úr, természetesen...

Mivel az igazgató nem vette le a szemét Tanger zakójáról, s a többiek is látszott, egyértelmű, hogy miről van szó, Tanger kényszeredetten kigombolkozott, s egy karóra nagyságú készüléket tett az asztalra.

– Nagyon köszönöm, uram – mondta az igazgató. – Egyébként a vételt zavaró rádióink is működnek... S így – tette még hozzá – a sofőrje sem bosszankodik majd a zörejek miatt kinn a kocsiban, hogy nem tiszta a vétel. Képes lett volna a saját készüléküket hibáztatni.

Tanger pillanatok alatt úrrá tudott lenni a helyzeten. Most is a legmegfelelőbb választ adta.

– Helyes, helyes... Ez a dolog is csak az önökbe vetett bizalmat erősíti. Helyes! Látom, nem kezdők!

Roxyn mosolygott a bajusza alatt. Ő észrevette, hogy a titkárnők ajtajának a kerete megfelelően beállított röntgenkészülék, amely réteges felvételt csinál a belépőről. A repülőtereken látni hasonlókat, csak az a fémtárgyakra reagál, ez mindent lefényképez...

S elkezdődött a tárgyalás. Tanger arról beszélt, hogy a tulajdonában levő cég immár százmillió nagyságrendű üzleteket veszített el, mert a pályázatokon egy-egy vállalat jobb ajánlatot tesz. Vonatkozik ez árra, de műszaki megoldásokra is.

– Önök megfelelő információkat szállítanak az angol, az amerikai és más európai cégek ajánlatairól... sőt a japánokról is. De az utóbbi üzletektől kelet-európai vállalatok ütöttek el, szocialista vállalatok! Tetszik érteni?! Magyarok, csehek... Tehát...

Roxyn már tudta, miért van itt...

Az izzadságcseppek lassan gördültek le a homlokáról. Huszonöt éve nem járt Magyarországon.

2

Költők tollára valók a májusi reggelek. Lágys, zöldek, virágosak, illatosak és ígéretesek. Bana Dénes ezredes, az elhárítás parancsnoka is nagyot szippantott a friss levegőből mielőtt beszállt volna a fekete Mercedesbe. Szinte véteknak tartotta begyújtani a motort, megtörni a természet varázsát.

– Holnap reggel sétálok legalább egy órát itt, a hegyen. . .

Kiengedte a kéziféket, s hagyta gurulni a kocsit, lassan le a városba. Már tizedik éve lakott a Széchenyi-hegyen, de jóformán még a szomszéd utcában sem járt. Kora reggel indul a minisztériumba, késő este jön haza. Szabadságra mindig elutaznak valahová, főképp a felesége kedvéért, aki „unja már a hegyet”... Valamit változtatni kellene. . . Csak hát újabb s újabb ügyek... Felderítés, nyomozás...

Bana ezredes elnevette magát. Az a nyomozás jutott az eszébe, amire az anyósa kérte meg az előző este. Kibőjtölte amíg hazaért. Már az előszobában panaszkodni kezdett:

– Elveszett a kutyám, fiam. Két napja már. Kiengedtem a kertbe, s nem jött vissza... Valaki ellopta. Nincs már más reményem, csak te... Mégis te vagy a fődetektív... Nyomozd ki fiam, hol a szegény Buksim... Ugye, megkeresed?

– Én mondtam anyukának – tárta szét a karját a felesége –, hogy te nem kutyákkal...

– Nem olyan nehéz egy kutyát kinyomozni – szólt közbe az anyós –, te ne beszéld le róla... Dénes megteszi neked ezt a kis szívességet. . .

– Nem ér rá ő ilyesmire!

– Akkor majd valamelyik hadnagya. Parancsba kiadni csak ráér! Az csak egy perc!

A Buksi. Bana ezredes jól emlékezett erre a kutyára. Kis bohóc volt, pekingi palotakutya. Az anyósa rendszerint magával hozta, a szobaajtóban ölbe vette, s nem tette le, amíg csak ki nem lépett a lakásból. Tehát Buksi elveszett...

– Az is lehet, hogy egyszerűen megszökött... Elege volt az öregasszonyból... Disszidált – nevetett Bana Dénes, s gyújtást adott a motorra.

Az utcák még csendesek voltak, csak a fogaskerekű megállójában lézengett néhány ember. Lenn a várost sejtelmes párafátyol takarta, csak néhány magasabb épület dugta át rajta a fejét, ablakain szikrát vetett a nap. A Moszkva tér előtt már sűrűsödött a forgalom. A lámpák sárgán villogtak, ez bizonytalanná tette az „átkelést”. A fekete Mercedes óvatosan siklott előre, a Széna térnél azonban megugrott, a villamossínre kanyarodott, s végigszaladt egészen a hídig.

Bana Dénes kitárta hivatali szobájának ablakát, apró intéssel köszöntötte a Dunát. Még nem ért az íróasztalához, amikor villogni kezdett a beszélő készüléke.

– Tessék! Mit óhajt?

– Ezredes elvtárs – jelentkezett a titkárnője –, az ügyeletes tiszt elvtárs szeretne önnel beszélni... És vinném a kávé is.

– Rendben.

Egy fiatal, napbarnított arcú, magas főhadnagy lépett a szobába.

– Ezredes elvtárs, kérek engedélyt. . .

– Mi van? – szólt közbe Bana Dénes. – Csak röviden.

– Jelentem, valami nem tetszik neked.

Bana elmosolyodott. Ismerte a tisztjét, tudta, érdemes meghallgatni. De azért azt mondta:

– Nekem sem tetszik sok minden, mégsem megyek hajnalban a miniszterhez... Folytassa.

– Jelentem, tegnap délután a Hajnal utcában egy autóbusz elütött egy nőt.

– Nem is tudtam, hogy már a közlekedési balesetekkel is mi foglalkozunk.

– Azt hiszem, némelyikkel kellene. . .

– A tárgyra, főhadnagy elvtárs! Ha pedig hosszabban akar beszélni, üljön le.

A tiszt az egyik fotelba telepedett. Kétségkívül, kicsit szemtelennek hatott.

– Ebédet is kér?

A főhadnagy megérezte az ezredes hangjából az atyáskodó jóindulatot, elmosolyodott.

– Csak ha paprikás csirke, ezredes elvtárs, egy jó paprikás csirkéért itt maradok ebédig.

Az ezredes nevetett.

– Folytassa.

– Igenis... A helyszínelők a nőt már holtan találták. Szétloccsant a feje. Amikor átvizsgálták a táskáját, egy cédulán egy telefonszámot találtak. Tessék, ez az a szám...

Bana ezredes elvette a cetlit, rápillantott, látszott, hogy meghökkent.

– Micsoda?

– Igen, ezredes elvtárs... Az elhárítás száma. A mienk.

Bana Dénes beszólt a diktafonba.

– Küldje be, legyen szíves, Pintér alezredes elvtársat... Azt akarja mondani – fordult a főhadnagyhoz –, hogy egy rendőrtiszt meglátta a telefonszámot, s azonnal tudta, hogy a mienk?

– Nem, ezredes elvtárs... Bár ez sem lenne kizárható, ez nem is titkos szám... De a szóban forgó rendőrtiszt Misi volt... Vagyis Gereblyés Mihály. Aki...

– Tudom! Aki itt hagyott bennünket, mert a felesége a szemére hányta, hogy egyszer-kétszer éjszaka is sürgős dolga akadt.

– Egyszer-kétszer?

– Jó elhárító vált volna belőle. Sajnáltam, hogy elmegy...

Egyébként is ... Elmeséltem neki az Ábris-példát... Nem hallgatott rám.

– Ezredes elvtárs, azt az Ábrist én sem ismerem...

– Jellemző. Gárdonyi regényében Ábris fráter egy nő miatt elhagyja a kolostort. Pár évig jól érzi magát, de aztán csak visszavágyik a kolostorba, végül vissza is tér, pedig tudja, hogy ott csak néhány korbácsütést kap ebéd helyett... Most már érti?

– Igen, ezredes elvtárs! Ami azt illeti, lehet ebben valami, mert Misi valóban nagy nosztalgiával beszélt a régi beosztásáról.

Megjött az alezredes. Pintér Béla köpcös, kopaszodó, kissé zsírosan csillogó bőrű férfi volt, úgy tartották számon, mint az emlékezés legnagyobb mesterét.

– Ül le, Béla... A főhadnagy elvtárs tart előadást. Tessék.

A fiatal tiszt a történet után a következtetéseket is elmondta.

– Ezredes elvtárs, a telefonszámból egyértelmű, hogy ennek a nőnek vagy már volt dolga velünk, vagy arra készült, hogy felhívjon bennünket. Az első eset egyszerű. A második már nem. Mert, van itt valami, amit Gereblyés csak egy fél mondatban említett, akkor is úgy, mint a sofőr védekezését.

– Mondja.

– A sofőr azt dadogta egyetlenegyszer: „Hirtelen, mintha elem lökték volna...” Vagyis a nőt. „Mintha elem lökték volna...” Márpedig ez a kettő, a telefonszám és a halál nagyon furcsán kapcsolható egybe.

– Ezek még nem tények, így nem... Az egyik fele csak a fantázia szüleménye. Béla, légy szíves, kérd be az egész anyagot.

A főhadnagy a zsebébe nyúlt.

– Jelentem, itt van egy másolat.

– Kérem – mondta az ezredes.

– Tessék.

Az ezredes gyorsan elolvasta a vékonyka papíron írt másfél oldalnyi szöveget.

– Tehát lány volt. Legalább nem sírnak utána a gyerekek... Huszonnégy éves... A jelentésben az áll, hogy meggondolatlanul az autóbusz elé lépett, vagyis baleset. Senki nem állítja, hogy a kerekek alá lökték.

– De azt sem, hogy nem... Bocsánat, ezredes elvtárs.

Bana intett, rendben van, nem veszi fegyelmetlenségnek a közbeszólást.

– Igaz, főhadnagy elvtárs! Nem állítjuk... De azt sem állítja senki, hogy a Bazilika tornya dőlt rá... Maradjunk a tényeknél. Már megint szólni akar?

– Igen, kérek engedélyt ezredes elvtárs!
– Halljuk.
– Jelentem, én csak a véletlenséget szeretném kizárni. A busz ugyanis nem közvetlen a járda széle mellett haladt. Az áldozatnak legalább két lépést kellett tennie az úttesten...
– Át akart menni a túloldalra.
– Nem. Ez is kizárható, mert a túloldalon láncsal van biztosítva a járda... A két lépés is sok. A balesetek kilencvenöt százalékát egyetlen figyelmetlen lépés okozza. De, mondjuk, ez az öt százalékba tartozik... A harmadik lépés előtt már a nagyothallók is megtorpannak.
– Jó... És ha öngyilkos lett? Mondjuk szerelmes volt?
Pintér alezredes elmosolyodott.
– Min mulatsz? – kérdezte az ezredes.
Pintér próbálta magát fegyelmezni.
– Nem illik tréfálkozni, hisz a lány halott. Mégis mosolyognom kell, ha arra gondolok, hogy a lány innen választott volna vőlegényt...
Az ezredes is nevetett. A főhadnagy azonban halkán mondta.
– Én ezt sem vetném el... Sőt... Lehetett volna itt valamelyik lánynak a barátnője is...
– Igen, igen – bólogatott az ezredes.
– Hol dolgozott? – kérdezte a parancsnok, s újra elővette a helyszínelő rendőrök jelentését... Itt nincs feltüntetve... Csak az, hogy titkárnő volt... De hol?
Az ezredes az ablakhoz ment. Kinn már erősen sütött a nap, az égen egyetlen felhő sem volt. Májusban szokatlan nyár telepedett-a városra.
– Főhadnagy elvtárs! Sok mindent nem tudunk erről a lányról. Huszonnégy óra múltán jelentkeztek nálam, addig szerezz be a legfontosabb adatokat. De mondja meg a barátjának, Gereblyésnek, senki sem tudhatja meg, hogy érdeklődünk az ügy iránt. Világos?
– Értettem ezredes elvtárs – mondta katonásan a főhadnagy. Aztán egész más hangon hozzátette. – Legalább nem kell ágyat húznom. Ma kellett volna vinnem a Patyolatba...
Az ezredes kezet nyújtott a főhadnagynak. Pintér alezredes is felállt.
– Béla, maradj még egy pillanatig – kérte az ezredes – Van itt más ügy is... Nézd ezt meg. Kairói licenckereskedelmi cég irodát akar nyitni Budapesten. – Egy sűrűn teleírt papírlapot nyújtott át az alezredesnek. – Önmagában ez jó dolog. De. Olvasd csak.
Az ezredes csak most eszmélt, hogy a kávéját még nem itta meg. A csésze után nyúlt, s mint valami orvossgot felhörpintette a hideg folyadékot. Várakozóan nézett Pintér Bélára.
Az alezredes gondosan összehajtotta a papírt, s úgy adta vissza.
– Mit döntöttél?
– Ha valakiről tudjuk, hogy kicsoda, nagy baj már nem érhet bennünket... És ha egy kicsit ügyeskedünk is...
– Egyetérték – bólintott Pintér alezredes. – Hadd nyisson itt Pesten irodát ez a kairói micsoda...
– Helyes.
Az alezredes felállt.
– Várj még egy pillanatot, Béla.
– Parancsolj.
Bana Dénes a fejét vakargatta, s lassan tett-vett az asztalon, csodás rendbe állította a telefonokat, a ceruzákat, kétszer is megigazította az újságcsomagokat.
– Nyomoztál te már kutya után?
Az alezredes mintha nem hallotta volna jól, visszakérdezett.
– Mi után?
– Kutya után, barátocskám. Elveszett az anyósom Buksija. És hozzám fordult, mondván, én vagyok a nyomozó.
– Szóljak valakinek?
– Ugyan! Csak azt mondd meg, te hogyan kezdenél hozzá?
– Hát... Mint más nyomozáshoz...

– Vagyis?
– Kihallgatnám Juli nénit, az anyósodat...
– Ajaj! Az három nap!
– Akkor pedig... Adjunk fel az újságba egy hirdetést. Aki megtalálja, jutalom ellenében... Tudod, mennyi ilyen hirdetés jelenik meg az újságokban?!

– Jó, ez egynek jó... De az összes tekintélyem odavész, ha nem találom meg a kutyát.
Az alezredes nem állhatta meg, hogy ne nevéssen.
Bana legyintett.

– Könnyű neked! Se feleséged, se anyósod! Se kutyád... Pintér alezredes összecsapta a bokáját.
– Jelentem, kutyám az van! Német juhász, kivénhedt rendőrkutya. Az a neve, már ne haragudj meg érte, hogy... Tábornok...

Bana sandán nézett az alezredesre.

– Mi a neve?
– Jelentem, Tábornok.
– Nem Ezredes?
– Nem... Előléptettem...
– Mikor? – Ezt már nevetve kérdezte Bana Dénes, az elhárítás parancsnoka. A helyettese pillanatig habozott, utána ő is nevetve válaszolt.
– Tíz perce...

3

Dániel Roxyn már több mint két hete Sopron nevezetességeivel ismerkedett. Először a város fölötti hegyen épített nagy szállóban lakott, de az egyik belvárosi sétáján felfedezte az Új utcai kis szállodát, a Palatinust, megtetszett neki, s leköltözött a hegyről. Austin márkájú kocsiját a hotel előtti kis utcában állította le, szobájának ablakából rálátott. A két hét alatt többször is járt Budapesten. Tíz óra tájban szállt be az autóba, rendszerint hosszasan vizsgálgatta a motort, majd egy alkalmasnak vélt pillanatban gyorsan indult. Tudta, hogy követik. Már első budapesti útjánál észrevette. Egy fekete Volga és egy fehér Lada, felváltva kísérték. De úgy tett, mintha semmiről sem lenne tudomása. Tárgyalt a Külkereskedelmi Minisztériumban, a Kereskedelmi Kamaránál, a Fővárosi Tanácsnál, utána visszautazott Sopronba. Néha szinte félnapokig nem jött ki a szobájából. A recepcióban többször is megkérdezte, nem jött-e levél Budapestről vagy távirat Kairóból. Este korán feküdt le, a villanyát is hamar eloltotta. A szállodai személyzetten kívül nem érintkezett senkivel. Ha látják, hogy semmi gyanúsat nem tesz, békén hagyják, gondolta. Ezért bosszantotta, amikor az egyik este, diszkrét kopogás után belépett a szobájába Cicero. Az első kérdése ez volt.

– Ki engedte meg, hogy ide gyere?

Cicerót bántotta ez a hang.

– Én! Én magam!

Ledobta magát az egyik fotelba. Sziszegve, de halkán folytatta.

– Mit gondolsz te, én a levegőből élek?

Roxyn az ujját a szája elé tette.

– Várj!

Cicero bólintott. Cigaretára gyújtott, s míg Roxyn bekapcsolta a rádiót, csendben maradt.

– Mindennap kétszer átnézem a szobát, hátha találok poloskát. Eddig nem volt. De a biztonság a legfontosabb! Téged nem követtek?

– Kizárt dolog! Ötször-hatszor is ellenőriztem... Rád akaszkodtak?

Roxyn nevetett.

– Igen... De már ismerem őket. Nem kellett volna idejönnöd.

Cicero most már csak annyit mondott.

– Pénzt!

– Kapsz. Mi kell, forint vagy dollár?

Cicero előredőlt a fotelben, ujját figyelmeztetően felemelte.

– Mind a kettő. De sok legyen!

Roxyn az aktatáskából bankókötegeket vett elő. Kettőt az asztalra dobott.

– Tessék!

Cicero előbb messzitől nézegette, utána a zsebébe gyömöszölte a pénzt.

– Talán elég lesz... De máskor ne felejts el...

Felállt, hogy már megy, de Roxyn visszanyomta a fotelba.

– Most visszamégy Budapestre?

– Igen.

– Jó... De holnap felmondod a szobádat... Kiköltözöl.

– Minek?

– Az a parancs, hogy azt tedd, amit mondok. Nem?

– De.

– Hát akkor ne kérdezősködj. Holnap kiköltözöl.

– Azt akarod, hogy idejőjjek?

– Nem! Most is hiba volt! Holnap reggel Budapesten csevegni kezdesz a hotelportással, s elmondod neki, hogy két barlangfürdő is van Magyarországon. Te is szeretnéd kipróbálni a gyógyhatásukat.

– Miért, mi bajom van?

– Reumád... Főképpen a miskolci fürdő iránt érdeklődj! Aztán közöld a portással, kéred a számlát, s ha lehet, segítsen, hogy Miskolcon jó szobát kapjál. A Juno-szállót említi majd. Költözz oda egy hétre... Nem... Várd ott meg, míg nem kereslek. Akármilyen szövegű táviratot kapsz, gyere Győrbe, a szálloda cukrászdájába, amilyen gyorsan csak tudsz. Tízkor, tizenkettőkor, négykor és hat órakor ott találsz vagy a parkolóban. A pénz elég lesz, ne félj... Tehát Miskolc és Juno. Megjegyezted?

Cicero újra felállt.

– Meg ... Miskolc ... Juno ... Viszek magammal egy nőt.

– Azt nem! – tiltakozott Roxyn. – Vinni Pestről nem lehet. Ha ott találsz valakit, ám legyen! Csak óvatos légy!

– Így is jó... Bár a fene érti ezt... Viszontlátásra! De nehogy a barlangban felejts! Mert annyi pénzem mindig lesz benzinre, hogy megkeresselek!

Roxyn hallotta Cicero Opeljának ajtócsapódását, aztán felzúgott a motor. Az ablakból egy pillanatra látta is, hogy már kifelé tart az utcából. Figyelt, nem indul-e másik autó... De csendes volt minden.

Amikor megtudta, hogy Ciceróval együtt kell dolgoznia, arra gondolt, azért küldik, hogy őt sakkban tartsa. Később azonban kielégítő magyarázatot kapott.

– Ez a görög gátlástalan alak – mondta az igazgató. – Talán szüksége lesz a szolgálataira. Maga a parancsnok, ő azt csinálja, amit maga mond. Zsoldos katona volt, megszokta az engedelmességet. Ha mégis csintalankodna, hozd ki Bécsbe, ott majd ...

Azon nem ütközött meg, hogy Cicero pénzt kért. Szándékosan adott neki keveset, s most is szándékosan sokat. Azt akarta, Cicero érezze, hogy tőle függ. Nem együtt érkeztek Magyarországra. Sőt négy napig még akkor sem találkoztak, amikor már mindketten Budapesten voltak. Nem kell dobra verni, hogy ők egy fészekből jöttek. Cicero volt Roxyn „technikusa”. Művészi tökélyre fejlesztette zárkinyitó tudását, a hadseregben megismerkedett az elektronikával, a fegyverekkel, sőt megtanították verelkedni is. Röviden: nagyszerűen kiegészíthetett egy olyan embert, aki csak a fejével dolgozik.

Roxyn nem szerette, most pedig, hogy megszegte a rejtőzködés szabályait, nagyon mérges volt rá. Mert ma este neki is Budapestre kellett mennie. Találkájá volt kilenc órakor a Hauer cukrászdában. S mivel nem akart elkésni, alig fél órával Cicero távozása után, indulnia kellett. Gondosan átnézte az autóját, nem csempészték-e bele valamilyen helyzetközlőt vagy hangrögzítőt, legalább öt percig járatta a motort. A kocsiját rendben valónak vélte, beült, s lassan visszahátrált az Orsolyák terére. Kijutott a körútra, itt azonban nem Nagycenk felé fordult, hanem a Bécsi útra. Mintha Ausztriába igyekezne. A Shell-kútnál tankolt, közben feszülten figyelte, nem bukkan-e fel olyan kocsí, amely őt követné. A vám előtt megállt. Hosszú percekig nem jött egy autó sem...

– Mi az, leszálltak rólam? – kérdezte félhangosan. S ő válaszolt is. – Csak semmi meggondolatlanság! Két lehetőség van: vagy sokkal ügyesebbek, mint eddig, vagy már értelmetlennek tartották a figyelést. Utóvégre legális céllal jöttem az országba, jóformán ki sem mozdultam a szobámból.

Amikor a pesti tisztviselő megtudta, hogy Sopronban szállt meg, s itt akarja megvárni, míg Kairóból megérkeznek a hatóságok által kért okmányok, megrovóan mondta.

– De uram, Pest az mégiscsak Pest. Itt talál szórakozási lehetőséget, de vidéken?!

Azt akarta válaszolni, hogy a gyermekévei ahhoz a városhoz kötik, de még idejében átfőrmálta a mondatot.

– Gyermekkorom óta szerettem volna ilyen kis városban lakni. A nagyvárosokból elég jut nekem.

S talán ez a válasz igaz volt. Roxynt nagyon ingerelte a zaj, az állandó nyüzsgés, lökdösődés, az üzletek, járművek zsúfoltsága. A Lóvér hotelből is ezért költözött ebbe a kis, szinte családias hangulatú szállodába. És mert mindennap kétszer-háromszor is elsétálhatott az előtt a ház előtt, amelyben kamaszéveit töltötte...

– Lehet, hogy meguntak... Hisz itt senki sem tudja, hogy Magyarországon születtem...

Elszívta a cigarettáját, visszaült a kocsiba, és Sopronkőhida felé vette az útját. Aztán Fertőrákos, Fertőszéplak irányába kanyarodott. Amikor Győrött keresztülshant, arra gondolt, nem is szükséges

közvetlenül követni a kocsiját, hisz rádiótelefonon közlik a rendszámát, s mivel biztosra veszik, hogy Budapestre megy, csak a város határától „állnak rá”... Ez a gondolat annyira nyugtalanná tette, hogy behajtott az autót az első pihenőjébe. Nem szállt ki a kocsiból, öt-hat percig mozdulatlanul ült, még a szemét is behunyta. Mit tegyen? Elővette a térképet. Szentendre felől biztosan nem várják... Csakhogy az idő!

– Meg kell próbálnom – biztatta önmagát. – Próba szerencse. Nagy kerülő, de talán, talán...

Kicsit furcsán szemlélte önmagát. Hogyan lehet az, hogy ennyire ideges? Végrehajtott már külön feladatokat is, százszor nehezebbeket, százszor veszélyesebb környezetben. Dolgozott az Egyesült Államokban, ahol könnyen előkerül a pisztoly, s az ipari, üzleti titkokat talán még jobban őrzik, mint a katonait. Őt küldték Japánba is egy felderítésre: másfél évet vett igénybe, amíg a megfelelő információkat megszerezte... S ott sem viccelnek az emberrel, ha üzletről van szó... És akkor pont Magyarországon, a szülőországában idegeskedik! Hisz majdnem órák alatt felfedezte, hogy figyelik, bár az is lehet, hogy szándékosan hozták a tudomására. De miért? Most, mint osztrák állampolgár utazik egy egyiptomi cég megbízásából. Vízumot nem kellett kérnie, azt pedig a magyar hatóságok nem tudhatják, hogy ki is ő tulajdonképpen. Mert akkor nem kísérgetik, hanem egyszerűen lefognak... Ha pedig tudják, s a sorozatos bakikkal közlik is vele, akkor az csak csapda lehet. A csapdába viszont nem szabad belelépni. Tehát? Az elemi szabály: el kell hagyni az országot... De van egy másik is: pénz kell. Vagyis a megbízást végre kell hajtani...

Roxyn a régi bécsi úton Dorog felé autózott.

– Talán már öregszen? – kérdezte önmagától. – Minek aggályoskodom? Régen gyors voltam, határozott, nem tévováztam, mindig tudtam, mit kell tenni... Ha megcsináltam ezt az üzletet, befejezem... Veszek egy kis házat valahol Spanyolországban, csupa virág nyílik majd az udvaron, és gyümölcsfáim lesznek... Bezárkózom, s nem kell félnem semmitől... Igen, ez az utolsó vállalkozásom.

Később azonban szinte köddé vált a kis házikós nyugdíja. Peterre gondolt, aki bejelentette, hogy kész, több küldetést nem vállal, belefulladás a saját fürdőkádjába... Vagy a lengyel származású Vladek, akire holtan találtak a vonaton, amikor felmondott a cégnek... És Jela, aki évekig volt a vezér szeretője, s leesett Mexikóban egy szikláról... Rá is ilyen sors vár?

Gázt adott, a kocsit szinte repült. Az út azonban nem volt alkalmas a nagy sebességre, nagyokat ugrott az autót, alig lehetett rajtatartani. Roxynt a nyekkenések, ütődések visszarángatták a valóságba. Fékezett, megnézte az óráját, s úgy határozott, nem kerül Szentendre felé, az is jó, ha a Vörösvári úton érkezik Pestre. Aztán végig a Duna-parton, az Erzsébet híd... S valahol az egyik kanyar után megáll, s ellenőrzi, követik-e.

A Hauer cukrászda előtt lassított, meg akart állni, halkán káromkodott: nem lehet parkolni. Rosszul választotta meg a cukrászdát... Végül is a Köztársaság téren talált helyet a kocsijának, mérgesen nézett fel a nagy órára, már öt percet késik! Figyelte a járókelőket, ha netán a partnere nem várná meg, észrevegye.

A cukrászdában a homályos belső teremben keresett helyet, talált is megfelelőt, a sarokban, hátul, a nagy tükör alatt. Elégedetten dörmögött, a tükörből szemmel tarthatja az egész termet. Leült, kávért rendelt, utána eszébe jutott, hogy már évek óta nem evett krémet, kért kettőt, s egy kólát. A krémet lassan, élvezettel ízlelgette, szinte spórolt a falatokkal, később elmosolyodott: kérhet még, ha akar százat is... Az első negyedóra eltelt az évessel, a második alatt sűrűn nézegette az óráját. A férfi nem jött...

– Tovább nem várok... Lassan kilenc óra...

Amikor beszállt az autóba, még arra gondolt, elmegy a férfi lakására. Könnyen tehetné, hiszen egyedül él... És ha valami történt? És éppen azt várják a nyomozók, ki csenget be. Gyorsan döntött. Viasza Sopronba! Éjfélre a szállodában lehet.

4

Bana Dénes csúnyán összeszólalkozott az anyósával. Juli néni ugyanis azt követelte, hogy legalább két nyomozó álljon az ő rendelkezésére, járják sorba a környező házakat, s ha kell, vizsgálják át a lakásokat is. Az ezredes reggeli alatt némán túrta a megjegyzéseket, de amikor az anyósa már Pintér Bélát is belekeverte a dologba, mondván, hogy azért sok a betörés meg a gyilkosság a városban, mert az ő veje meg „az a Béla” nyomoz utánuk, felugrott.

– Nagyon kérem, tessék ezt a témát befejezni!

Az öregasszony gúnyosan megjegyezte.

– Nagy kalap, s alatta...

Az ezredes felesége csitítani próbálta a férjét.

– Ne háborogj, mama nagyon kedvelte ezt a jószágot...

Bana hörpíteni akart még a tejeskávéjából, de zavarában nem vette észre, hogy a csésze üres.

– Jó, jó! De hát! – legyintett, nagyot fűjt. – Majd telefonálok. Szervusztok.

Mire a kocsihoz ért, már nyugalmat erőltetett magára. Kihajtott a garázsból, a felesége az ajtóban állt, onnan integetett. Mint egy fiatal lány – bámult, rá az ezredes. Karcsú, élénk mozgású, szép mosolyú.

– Szia! – intett vissza, s arra gondolt, egyszer valóban jó lenne sétálni itt az utcában. Vele.

A titkárságon már várta a főhadnagy.

– Jöjjön! – mondta barátságosan, s kezét nyújtotta.

– Jó reggelt, ezredes elvtárs!

– Jöjjön csak, jöjjön! – hellyel kínálta a fiatal tisztet, elővette a kulcsait, s sorban kinyitotta az íróasztala fiókjait. – Hallgatom a jelentését.

– Ezredes elvtárs! – kezdte a főhadnagy, s felállt.

– Üljön le!

– Köszönöm. Tehát a baleset május tizenhetedikén történt. Az intézkedő rendőrtiszt jelentése szerint Bíró Adél vigyázatlanul lépett le a járdáról, s a busz elütötte.

– Hogy hívták?

– Bíró Adél.

– Foglalkozása?

– Jelentem, titkárnő volt a Panex vállalatnál, a kereskedelmi főosztályvezető mellett.

– Mivel foglalkozik ez a Panex?

– Különféle beruházások, építkezések kivitelezését, tervezését, felszerelését vállalja.

– Folytassa!

– Beszélgettünk a volt munkatársaival. A főosztályvezető éppen külföldön van, az ő véleményét nem tudjuk. Egyetlen barátnője dolgozik a vállalatnál, szerinte Bíró Adél öngyilkos lett, s éppen a főnöke, Sárosi Tamás miatt. Ez a Sárosi ugyanis igényt tartott mindenféle szolgáltatására, a személyi ügyeit intéztette vele, a szüleit ápoltatta, holott volt felesége is, igaz válófélben. Egy ideig simán bonyolódott a dolog, mert Adél sokra tartotta a főnökét, nagy tudású, korrekt úriembernek gondolta. A barátnője szerint úgy bámult rá, mint valami istenre. Mindent kiirtott az életéből, csak Sárosi Tamás maradt. Nemrégiben azonban fény derült a főnök huncutságára. Gyanússá vált Adélnak, hogy bárhová is utazik Tamás, mindig Berlinen keresztül kéri a repülőjegyet. Tulajdonképpen ezt sem ő vette észre, hanem a vállalati nemzetközis.

– Melyik Berlin? Természetesen Nyugat, nem?

– Nem. Kelet-Berlin, ezredes elvtárs!

– Folytassa.

– A nemzetközis beoltotta, hogy Sárosinak nője lehet Berlinben. Amikor aztán legközelebb, vagyis

alig egy hete, Sárosi Tamás újra utazott, Adél mindent pontosan elintézt, de egy géppel megelőzte a főnökét. S a Schönefeldi repülőtéren beigazolódott a gyanúja. Tamás urat egy nő várta, csókok, miegymás, s egymásba kapaszkodva mentek a parkolóba egy Trabanthoz, s elrobogtak a városba. Adél hazarepült, sírva panaszkodott a barátnőjének – a tiszt elővett egy kis papírlapot, s onnan olvasta a nevet –, Keresztes Máriának, aki egyébként azonnal tájékoztatta a válókokat gyűjtő feleséget, ahogyan ő mondta, azt a szerencsétlen Zsuzsát. Sárosi, szokása szerint, hívta telefonon az irodát, de Adél nem tárgyalt vele, naphosszat sírt, s végül öngyilkos lett.

– Ennyi?

– Nem, ezredes elvtárs. Ez csak a Keresztes Mária-féle verzió.

– A telefonszám?

– Egyetlenegy mondat utalhat rá. De az alaposan.

– Halljam.

– Azt mondta Adél Keresztes Máriának: megérdemli Tamás, hogy olyant tegyek, ne találkozhasson többet azzal a berlini kurvával. De ebbe az én nyakam is beletörik.

– Persze, nem mondta, hogy mit?

– Nem. Sajnos, nem.

– Ön szerint öngyilkos lett?

– Kizárt dolog, így nem lesznek öngyilkosok az emberek. Átvizsgáltuk a lakást, se búcsúlevél és semmi olyan, amivel Sárosi Tamás nyakát kitörhetné....

– Más gyanúsát találtak?

– Jelentem, nem...

– Tud a környezetében valaki arról, hogy mi is közbeléptünk?

– Jelentem, nem... Csak Misi...

– Jó.

Az ezredes a ceruzájával játszadozott. A főhadnagy már ismerte, ez volt a „döntés-előkészítési szakasz”.

– Az ügy világosnak látszik, egyetlen vonatkozásban – kezdte el halkán az ezredes, és cigarettára gyújtott. – De csak egy vonatkozásban. Vagyis a mi telefonszámunk lett volna az eszköz Sárosi megleckéztetésére. A lényeg azonban Bíró Adél titka maradt... Egyetértünk?

– Igen, ezredes elvtárs, bár ...

– Mi az, hogy bár?

– Jelentem, az a lényeg nem csak a lány titka volt... Mert biztosan ismeri Sárosi Tamás is. S talán többen is.

– Ez evidens... De az is, hogy nem ártana ezt nekünk is tudni... Miért utazgat ez a Sárosi külföldre?

A főhadnagy nem késett a válasszal.

– A munkaköréhez tartozik...

– Ezt gondoltam. De mit intéz, kivel tárgyal, kivel találkozik, mit visz ki... Ezt tudjuk?

– Jelentem, még nem.

– Jól mondta, főhadnagy elvtárs, még nem... Még... Ezt az ügyet a véletlen adta a kezünkbe, ragadjuk meg. Magára bízom, főhadnagy elvtárs. De nem az a módszer, hogy rászállunk erre a Sárosira, mert akkor... Tudja?

– Igen, értettem, ezredes elvtárs. Vagyis újra...

– Igen, újra... Velem tartja majd a kapcsolatot. Szimatoljon körül, nézze meg a lehetőségeket, aztán... Ha igaz, amit állít, vagyis se nem szerencsétlenség, se nem öngyilkosság, akkor már csak egy verzió marad... És ha már valakit meggyilkolnak, az... Tehát a szokott módon, ért engem, ugye?

– Igen, ezredes elvtárs. És köszönöm a bizalmat.

– Rendben, távozzhat.

A főhadnagy szabályszerű hátraarcot csinált, s elindult. Már az ajtónál járt, amikor az ezredes utána szólt.

– A fedőneve változatlan! Vizsontlátásra, Hód!

Bana Dénes a kávéjára meredt. Arra sem emlékezett, mikor hozta be a titkárnője. Vagy már a

szobájában volt, mikor megérkezett. De megint kihűlt. Egy hajtásra megitta, pedig utálta a hideg kávét. Megrázkódott utána. Kiszólt a titkárnőnek.

– Elvtársnő, kérem Pintér alezredes és Beleznay őrnagy elvtársat.

Beleznay Gábor, a felderítők osztályvezetője érkezett először. Már néhány éve töltötte be ezt a fontos posztot, pedig még fiatalember volt. A szúrós szemű, rövid hajjú, vékony arcú őrnagyot nem szerették beosztottai, arra panaszkodtak, nem lehet emberközelbe kerülni vele.

– Nincs ennek se barátja, se családja...

Pedig volt. S nem is akármilyen: öt gyereke járt iskolába, s Bana azt is tudta, nemsokára, kicsit késve ugyan, de születik a hatodik. Igaz, az első két fiú nem a mostani feleségétől van. Az őrnagy korán megözvegyült, a feleségének a hűgát vette el másodszer. Az öt gyerek mind fiú. S vállalták a hatodikat is, hátha lány lesz. Az ezredes úgy gondolta, otthon is valódi, szigorú parancsnok lehet Beleznay, egyébként hogy bírna az öt fiúval. De egyszer úgy adódott, hogy a lakására kellett mennie, s már az első tíz perc alatt megállapíthatta, tévedett. A fegyelmet az asszony tartja, az őrnagy inkább lazítja. Védi, mentegeti a fiúkat, s ő is úgy viselkedik, mint egy kamasz. Nagyokat nevet, sőt röhög, leáll vívni vonalzóval a gyerekekkel, szaladgál velük, s közben úgy csillog a szeme, mintha sosem lennének benne tüskék. Ha Bana ezredes erre a hancúrozásra gondol, mindig elmosolyodik, amikor az őrnagy katonásan jelentkezik nála.

Pintér Béla első kérdése ez volt.

– Meglett a kutya, ezredes elvtárs?

Banának elborult a tekintete. Szinte szemrehányóan nézett helyettesére.

– A csudát!

– Kitaláltam valamit ebben a kutyaügyben...

Beleznay nem értette, miről van szó, de nem kérdezett semmit. Ha rá tartozna, úgymondanák.

– Három ügyről szeretnék veletek beszélni, amiben intézkedni is kell... Foglaljatok helyet...

Az ezredes a tárgyalóasztalhoz jött az íróasztalától, leült, a többiek udvariasan megvárták, s csak akkor húzták ők is maguk alá a széket.

– Először is azt szeretném, ha Beleznay elvtárs tájékoztatna bennünket, hol tartunk a Roxyn-üggyel? Tessék, őrnagy elvtárs!

Beleznay szenvtelen hangon sorolta.

– Roxyn továbbra is Sopronban lakik, a Palatinus-szállóban, egy utcai szobában. Nagyon gyéren mozdul, nem találkozik senkivel. Ezt jelentettem volna még tegnap is. Ma reggel azonban már más volt a helyzet.

– No, halljuk – biztatta az ezredes.

– Szokásosnak indult a tegnapi nap, de Roxynnak délután látogatója volt. Azóta már tisztáztuk, Nikosz Khederisz, görög állampolgár, Budapesten lakik a Fórumban. Illetve csak lakott. A görög néhány percet beszélt Roxynnal, aztán visszaautózott Pestre. Volt vele egy nő is, a szállóban úgy hívják, hogy Karton Böbe, mert minden vendégéről kartont vezet. A görög kevéssel azután, hogy visszatért a Fórumba, fizetett, s továbbutazott Miskolcra. A portástól a barlangfürdőkről érdeklődött, s a Junóban foglaltatott szobát. Nem hiszem, hogy csak fürödni jött. Megpróbáljuk azonosítani. Roxyn a látogatás után kocsiba ült, át akart menni a határon, de a kilépőhely előtt közvetlenül meggondolta magát, megfordult, és Fertőd felől tért rá a győri útra, majd egy újabb furcsaságot csinált, az autóútról levágott Komárom felé, s a Vörösvári úton jött be Pestre. A Köztársaság téren parkolt, a Hauer cukrászdában több mint egy órát várt valakire, aztán újból visszatért Sopronba. Átvizsgáltuk a kocsiját, de semmit sem találtunk... Egyvalamit azonban már pár napja jeleztek a fiúk, s intézkedést is kértek. Megfigyelték, hogy más is kíváncsi Roxynra. Figyelik minden lépését. Megérdeklődtem az összes társszervnél, ők kísértetik-e Roxynt. Azt sem tudták, hogy a világon van. Tehát nemcsak a magyar hatóságoknak fontos, hanem másnak is. Utasítottam a csoportot vezető Gál hadnagyot, terjesszék ki a megfigyelést ezekre az ismeretlen nyomozókra is. Gál elvtárs jelentette, hogy egy rossz Trabant és egy Lada volt a nyomában, de három napja eltűntek. A rendszámok hamisak voltak. Ferenczi alhadnagy elvtárs foglalkozik felderítésükkel. Röviden összefoglalva ezek az újabb tények.

Az elhárítás parancsnokai megszokták már, hogy Bana Dénesnek a jelentés elején csak a tényeket

sorolják fel, a következtetéseket csak akkor, ha erre felszólítja őket.

– Roxyn úgy viselkedik, ahogy elvártuk tőle – mondta az ezredes, s a plafon felé fújta a cigarettafüstöt. – Talán túl óvatos is. Néha az a feltűnő, ha az ember nem csinál semmit...

Vár, ezredes elvtárs – szólt közbe Pintér alezredes. – Vár... Az iratokra, amit pótlólag kértek tőle a hatóságaink... Majd meglátjuk, mit küldenek neki Kairóból...

– Ha már említetted, hogy vár, akkor azt fejtsd meg, hogy kire várt a cukrászdában? Beleznay elvtárs, ebben a vonatkozásban tettek valamit?

– Csak feltételezésünk van, ezredes elvtárs – válaszolt feszes tartással az őrnagy.

– Mi az?

– Nagyon kézenfekvő dologra gondoltunk. Ez a görög fickó hozott neki üzenetet valakitől... Sajnos, nem tudtuk lehallgatni, valamilyen különleges zavarót hord a zsebében, s öt méterre megbénít mindent...

– Próbáljanak valamit tenni a technikusok. Találjanak ki valamit a zavarás ellen... Mert holnap már minden ügynököt ezzel eresztenek majd át hozzánk. S akkor... Adok egy hetet, szerezzenek egy ilyen készüléket, tanulmányozzák, s találják meg az ellenszerét. Béla, légy szíves, intézkedj. S jelentést kérek, ha sikerült szert tenni a készülékre.

– Értettem, ezredes elvtárs.

Bana Dénes bólintott, aztán folytatta.

– Csupa kérdés... Ha a görög találkára hívta, miért akart Ausztriába menni Roxyn? És ha oda akart, akkor miért választotta végül is a találkát? Ki elől akarta ezt eltitkolni? Elölünk? Kik azok, akik figyelik? Hogyan kapcsolódik ebbe a görög? S ki az egyáltalán? Roxyn pedig miért nem érintkezik magyarokkal? Talán nem tud magyarul? Pedig tud... Mire vár?

A kérdéseket csend követte, majd az alezredes szólalt meg.

– Tudtuk, hogy nem lesz könnyű dolgunk... Ilyen figyelmeztetéssel kaptuk kintről az információt is. Nem buta embert vártunk majd két hete a határon...

Bana ezredes arra gondolt, mégse a lánygyilkosság hátterének felderítésével kellett volna Hódot megbízni... Talán ez nehezebb ügy...

– Ezredes elvtárs – kért szót Beleznay –, Roxyn személyéről lényegében mindent tudunk. Egy Sopron melletti faluban született, nomen est omen, Róka volt a vezetékneve. Disszidált, az olaszországi táborból szervezték be, kizárólag ipari kémkedéssel foglalkozik, eddig a magyar állam ellen nem tevékenykedett. Nem is járt itthon. Most hivatalosan kért engedélyt kairói cége nevében, hogy irodát nyithassanak Budapesten... Nagyon óvatos... Szerintem azt is tudja, hogy figyeljük.

– Az bizonyosnak látszik – mondta Pintér alezredes – hogy Magyarországon is az ipar érdekli. Esetleg valami új találmány. Úgy gondolom, nem ártana megismerkedni a jelentősebb magyar találmányokkal.

– Helyes – bólintott az ezredes. – Intézkedj, Béla... – Aztán Beleznayhoz fordult. – Őrnagy elvtárs, sürgősen beszéljessen el valaki ezzel a kartonos lánnyal is. Nyugtalanít az a görög. Ha valami eredmény lesz, kérek tájékoztatást. Az sem lehet véletlen, hogy éppen Miskolcra utazott fürdeni... Tehát elsősorban azokról a lényeges találmányokról kell tudnunk, amelyek a miskolci iparvidéken születtek... De azt sem zárhatjuk ki, hogy tudatos félrevezetésről van szó. Roxyn azt akarja, hogy Miskolcra csoportosítsunk. Legyen meg az akarata, mert arra is számítanunk kell, hogy az ő gondolatvezetése a következő: az elhárítás követi minden lépésemet, a görögöt elküldöm Miskolcra, a belügyi szervek azt hiszik majd, hogy ez félrevezetés, pedig nem az, s így valójában mégis én járok jól. E logika alapján Miskolc környékén kellene elkövetni a bűncselekményt. De figyelembe kell venni más tényezőt is. Például azt, hogy irodát szeretnének nyitni. Ezzel a fedőszervvel hosszabb időre akarnak berendezkedni. Tehát nem tűnik logikusnak, hogy azonnal valami akcióba kezdjenek. Ez kockáztathatná a tervüket.

Az ezredes elhallgatott, új cigarettára gyújtott, aztán hosszasan szemlélte a két munkatársának az arcát, mintha most látná őket először.

– És kik figyelik?

– A jó barátai nem lehetnek – mondta csendesén Pintér. – A képlet világos. Ide küldi a kairói cég Roxynt. De erről nemcsak mi értesülünk, hanem mások is, olyanok, akiknek érdekük fűződik ahhoz, amit ő csinálni akar. Kik lehetnek ezek? Egyfelől, azok akik ugyanazt akarják megszerezni, amit ő. Másfelől pedig...

– Nos?

Pintér alezredes legyintett.

– Ah, képtelenség!

– Azért csak mondd!

– Hát... Ezt magam sem hiszem... Valamilyen idegen elhárító szerv működne itt az országban?

A tiszték megdöbbenve néztek rá.

– Mi célból? – kérdezte később az őrnagy.

– Mit tudom én!

– De mégis, miért figyeltetné egy idegen ország elhárító szerve Roxynt?

– Erre sok oka lehetne, hisz Roxyn nem akárki ebben a szakmában. S ők is ugyanúgy gondolkodhatnak, mint mi...

– Vagyis? – kérdezte az ezredes.

– Mi engedélyezni akarjuk az irodájukat, hogy rajtuk tarthassuk a szemünket... Ők is szeretnék tudni, milyen fába vágta a fejszét az úr. Csak információkat akarnak... És ezért figyelik ilyen kitartóan, most még semmilyen adatuk nincs, mint ahogyan tulajdonképpen nekünk sincs... Ha rivális cég emberei figyelnek, ők tudnák, hogy miért jött Magyarországra Roxyn. Ide küldték, hogy ezt meg ezt szerezzék meg. De ez nekik is fontos lenne, tehát már elintézték volna Roxynt...

– Hacsak – folytatta az ezredes – nem úgy gondolják, szerezzék meg Roxyn azt, amit kell, s majd ők tőle szerzik meg, ami sokkal egyszerűbb... De mind a két feltételezésből azt a következtetést levonhatjuk: Roxyn élete nem forog kockán, amíg meg nem szerzi, amit akar...

– Tartóztassuk le a lesben álló bandát? – kérdezte az őrnagy.

– Korai... Lehet, hogy mindent elrontanánk. De gondosan ügyeljünk rájuk!

A beszélgetésnek ezt a részét azzal zárta az elhárítás parancsnoka, hogy megbízta Beleznay őrnagyot, figyeltesse a görögöt is, és a lehető legrövidebb idő alatt hallgassa ki Karton Böbét.

Az ezredes visszaült íróasztalához. A papírlapok között turkált.

– Pontos jelentést kaptam Bíró Adél autóbusz-szerencsétlenségéről. Tessék, itt a helyszínrajz.

Pintér alezredes nyúlt a papírlapért, Beleznay a hátához állt, onnan nézte a rajzot.

– A távolságokra figyeljtek... És a hirdetőoszlopra... A hirdetőoszlop mögül ugrott ki a lány a busz elé. Vagy onnan penderítették ki... Pintér elvtárs, menj ki a helyszínre néhány szakértővel... De ne keltsetek feltűnést.

– Értettem.

– Egyébként más gyanús momentumok is felmerültek. – Röviden elmondta a főhadnagy információit.

– Úgy döntöttem, hogy Hód próbáljon tiszta vizet önteni a pohárba. – Aztán még hozzátette. – Bár talán jobb lett volna ezt a Roxynt bízni rá...

Csengett a telefon.

– Az ezredes elvtársat a felesége keresi – jelentett a titkárnő.

– Kapcsolja – mondta Bana, s segélykérően nézett Pintérre. – Mi lesz azzal a kutyával?

5

Bíró Adél temetésére autóbust bérelt a Panex szakszervezeti bizottsága. De olyan sokan akartak részt venni a végtisztességen, hogy kétszer is fordult a busz a temető és a vállalat tízemeletes, szürke épülete között. Még a büfés is bezárta a boltját, s annyira igyekezett felszállni a gyászolók közé, hogy a fehér köpenyét is magán felejtette. Kissé furcsán hatott a sok fekete ruhás között.

– Jószikám – szólt rá valaki a hátsó ülésről –, nem hozott véletlenül egy üveg hideg kólát?

A fiatalember szégyenkezve vetette le a köpenyt.

– Tényleg hozott kólát? – kérdezte egy női hang.

– Nem... Nem... – válaszolt csendes derűtség között a büfés.

– Pedig kurva meleg van – mondta dörögve Hétfalusi András, akiről az a hír járta, hogy a kereskedelmi fősztályvezető után ő akarta megszerezni Adélt.

– Én tudok várni – mondogatta. – A főnök majdcsak megunja, s akkor én következem...

Természetesen ezt visszamondták Bíró Adélnak, aki undorral húzta el a száját.

– Ha ketten lennénk egy szigeten, akkor sem...

Ezt viszont Hétfalusinak tálták, aki ettől kezdve, ahol csak lehetett, belekötött a titkárnőbe. Tehette, mert ő helyettesítette a fősztályvezetőt. Megkövetelte, hogy pontosan járjon be, túlóráztatta, visszadobálta a munkáit, volt olyan levél, amit hatszor íratott le vele.

– Miért nem szólsz Tamásnak? – kérdezték Adél kolléganői. – Ne félj, behúzná a fülét-farkát...

Főképp első számú és talán egyetlen barátnője, a fekete hajú, mindig feltűnően kozmetikázott Keresztes Mária bízta.

– Egyszer az ágyban mondd el neki! Vagy sírjál! Ne hagyj magaddal kitolni! Közöld vele, hogy állandóan molesztál, le akar fektetni!

A fősztályvezető egyik külföldi útja alatt Hétfalusi a szokottnál is jobban ugráltatta Adélt. A lány elhatározta, kitalál Sárosinak. Nem várta meg az estét, a reggeli üdvözlő csók után mindjárt panaszkodni kezdett. A fősztályvezető dühösen járkált a szobában, s minduntalan azt kérdezte.

– Miért nem szóltál hamarabb? De miért nem szóltál hamarabb?

Aztán leült az íróasztalához. Lassan lehiggadt.

– Küldd be nekem ezt a ... Hétfalusit.

Hétfalusi András mit sem sejtve, széles mosollyal nyitott be főnökéhez. Adél azonnal telefonált Keresztes Máriának, s közölte, hogy megtörtént a dolog, s a pasas már benn is van. Egy perc múltán Mária is a kereskedelmi fősztályvezető titkárságán volt. A két lány úgy tett, mintha valami közös munkán szorgoskodnának. Füleltek, hátha kihallatszik valami. De sem kiabálás, sem más feltűnő zaj. Talán félóra telt el, mikor kinyílt az ajtó, s Hétfalusi éppolyan széles mosollyal jött ki, mint amilyennel bement. Rá sem nézett a lányokra. Keresztes Mária később azt bizonygatta az elámult Adélnak, hogy még füttyörészett is...

– Nahát, ez a Tamás! Te, férfi ez egyáltalán? – gúnyolódott Mária. – Nyakam teszem rá, hogy nem mert szólni...

S ez valóban így volt. Sárosi Tamásnak meg se fordult a fejében, hogy összevessen a helyettesével. Hivatali ügyekről beszélgettek, meg Feri úrról, közös nyelvtanárukról, aki egy budai bérház felső emeletén levő, kissé mocskos lakásában tartotta óráit. Mind a ketten kedvelték a tanárt, mert jó beszédű, negyven évet már jócskán túlhaladt, háromszor is elvált férfi volt, hatalmas lófogai úgy villogtak a szájában, mintha saját magának lenne a karikatúrája. És ami a legfontosabb, könnyen lehetett közvetítésével nőhöz jutni, nagy halomban állt a szobájában a pornóirodalom, jórészt kölcsönözte a képeslapokat. Hétfalusi éppen azt mesélte főnökének, hogy a vállalathoz került új kolleginának ajánlotta Feri urat, aki mindjárt az első alkalommal le akarta teperni a szexis mosolyú, ötven év felé közeledő,

szőke, karcsú nőt. A nyelvtanár úgy mondja, elérte célját, a nő azonban dühösen vonta kérdőre Andrást, kit ajánlott neki, és kijelentette, be nem teszi többet a lábát abba a koszfészekbe.

– A közeli csarnokban tényleg nagyobb a tisztaság – mondta András, s ezen a történeten vigyorgott, mikor kijött a kereskedelmi fősztályvezető szobájából.

Bíró Adél türtőztette magát, s nem rohant be azonnal főnökéhez. Az utóbbi időkben csak akkor ment, ha hívja. Néhány hete történt, hogy Sárosi Tamás ráförmedt.

– Nem tartózkodsz te túl sokat ebben a szobában?!

Adél válaszolni sem tudott. Úgy gondolta, Tamásnak is jó ha a közelében van.

– Kevesebbet mászkálj a szobámba, jó?

A lány pirulva hátrált ki, megalázottnak érezte magát, lerogyott a székére, ráborult az íróasztalra és sírt. Később már mentegette Sárosit, „a saját istenemet”, ahogyan magában elnevezte. Végső soron ez hivatal, ő a főnök, én a titkárnő, valóban nem szabad annyit lógnom a nyakán. Zavaram a munkájában... Igaza van...

S azóta csak akkor lépett be a főnöki szobába, ha Sárosi hívta. Ilyenkor úgy érezte, mintha az elveszett paradicsomba került volna vissza, áhítattal nézte a nagydarab, kissé hajlott hátú, vízszínű szemű férfit, legszívesebben kezet csókolt volna neki, hogy egy pár pillanatra is megtúri maga mellett. De többet nem kellett figyelmeztetni, ha nem volt tennivalója a szobában, gyorsan távozott. Néha eszébe jutott, hogy alig múlt két éve, amikor Sárosi felvette őt titkárnőnek. Három óra hosszat beszélgettek, a férfi örömmel nyugtázta, hogy egyedülálló, ezért tud majd neki sokat segíteni... S a túlórászás már másnap megkezdődött. A kereskedelmi fősztályvezető nagy szakértelemmel magyarázta a tennivalókat, s mikor látta, hogy a lány milyen áhítattal figyel, még pózolt is, saját személyének fontosságát az egekbe emelte. Aztán kitalálta, hogy Adél vetessen új könyvespolcokat, s rendezze el a könyveket. Persze este. Az egyik ilyen könyvrendezéskor váratlanul azt mondta a lánynak.

– Adélka, milyen jó lehet magával szeretkezni! – s lassan megfogta a kezét.

Adél elsápadt, aztán elpirult. Valami belső kontroll azt súgta neki, azonnal vissza kell utasítania, egy kicsit is rendes nőnek ilyen nem lehet mondani. Ha egy férfi már veszi magának azt a bátorságot, hogy tulajdonképpen egy idegen nőnek ezt mondja, akkor arról a nőről már meg is van a véleménye. Érezte, hogy ez akarva, akaratlanul is sértés. De nem szólt. És másnap is maradt könyvtárat rendezni. S este, mikor Sárosi Tamás begyömöszölte magát Adél kis Polskijába, s bemondta, akár egy taxisnak, lakásának címét, s hazavitette magát, megvárta, míg eltűnik a kapualjban, aztán a motort berregtette még sokáig, hangosan, szinte felverte az egész utcát. Pedig ő akart zokogni ilyen fülhasogatóan, sohasem hitte volna, hogy egy irodában, a szőnyegen... Őt... Aki olyan sokat tartott magáról.

Lassan két éve...

Amikor belépett a szobába, a fősztályvezető valami iratot keresett. A nagy felháborodásnak, haragnak nyoma sem látszott az arcán.

– Erről kérek egy másolatot – nyújtotta a papírlapot Adélnek. S intett, hogy mehet is.

– Tamás – kezdte a lány bizonytalanul –, nem szóltál Hétfalusinak?

– Tessék? Ja... Nem olyan nagy ügy ez. Persze, persze. Szóltam. Figyelmeztettem, hogy viselkedjék rendesen. Keményen megróttam!

Adél tudta, hogy ebből egy szó sem igaz. Megfordult, kilépett a szobából, a másológéphez ment, belefűzte a levelet. Egy kuwaiti cég kért ajánlatot szerszámgépekre. Délig pityergett, kiöntötte bánatát Marinak, aki gúnyosan legyintett, akárhányszor Tamás nevét hallotta.

– Figyelmeztetek, Adél, ez egy szemét pasas! Majd egyszer te is rádöbbsz! Ez csak saját magát szereti, önző dög! Jó vagy neki az ágyban, meg hogy mikor külföldön van, látogasd az anyukáját, apukáját, hogy elintézd a vízumait, hogy hordozd a kis kocsiddal... Megkérdezte már egyszer is, hogy mennyibe kerül a benzined? És miért nem vesz magának autót? Ilyen nagy kereset mellett megtehetné! Mi vagy te neki, pucerja? Látom a fiókodban a cigarettát, amit neki vásárolsz! Ezt a márkát csak ő szívja! Mondd, Adél, nem szégyelled magad? Te liba, te!

A temetőben, amikor a koporsóra egy rögöt dobott, akkor is ezt mormogta magában Keresztes Mária.

– Te liba, te...

És könnyezett. Amikor elfordult a sírtól, hogy másnak is helyet adjon, valahol a gyászoló sokaság végén meglátta Sárosi Tamást. Szinte elbújva állt egy fa alatt, a büfés kínálta cigarettával. Valami arra ösztökélte, menjen oda hozzá, s talán némi elégtételképpen sértse meg.

– Maga még ide mert jönni? – kérdezte hangosan, amikor melléje állt. – Maga kergette a sírba!

Sárosi összeszorította a száját, nem válaszolt. De az arca pirosra változott, a szeme pedig szikrákat szórt. Hideg jégszikrákat.

Keresztes Mária csak a temetőkert kapujában gondolt arra: Sárosi az ő főnöke is.

– Na, nekem befellegzett...

Nem ült vissza az autóbuszba, lassan botorkált a város felé. Gondolta, gyalog megy egy megállót, utána felszál a villamosra, elutazik a Moszkva térig, aztán... Ott majd eldönti, hová tovább, dolgozni ma már képtelen volna. Csavarogni fog. Mint gimnazista korában, amikor az iskolából lógott. A Belvárosban nézegeti majd a kirakatokat, s szegény Adél emlékére megiszik egy fél konyakot az Annában... Átment a villamosmegállóba, a járdaszigetre. Jóformán észre sem vette, hogy egy férfi áll mellé. Csak amikor köszönt, meredt rá: Sárosi Tamás volt.

– Nem a busszal megy? – kérdezte Sárosi a nyilvánvaló tényről.

– Nem... – dadogta Mária. – Nem...

– Én sem...

– Igen... Gondoltam, villamossal...

– Persze... – A férfi hosszan nézett a kanyar felé, ahonnan a villamosnak kellett volna előbukkannia. –

Nem jön...

– Majd...

– Valamikor a pécsi villamosokra ez volt kiírva, hogy PVVK – mondta Sárosi erőltetett könnyedséggel. – Tudja, mit jelentett?

– Nem jártam Pécsen...

– Azt – magyarázta a főosztályvezető –, hogy Pécsen villamosra várni kár... Ami egyébként igaz is volt, félórát álldogált a rozzant kocsik egy-egy kitérőben...

Keresztes Mária úgy gondolta, felszál Sárosi Tamással a villamosra, de csak két megállót utazik. Bár a főosztályvezető azt hiszi, ő is a vállalatba megy vissza. S képes bekísérni... Most jó lenne egy autó... Mint Adélnak... Beleülne és elrepszene ettől az alaktól... Bár, lehet, hogy ő szállna be először. Megszokta Adélnál.

– Magának nincs autója? – kérdezte hirtelen.

– Nincs – válaszolta a férfi. – Nincs... Minek volna? Hivatalos útra kapok, csak egy telefon...

Magánéletem meg nincs is... Csak a munka...

Keresztes Mária bólogatott, s nem cél nélkül mondta.

– Igen, igen... Hiszen szegény Adél már nem él...

Sárosi erősebben markolta a bőrkapaszkodót, hallgatott, csak később kérdezte meg száraz, színtelen hangon.

– Maga volt a legjobb barátnője?

– Igen... Azt hiszem...

– Akkor azt is tudta, hogy én meg ő...

– Azt is... De... – Azt akarta mondani, hogy azt mindenki tudta.

– Sokat beszélgettek?

– Igen... Sokat...

– Mindenről?

– Általában...

– Rólam is?

– Hát...

– Miket mondott rólam?

A villamos fékezett. Keresztes Mária egy élelmiszerboltot látott a megálló melletti sarokházban.

– Semmit, semmi különös – hadarta. – Le kell szállnom, be kell mennem a közértbe...

Viszontlátásra.

Sárosi Tamást elvitte a villamos.

– Faggasd az öreganyádat – mondta megkönnyebbülten a lány, s hosszan nézett a távolodó villamos után. S nem ment a Belvárosba. Legyalogolt a Déli pályaudvarra, metróra szállt, s hazament. Csak az anyját találta otthon. A konyhában sercegeve sült a hús, olajszag áradt szét az egész lakásban.

– Hazajöttél? Milyen volt a temetés?

Mária nem válaszolt. Letült a szobában, lerúgta a cipőjét, lábát feltette az asztalra.

– Egy férfi keresett – szólt be az anyja az ajtón. – Egy jóképű férfi...

– Kicsoda?

– A nevét nem mondta! Majd este visszajön!

– Nem mondott mást?

– Nem... Vagyis... Valami iratokat kért... Amit az a szegény Adél rád bízott...

– Iratokat? – kérdezte csodálkozva Mária.

– Igen... Amit Adél adott neked...

– Nekem? Valami tévedés lesz...

– Ezt már te tudod... Vedd le a lábad az asztalról – kérte éles hangon az anyja. – Tudod, hogy utálom, ha a lábadat rakod oda, ahol eszünk... Mint valami amerikai...

Visszament a konyhába. Mária nem vette le a lábát az asztalról, tanácstalanul nézett maga elé. Miféle iratokat keresnek rajta? De nem tudott válaszolni.

– Tévedés... Majd meglátjuk – legyintett.

A blúzáat gombolgatta, mikor megcsörrent a telefon. Hétfalusi jelentkezett.

– Jöjjön be Mária, mert a főnök nagyon dühös! Azt mondta, azonnal küldjük be hozzá, ha megérkezik. Siessen!

A szálloda kis reggelizőjében halkán szólt a zene. A bárpult mögött egy kövérkés nő álldogált, a kávéfőző gépből lassan szivárgott a gőz. A pincér széles kézmozdulattal mutatott helyet Roxynnak.

– Jó reggelt, uram!

Roxyn amióta Magyarországon tartózkodott, szinte kedélybetegnek érezte magát. Most is csak bólintott. Aztán németül rendelt. Tojásrántottát kért, pirospaprikával szórta meg nap sárga tetejét. Lassan falatozott. Egyenként alaposan megnézte a vendégeket, alig voltak egypáran, s azok is osztrákok. Csak egy idősebb, kopaszodó, szemüveges férfi s egy vékony szőke nő volt magyar.

– Na, cerberusok?! Mi van? Meguntatok, tényleg meguntatok?!

Elégedetten állapította meg, hogy már nem figyelik. Felállt, hátrasimította a haját, valamicske pénzt nyomott a pincér markába, felvett egy prospektust a hall asztalkájáról, közben gyorsan széttekintett, de csak a portás üldögélt a recepcióban.

– Jól van... Így van jól.

Mégsem feledkezett meg az alapvető szabályról: az ő szakmájában sohasem szabad biztonságban éreznie magát senkinek... A portáshoz lépett, s érdeklődött a fertőrákosi kőbányáról. Részletesen elmagyaráztatta, hogyan lehet odajutni, merre menjen ki a városból, van-e ott étkezési lehetőség, és körülbelül mennyi időt vesz igénybe, ha végigjárja az elhagyott kőfejtést. A portás bizonygatta, nagyon érdemes oda elmenni, olyan látványosság, amiben máshol aligha lehet része.

– És uram, a hangversenyek, melyeket a nagy barlangban tartanak! Egyszer azt tessék meghallgatni!

Roxyn bólogatott, aztán megkérdezte.

– Hozzak magának valamit a bányából?

A portás udvariasan mosolygott.

– Megnősültem én már, kérem...

Roxyn nem értette a választ, kicsit bambán meredt a portásra.

– Ott nőket is árulnak?

A portás nevetett.

– Nem! Magyarul jobban meg tudnám magyarázni... Bányarém... Németül...

Roxynból is kitört a nevetés.

Értem, értem – hajtogatta. Később, amikor már az autójában ült, nagyon megszidta saját magát. – Te tényleg hülye vagy? A magyar szóra elröhögöd magad? Kész lebukás...

Úgy hajtott ki a városból, mintha valóban Fertőrákosra igyekezne. Az országúton megállt, elővette a térképet, úgy tett, mintha tanulmányozná, szeme azonban az autókat figyelte. Nem talált semmi gyanúsát, újra indított és letért az egyik mellékútra. Pontosan délre, Kőszegre kellett érkeznie. Amikor Bécsben megbeszélték a Magyarországon végrehajtandó feladatokat, megállapodtak, hogy a szintén disszidens Bakta Jánossal, akit már húsz év óta John Barrynak neveznek, ezen a napon Kőszegen találkoznak. Roxyn most azt forgatta a fejében, megüzenni Baktával Bécsbe, küldjenek ide helyette valaki mást, neki nagyon rossz előérzete van, valami nem stimmel. Bár látszólag nem fenyegeti veszély, sőt a gyanút is sikerült leküzdenie, de a különleges idegrohamai mást jeleznek... Nem sikerült a találkája sem a Hauerban... Pedig az egyik legjobb itteni ügynöküket várta. Még szerencse, hogy nem ismerik egymást, tehát, ha le is bukott, őreá nem ártalmas... Bécsben mutatták a fényképét, neki kellett volna a megbeszélte jelmondatot az ismerkedést kezdeményezni. De hát semmi... Még hasonló alak sem lépett a cukrászdába.

Diákéveiben többször is kirándultak Kőszegre. Megnézték a várost, meghallgatták Jurisics kapitány történetét, sétáltak a régi házak között, incselkedtek a helybeli lányokkal, voltak, akik a cukrászdába, sőt néhányan a kocsmába rohantak, ő nem, nem volt pénze. Éppen ezért nem is szerette Kőszeget. Bujkálnia

kellott osztálytársai elől, a főtéren a nagytemplomba lopózott, s ott ült a hátsó padban, amíg el nem érkezett a visszautazás órája. Lehet, hogy ezért jelölte meg most is a találkozás helyéül a nagytemplomot.

A szálloda előtt állította meg a kocsiját. Nem keltett feltűnést az Austin, több osztrák autó is várakozott már a parkolóban. Az órájára nézett, s felsétált a templomhoz. Pár pillanatig szemlélgette, mint egy rég nem látott ismerőst, utána leült a lépcsősor előtt egy padra. Többször gondolt már arra, mi lenne, ha valaki felismerné. Esetleg egy volt osztálytársa. Természetesen letagadná, hogy ő az... De ez is csak elméleti lehetőség. Mérlegelte ezt, amikor Sopronban kért szállást. Nagyon megváltozott... Megmutatta egy fiatalkori fényképét néhány kinti ismerősének, senki sem gyanította, hogy ő az... A nyeszlett fiatalemberből napbarnított, szélcserzett, erős férfi vált... Nem kívánta a régi ismerősökkel történő találkozásokat, mégis többször eljátszozott a gondolattal: jön a gimnáziumi padtársa vele szemben az utcán... Titokban azért megnézné a fiúkat, milyenek, mi lett belőlük...

A templom órája deket ütött.

Roxyn látta, hogy az óváros felől a térre fordul Bakta János. Sietség nélkül lépkedett, elhaladt előtte is, felment a lépcsőn, be a templomba. Roxyn nem indult utána. Várt. Azt akarta megtudni, követi-e valaki Baktát. Senki. Pontosan tíz perc múltán Bakta megjelent a templomajtóban. Úgy tett, mintha bámészkodna, vissza-visszanézett a soktoronyos templomra, újra elhaladt Roxyn előtt, elsétált a ruhásbolt kirakatához, cigarettára gyújtott, s benyitott az üzletbe.

Roxyn üldögélt még kis ideig, aztán fellépdelt a lépcsősoron. A templomban hűvös volt, s félhomály. Egy öregasszony matatott az oltárnál, a virágvázákba öntött friss vizet, később gyertyákat cserélt. Roxyn az utolsó padba ült, pedig már nem is gondolt diákéveire. Baktát várta. Lassan múltak a percek. Már az öregasszony is visszahúzódott a sekrestyébe, amikor Bakta újra a templomba lépett.

– Szervusz fidibusz – állt meg Roxyn mellett, majd ő is leült.

– Szervusz. Minden rendben?

– Igen.

– Már pár napja nem követnek... De azért végezzünk gyorsan.

– Oké... Add ide az árut, és én már el is tűntem...

– Nem tudom átadni – mondta halkán Roxyn. – Akiben annyira bíztatok, nem jött el a találkára...

Na fene! Ebből balhé lesz! Valami baja lett.

Bakta felállt, elsétált egész az oltárig, aztán visszaült Roxyn mellé.

– Tehát a fickó nem ment el a cukrászdába... Ez az egyik üzenet. Mondd, amit még akarsz.

– Semmi... Cicero jól van... Amikor kell, akcióba lépünk... Az iratokat Kairóban adják postára!

Nehogy valami is gyanút keltsen!

– Oké...

– S újra találkozunk kell. Vagy én megyek Bécsbe, vagy te jössz ide, mondjuk, egy hét múlva... Próbáljuk meg kideríteni, mi történt a barátunkkal... És az itteni kapcsolat is kell!

– Jó! Egy hét múlva, délben, ugyanitt... Szervusz!

– Szervusz!

Bakta még térdet is hajtott, mert észrevette, hogy az öregasszony kilép a sekrestyéből, s rábámul a nagy halom virág mögül. Roxyn sokáig ült a padban. A szentek képeit nézegette, s közben arra gondolt: nem üzenté meg, hogy veszélyt érez, s hogy el szeretné hagyni az országot. Minél hamarabb.

A szállodában a portás kedvesen érdeklődött.

– Hogy tetszett a kőbánya, Roxyn úr?

De választ nem várt. Egy másik vendég álldogált előtte, annak a számláját intézte.

Roxyn benyitott a szobájába. Kulcsra zárta az ajtót, bekapcsolta a rádiót. Lefeküdt az ágyra. Később a bőröndjéhez ment. Elővette a kulcsát, s óvatosan kinyitotta. Néhány pillanatra szinte megdermedt. A pulóverek, fehérneműk fölött egy cédulát talált. A szöveg csak ennyi volt: „Csütörtök este hétkor a Hauernál.”

7

Sárosi Tamást ritkán láthatták a büfében. Ha szüksége volt valamire, szendvicstre, kávéra, a titkárnője vásárolt helyette. Bíró Adél temetése napján, pár perccel a büfé zárórája előtt benyitott a kis helyiségbe. Nem egyedül, Hétfalusi András kísérte.

– Józsikám – mondta halkán Hétfalusi a büfésnek – valami jó konyak kellene... Csak egy pohárával... Nekem meg a főnökömnek.

A büfés óvatosan körülnézett.

– Tudja, mérnök úr, szeszt nem árusíthatunk...

– Ugyan már! Láttam magát is a temetésen, a megboldogult emlékére...

Sárosi Tamás úgy tett, mintha semmit sem hallott volna a beszélgetésből. Amikor visszaért a temetőből, Hétfalusi azonnal meginvitálta egy pohár konyakra. Elfogadta, mert azt hitte, a helyettesének a szekrényében rejtőzik egy palack konyak, s amikor megtudta, hogy a büfébe szól a meghívás, már nem akarta lemondani.

Józsi bezárta a büfé ajtaját, a pult alól egy üveg grúz konyakot vett elő, töltött, s Hétfalusi elé tolta a teli poharakat.

– Tessék...

– Köszönjük, Józsikám. A megboldogult emlékére... Ittak. A főosztályvezető és a büfés is.

– Jó lány volt – folytatta a mérnök. – De hát a halál nem válogat... Maga ismerte?

– Nem... – válaszolta Józsi. – Csak a beszédekből...

– Ahá... Sok mindent beszélnek, mi?

Sárosi Tamás fenéig itta a poharát.

– Miket beszéltek? – kérdezte ő is kissé rekedtes hangon.

– Semmit... Csak...

– Töltsön még magának is – intett Hétfalusi András a büfésnek, s ő is az üveghez tartotta a poharát. – Tényleg érdekes lenne... Mit hallott?

– Csak annyit – mondta vontatottan a büfés –, hogy nem véletlen baleset volt, hanem...

– Hanem...

– Öngyilkos lett...

– Miattam, mi? – kérdezte élesen a főosztályvezető.

– Igen... Azt mondják.

– Marhaság! – mondta Hétfalusi. – Az a kótyagos Keresztes Mária híreszteli... Igaz?

A büfés a vállát vonogatta.

– Lehet... De már többen is mondják... Szerintem, ez már mindegy... Feltámasztani úgysem lehet...

– Ez igaz – bólogatott Hétfalusi. – De azért... Megtenne nekünk egy szívességet?

– Micsodát?

A mérnök várt egy kis ideig, ivott, s hosszadalmas magyarázkodásba kezdett arról, hogy Sárosi Tamás milyen nagy ember, nemcsak a vállalatnál, hanem a minisztériumban, sőt külföldön is elismerik.

– Szeretnénk, ha segítene, Józsi, ennek a pletykának a megállításában... Már csak az igazság kedvéért is...

– Hogyan segíthetnék én?

– Hogyan? A büfében sokan megfordulnak... Elmondaná nekem, hogy ki terjeszti ezt az ostobaságot... Jó? – S mivel Hétfalusi érezte a büfés bizonytalankodását, még hozzátette – Egyébként a vállalatnál én vagyok a belügyes... Lényegében tehát a rendőrségnek segít.

– Hát még folyik a nyomozás?

– A rendőrség az ügyet már lezárta... Éppen ezért nem engedhetjük meg, hogy újra felkavarják... Érti?

Józsi újra töltött.

– Értem... Megjegyzek mindent... Tessék csak nyugodt lenni...

Hétfalusi András kétszáz forintot tett le a pultra, kezét nyújtott a büfésnek.

– Nem kérek vissza! Egészségünkre!

A liftre várakozva a főosztályvezető megkérdezte:

– Miért csináltad ezt, András?

Hétfalusi átkarolta Sárosi Tamás vállát, s kedveskedve súgta a fülébe.

– Érted... Mert nem akarom, hogy új főnököm legyen...

A főosztályvezető szobájában folytatták a beszélgetést.

– Te nem vagy belügyes...

– Persze, hogy nem... – nevetett Hétfalusi. – De most már a büfés szemében az leszek... Tudnunk kell, mit beszélnek... Nálunk – magyarázta – nem kellene kürtök és harsonák ahhoz, hogy Jerikó falai leomoljanak. Elég, ha suttognak rólad, Tamás.

Sárosi cigarettával kínálta.

– A lány miatt engem nem váltanak le... Ebben biztos lehetsz...

– Ne haragudj, Tamás, de rosszul értékeled a helyzetedet...

– Miért?

– Elmondhatom? Nem neheztelsz majd rám?

– Én kérlek... Tessék... Hallgatom...

Hétfalusit meglepte Sárosi nyugodtsága. Kicsit bosszantotta is. A feketénél is sötétebb képet festett.

Először is... Ha öngyilkosság történt, a rendőrök újra vizsgálandni kezdenek... Egy vizsgálat sok szálon folyik... S csak idő kérdése, hogy valóban megkérdezzék, miért vezet minden utad Berlinbe... Másodszor: igazgatónk saját szájából hallottam, mikor tehetetlennek, sőt pipogyának nevezett, mert hogy nem sikerültek az utóbbi üzletek...

Sárosi újabb cigarettára gyújtott, bár az előző még ott füstölgött a hamutál szélén.

– Nem tehetek róla! Überelték az ajánlatainkat... Ilyen előfordul a kereskedelemben...

Hétfalusi megértően bólintott.

– Én tudom... Nekem ne magyarázd. A diri van úgy oda azért a pár millió dollárért... S ki lehet a hibás, ha nem a kereskedelmi főosztály... Illetve a vezetője. Ha te lennél az igazgató, akkor te sem ítélnél másképpen... Azt mondanád, ez a fickó nem az üzlettel törődik, hanem a nője után szaladgál Berlinben.

Sárosi Tamás hirtelen ráeszmélt: ez a Hétfalusi ravasz fordulattal föléje akar kerülni. Nyilván ő szeretne lenni a főosztályvezető... De akkor miért nem az igazgatónak mondja ezt el? Miért színlel itt jóindulatot? Mert hogy ez színlelés, az világos!

– Ugyan – legyintett. – Rémeiket látsz, András! – Nyugalmat erőltetett magára. – Rémeiket látsz...

Hétfalusi megdöbbenve nézte főnöke váltását. Már azt hitte, a markában tartja, beijedt, s lám...

– Jó – mondta csendes megadással. – Én figyelmeztettelek.

– Köszönöm... Abban viszont igazad van, hogy Adélt ne emlegessük... Eltemettük. És én sajnálom, nagyon sajnálom... – Még hozzátette. – A régi Adélt...

Hétfalusi már az ajtónál járt, mikor Sárosi utána szólt:

– Ha látod, küldd be hozzám Keresztes Marit, légy szíves...

Keresztes Mária csak órák múltán érkezett meg. Azonnal Sárosihoz ment.

– Jó napot, főnök. Hivatott.

Elhatározta, hogy nem hagyja magát, ha kell kiabálni is fog, ráborítja az asztalt Sárosira, de ő nem viselkedik olyan nyuszi módjára, mint szegény Adél. Majd beolvas ő ennek a patkánynak!

De a főosztályvezető mosolyogva fogadta.

– Tessék, üljön le, Marika...

A lány olyan ellenségesen nézett rá, hogy megkérdezte.

– Valami baj van?

Keresztes Mária leült, de tekintete nem enyhült.

– Nézze – kezdte Sárosi és cigarettát kínált a lánynak. – Adélka ugye... De az élet nem áll meg... Arra gondoltam. Mennyi most a fizetése?

– Négykettő...

– Nem sok... Nem sok... De ezzel is csinálhatunk valamit. Mondjuk, öt... ötezer... Ez elég jól hangzik... Arra gondoltam, átvehetné Adélka íróasztalát...

A lány felkapta a fejét. Ő üljön ennek az előszobájában? Nyolcszáz forintért? A nem már formálódott a szájában, de Sárosi folytatta.

– Ne döntsön most... Menjen szépen haza, gondolkozzék az ügyön, aztán holnap reggel... Nagyon szeretném, Adélka iránti kegyeletből is, ha a legjobb barátnője venné át a hivatalát.

Ha később visszagondolt erre a beszélgetésre Keresztes Mária, maga sem értette, hogyan szaladt ki a száján:

– Nem leszek a szeretője!

Sárosi felnevetett.

– Ugyan! – Aztán halkán hozzátette: – Hisz maga nagyon jól tudja... Van nekem más... Apropó... Valóban azt hiszi, hogy Adél miattam lett öngyilkos?

– Én... Csak... – dadogott zavartan Mária.

– Beszélnek itt... S magára hivatkoznak... Pedig...

A lány összeszedte magát, s nem került el Sárosi tekintetét.

– Én komolyan azt gondolom.

– Nocsak... Mire alapozza ezt? – kérdezte Sárosi, hangja már hideg volt, mint a januári szél.

– Adél megleste magát Berlinben...

– Berlinben?

– Igen... Egy géppel hamarabb odarepült... Az Inter-fluggal... S látta, hogy magát várják... Egy taxival követte a Trabantot. Elmesélte, hogy a fél várost keresztülautozta maga után, be a kis utcáig. A sportpálya mellett állt, amíg maguk bementek a házba, a kert felől. Egészen a lakás ajtajáig lopózott, még a nevet is elolvasta. Aztán sírva felszállt a földalattira, ami ott még néhány megállót a föld felett szalad. S azzal utazott az Alexander Platzig, s onnan gyorsan vissza a repülőtérre. Pontosan elmondott nekem mindent...

– Hallom – mondta kis szünet után Sárosi. – Nem vettem észre, hogy követ... S egyébként, akkor már nem volt közöttünk semmi... Ez a buta lány... Ez a buta lány... Nem kellett volna ilyent csinálnia.

– Hát nem... De ő...

– S azt is bekonferálta magának, hogy öngyilkos lesz?

– Azt nem.

– Nem?

– Nem, csak én tudom, hogy ez az ügy nagyon megviselte, és...

Sárosi hangja fölényessé vált.

– Tehát nem is mondta magának, hogy öngyilkos lesz... Akkor maga miért terjeszti? Tudja, hogy mi ez? Enyhén szólva rágalmazás... Rágalmazza Adélt, de engem is!

– Én...

– Most én beszélek! A rendőrség megállapította, hogy véletlen szerencsétlenség volt, megvizsgáltak mindent, s ez lett a végeredmény... S akkor jön maga, és kitalálja ezt a mesét az öngyilkosságról...

– Én csak a véleményemet...

– A véleményét? Miért nem mindjárt gyilkosságról beszél?

Mária hallgatott. De közben eldöntötte: elfogadja Sárosi ajánlatát, mert úgy árthat neki a legtöbbet...

– Azt javaslom – folytatta Sárosi Tamás –, hagyja abba véleményének terjesztését. Megértett?

– Igen – bólintott a lány. – De...

– Mi az, hogy de?

– Csak az, hogy... Más is úgy gondolja...

– Ki az a más?

Mária a vállát vonogatta.

– Sokan.

– Egyet mondjon!

– Gondolom, Hétfalusi kolléga is...

Sárosi Tamás szeme szikrát vetett.

– Hétfalusi?! – Aztán csendesen hozzátette. – Az nem számít. Maga hagyja abba! Érti?

– Igen...

– Jó – mondta megenyhülten a főosztályvezető. – Jó ... Ezt szeretem ... És az ajánlatom marad ... Holnap reggel már itt kezdhet. – S az előszobára mutatott. Oda, ahol Adél elárvult íróasztala állt.

Közvetlenül a miskolci Juno Szálló bejárata előtt, a betonfeljáró végén csak néhány autó parkolására van hely. A vendégek mégis arra törekszenek, hogy odaállítsák az autójukat, mert a lenti parkolót eltakarják a fák, s egyébként is azon az oldalon van, ahová nem látni a szobákból. Cicero Opelja is fenn állt a bejárat előtt. Igyekezett mindig úgy elhelyezni, hogy másnak is jusson hely, egész a betonkerítésig húzódott, az autó orra szinte a falnak támaszkodott. Már a megérkezése utáni napon baj történt. Egy fehér sapkás, fiatal nő piros Polskival beleszaladt az Opel lökhárítójába. Jócskán benyomódott a kocsi orra is, fara is. Cicero még a szálloda kapujában állt, a csattanásra fordult vissza. Amikor meglátta, hogy mit művelt a nő, éktelen káromkodásba kezdett. Görögül szólította az isteneket, s szórta a poklok átkát a kis Polskira. A nő ijedten kászálódott ki az autóból, a lökhárítót próbálta kiegyenesíteni a kezével. Persze nem sikerült. Feltört belőle a sírás, s rémülten hátrált a hadonászó Cicero elől.

Kis csődület keletkezett a szálloda üvegajtájánál. Vendégek, szállodai alkalmazottak némán figyelték az osztrák rendszámú kocsi tulajdonosának kitörését. Az ingyencirkusz nem tartott sokáig. Cicero egy rendőrt látott felfelé tartani az úton. A keze megállt a levegőben. Aztán lehanyatlott. A káromkodást még befejezte. Megfordult és besietett a szállodába. A báméskodók utat nyitottak neki. A nő szipákolt, s a jelenet nézőitől kérdezte, hogy most mi lesz, mit csináljon. Választ nem kapott, visszaült a kocsiba, begyújtotta a motort, s kicsit ügyetlen mozdulatokkal az Opel mellé irányította az autóját. Aztán kiszállt, s újra a megnyomott autót nézegette, a sajátjával szinte nem is törődött, pedig azon is éktelenkedett egy jókora horpadás.

A rendőr az első pillanatban észre sem vette, hogy mi történt, valaki az ácsorgók közül mutatott rá az autókra.

– Karambol...

A rendőr a fiatal nőhöz lépett, tisztelgett, s az iratait kérte. Hosszan forgatta a jogosítványt, s az autó papírjait.

– Olyan közel állt, hogy nem tudtam elfordulni. – mentegetőzött a nő.

– A másik kocsi tulajdonosa tudja már? – kérdezte a rendőr.

– Igen...

– Hol van?

– Dühében beszaladt a szállóba... Osztrák lehet...

– Ahá!

Cicero a hall egyik bőrfoteljében ült, háttal a bejáratnak. Sűrűn hátrapislogott, figyelte, mi folyik a kocsija körül. Szerette volna elkerülni, hogy a rendőrrel találkozzék, ez azonban nem sikerült. A szálloda portása állt meg előtte, s udvariasan megkérte, fáradjon ki a kocsijához. Felajánlotta azt is, hogy ő majd tolmácsol.

Az intézkedő rendőr az iratait, az útlevelét kérte. Néhány adatot gondosan leírt kis jegyzetfüzetébe, utána egy cédulát töltött ki, s átadta Cicerónak.

– Szíveskedjék holnap tíz órára befáradni a rendőrkapitányságra.

– Minek? Lényegében még kár sem történt. Egyébként is dolgom van holnap – mondta indulatosan Cicero. – Kártérítést sem kérek.

A rendőr a polskis nőhöz fordult.

– Önt is kérem. Tessék, itt a cédula.

Tisztelgett és máris elindult lefelé a szürke betonúton.

Cicero kezében forgatta az idézést, s hosszan nézett a rendőr után.

– Ne haragudjon rám – kérlelte a nő. Aztán hozzátette: – Ezek a rendőrök is mindig ott lebzselnek,

ahol nem kellene.

Cicero sarkon fordult, s beviharzott a szállodába. A liftre várnia kellett, utolérte a karambolt okozó nő. Két kis táskáját lerakta a liftajtó elé.

– Hányadikra megy? – fordult Ciceróhoz.

– Harmadik...

– Vicces... Én is... Ott újra karambolozhatunk – nevetett.

Leérkezett a lift. Kicsike szekrényében alig fértek el ketten. Cicero igyekezett a falhoz lapulni, de a nő olyan ügyetlenül tartotta táskáit, hogy hol az egyik, hol a másik koppant a padlóra. Cicero fejcsóválva nézte, aztán elvette az egyik táskát.

– Fogom...

– Köszönöm... Nagyon köszönöm... De nem akarom még ezzel is terhelni...

– Most már mindegy – legyintett a férfi.

A szobájuk majdnem egymás mellett volt. Amikor a csomagot a nő elkérte, megkérdezte.

– Mikor beszéljük meg a javítást? Gondolom, a költségek engem terhelnek.

– Hát – kezdte vontatottan Cicero, s közben figyelmesen végignézte a nőt. Kissé kerek arc, kék szem, hosszú haj, piros pulóver, kék cicakendő, fekete, hosszú pantalló, régimódinak tűnő, fekete csatos cipő... – Tudja mit?! Ha egyedül van, vacsorázzon velem... Nyolckor az étteremben. Akkor mindent megbeszélünk... Nikosz Khoderisz – mutatkozott be.

– Kata... Sipos Kata... Nem haragszik?

– De... Haragszom...

– Majd kibékítem – mosolygott sokatmondóan a lány. – Nikosz... Maga görög?

– Igen, az vagyok.

– Azért beszélt hát olyan furcsán németül... Tehát nyolckor. Viszontlátásra.

Cicero még néhány pillanatig mozdulatlanul állt Sipos Kata szobájának ajtaja előtt.

– Nem, ez nem kurva – dünnyögte maga elé. Sok tapasztalatot szerzett már nőügyekben, úgy gondolta, most nem téved. Annál jobb... Jó lesz kártérítésnek. Reggel majd megjárattatja a kocsi, a lámpák, az irányjelzők hibásodhattak meg. De az is lehet, nincs semmi bajuk. – Ha ez a rendőrségre menetel nem lenne... Ilyen hülyeség! Mindenre vigyáz az ember, és akkor egy ilyen szeles tyúk...

A szobából a strandfürdőre lehetett látni, messzebb egy kőbányában dolgoztak a gépek. Cicero kiült ez erkélyre, italt vitt magának, lerakta az üveget a nyugágy mellé. Azt latolgatta, vajon meddig kell itt, Miskolcon rostokolnia? Becsapva érezte magát. Úgy gondolta, hogy egy hétnél többet nem kell töltenie ebben az országban. Megcsinálja, ami kell, aztán utazik Párizsba Jeanne-hoz, aki úgy tud szeretkezni, hogy a híres Emanuelle tanonc lehetne nála. Igen, Jeanne... Cicero becsukta a szemét, s maga előtt látta a meztelen lányt, aki, mielőtt bebújik mellé az ágyba, a kis éjjeliszekrény fiókjából gyengéd mozdulattal veszi ki a korbácskát, hogy ha szeretkezés közben Cicerónak kedve támad ütni, kéznél legyen... Igaz, sokba is kerül ez a lány... Mértéktelenül pocskékol... De ha van pénz, van minden! Ő pedig egy-egy munkáért annyit kap, hogy van miből kibélelni az ágyát bankólepedővel... A tétlenséget azonban nem szereti. Megnézte már azt a híres barlangfürdőt is, nem tehet róla, de azt állapította meg: kiváló hely a gyilkosságra... Mire felfedezik az áldozatot, már árkon-bokron túl lehet az, aki a munkát végezte... A város pedig... Jobb arról nem is beszélni, nincs egyetlen rendes mulató sem. A játéktermekben kamaszkölykök hangoskodnak, s itt a szállodában is csak mosolyogtak, mikor rulett után érdeklődött. Egyszóval: kiváló hely ez a város a száműzetésre... De talán ezzel az autós nővel, ezzel a Katával lehet valamit kezdeni. A rendőrség azonban elmaradhatott volna... S mi lenne, ha be sem menne holnap? Meg kellene kérdezni Roxynt, mit tanácsol.

Cicero komolyan latolgatta, meg tudná-e járni Sopront még ma.

Aztán legyintett, s kortyolt az italából. Nem megy ő sehová. Kipróbálja ezt a Katát. Hátha megédesíti az itteni napjait.

Estére teljes feketébe öltözött. Az ing, a sál a nyakában, a zakó, a nadrág, a cipő, minden fekete volt. A pisztolytáskát a hóna alá kötötte, rávette a zakót. A tükörben nézegette, nem domborodik-e ki nagyon. Nem látszott. S ha ölelkezni fognak? Nem szívesen vált meg a revolvertől. Biztonságot adott neki, a lehetetlen helyzetek végső megoldásának tartotta. Legutoljára Kanadában használta, amikor

fegyveres ipari örök lepték meg az egyik fontos okmányokat tartalmazó páncélszekrény előtt. Nem habozott, lőtt. Mind a két ember meghalt. S neki még arra is volt ideje, hogy jól döntsön: az iratokat nyugodtan visszapakolhatja a páncélszekrénybe, nincs értelme tovább fotóztatni őket, hisz már vesztek titokzatosságukból, úgymint megváltoztatják a terveket. Ilyen az üzlet. Számára a legszomorúbb viszont az volt, hogy semmi pénzt nem kapott, hisz az árut nem szállította. El is kellett tűnnie, egy ideig semmivel sem bízták meg. Később belső őrségbe, „gorillának” rendelték Kairóba, s most végre egy jó munka... De Roxyn alszik. Miért halogatja az akciókat?

Kivette a revolvert a tokjából, kihúzta a tárat, aztán gyors mozdulatokkal szétszedte a fegyvert. Belepislogott a csövébe, tisztának találta, s mivel unalmában már az elmúlt nap megpucolt minden alkatrészt, újra összerakta. Célra tartott, a falon függő kép sárgáspirosra festett arcú nőalakjára irányította a pisztolyt. Majd gyors kézmozdulattal fordult egyet-kettőt, s újra a nőre célzott. Aztán mintha valaki beugrott volna a nyitott erkélyajtón, hirtelen arra fordult, s kétszer is meghúzta a ravaszt. Meg volt elégedve a gyakorlással. Visszanyomta a tárat a revolverbe. Néhány pillanatig még mérlegelte a helyzetét, aztán lekapcsolta a válláról a pisztolytáskát, a fegyvert a párnája alá dugta.

– És ha bejön a szobaasszony ágyazni? Hova dugjam? – mormogta a kérdéseket. Végül úgy döntött, hogy egyszerűen beteszi a táskájába, azon biztonsági zár van. Azt ki nem nyitja semmilyen pancser kutató.

Bár már fél nyolckor lemehetett volna az étterembe, mégis megvárta a fél kilencet. Hadd várjon a nő. De Sipos Kata is valahogyan így gondolkozott, mert a liftnél újra találkoztak. Nevetve mutogattak az órára.

– Bevaló nő – gondolta Cicero. Maga elé engedte, mikor a liftből kiszálltak, s elégedetten gusztálta a lábát, a lobogó haját.

Az egyik ablak melletti asztalhoz ültek.

– Tessék, rendeljen – mondta Cicero, s szokásának megfelelően bal tenyerével végigsimította kopaszra nyírt, sörtés fejét.

Sipos Katalin felemelte az étlapot, kinyitotta, s úgy tett, mintha olvasná.

– Van egy kikötésem – suttogta. – A saját fogyasztásomat én fizetem.

– Was?

– Én csináltam a kárt a kocsiban, s most még a vacsorát is maga fizesse... Cicero nevetett.

– A kár legfeljebb húsz dollár. S nekem megér annyit, hogy egy csinos nővel vacsorázzhatom...

– Kedves... De...

Cicero még mindig mosolygott, de a hangja már élessé vált.

– Csend!

A lány elhallgatott.

– Ne haragudjon, de nem szeretem, ha ellentmondanak nekem... – Intett a pincérnek. – Valami normálisat ennénk... Mít ajánl?

Vacsora közben az autókról beszélgettek. Sipos Katalin elmondta, hogy az ő titkos vágya egy levendulakék Lada. A 2107-es... Eddig még csak kis kocsija volt. Nincs pénze nagyobbra, meg türelme sem, hogy kivárja. Cicero szerint egyetlen megbízható márka sincs. Az Opel sem az igazi. Ez sem szalad olyan gyorsan, ahogyan ő szeretné.

– Talán egy mégis akad – jegyezte meg a lány.

– Honnan gondolja?

– Hát... A forradás... Az arcán...

Cicero ezen is nevetett. Bólogatott ugyan, hogy igen, a heg egy autóbalesetből maradt, pedig zsoldos katona volt, amikor egy kocsmái verekedés közben törrel belevágtak. Viseli a nyomát egész életében. De nem panaszkodhat az ellenfele sem. A bal fülét nyisszantotta le egy gyors villanással.

Amikor a második üveg bort iszogatták, Sipos Katalin arra kérte Cicerót, beszéljen az életéről. A férfi a görög borokat dicsérte, olyan jót még sehol sem ivott, mint az apja szőlőjében, valahol a tengerparton. Thesszaloniki környékén. De amikor legutoljára otthon volt, már kivágták a szőlőt, dohányt ültettek helyette.

– Természetesen – dicsekedett –, ott terem a világ legjobb dohányja.

- És most mivel foglalkozik?
- Mondom, dohány természet.
- Nem az édesapját kérdeztem.
- Ja! Hogy én? Mindennel. Ami üzlet.

Sipos Katalin a kis táskáját az asztalra tette. Cicero éppen inni készült, de egy pillanatra megállt a keze a levegőben. A zakója gallérjába szúrt kicsike, gombostű nagyságú érzékelő halk, figyelmeztető hangot adott. Olyat, mint a tücsökciripelés. A férfit meglepte a hang. Ivás közben lassan hátrafordult, de a szomszéd asztalnál nem ült senki. Szórakozottan elhúzta a függönyt, s kinézett a gyéren világított parkra. Aztán a lány kis táskájára meredt. Mintha véletlenül történne, maga elé húzta a táskát. Több kis dobozt is tapintott benne, púdertartó, kölnisüveg, manikűrkészlet. Az egyik dobozka minden szavát rögzíti...

A lány újra töltött Cicerónak. A férfi ezt is felhajtotta, szalvétával törölgette a száját. Kigondolta: mit mond a magnetofonnak. Közben azonban gyúlt benne a düh, a mérge. Ez a kislány akart rajta kifogni! Mert bizonyos, hogy az egész karambolt csak megrendezték, s ez a lány is rendőr...

Sipos Katalin rendőrhadnagy ijedten nézte, hogyan játszik a táskájával Cicero. Nagyon megkönnyebbült, amikor a férfi visszatette az asztalra.

- Megvárna itt? – kérdezte Cicero. – Ki kellene mennem... Érti, ugye? Sokat ittam...
- Tessék, csak tessék...

Cicero feltápáskodott, eljásztotta, hogy szédeleg. Kibotorkált a teremből. Nem várt liftre, kettesével ugrált fel a lépcsőfokokon. Szobájának ajtaja előtt megállt, néhányat szusszantott, s óvatosan a zárba dugta a kulcsot. Amikor az ajtót kinyitotta, oldalt, a fal mellett lapult egy kis ideig, szinte egybeolvadt a feketére festett fächerrel. Aztán egy hirtelen mozdulattal besurrant a szobába, ahol azonnal leguggolt.

Felhős volt az éjszaka, a hold alig világított. Inkább ijesztő árnyakat vetített a falra, mint segítette a megfigyelést. Ráadásul, ahogy a felhők szaladtak el a hold tányérja előtt, úgy mozogtak az árnyak is. A szoba egyébként sem volt egyszerre áttekinthető. Egyik részét függönnyel választották le, itt állt a két ágy. A nyitott fürdőszoba ajtaja mögött elrejtőzhetett, aki akart. Cicero nem született ijedősnek. Most sem ijesztették a hajlongó, óriásira nőtt árnyak. Hallgatózott. Mozdulatlanul. Várta, hogy ha van valaki a szobában, az mocsanjon, adjon neki életjelt magáról. Tudta, hogy a türelem dönt... De ő most nem tölthet itt még öt percet sem... Várja lenn a nő. Viszont meg kell szereznie a saját pisztolyát. Nem érezheti nélküle biztonságban magát... A fotelek fedezete mögött, lassan a térelválasztó függönyig lopózott. Ha van valaki a szobában, akkor az ágynál bújt el, döntötte el magában. Most már innen egy ugrással bevethetné magát az egyik ágyra, s úgy a leselkedő háta mögé kerülne. Elhatározta, hogy azt teszi, mert sürges az idő. Mint az ugrásra készülő macska, összehúzta magát. Még egy pillantást vetett a függönyre. Ekkor vette észre, hogy nem ér le egész a földig. Legalább tíz centi hézag maradt. Azonnal változtatott a tervén... Megvárta, míg a hold újra világít, s tüzetesen, lassan végignézte a függöny alatti rést. Ha áll ott valaki, látni kell a lábát, a cipőjét. De semmi. Cicero felállt. Bekapcsolta a villanyt.

Az erkélyajtó felé fordított fotelben egy férfi ült. Háttal a bejáratnak. Cicero azonnal rászólt, négy nyelven is megismételte.

- Ne mozdulj, mert lövök! – zakója zsebébe dugta a kezét, s úgy tett, mintha pisztolyt tartana. A hivatlan látogató nem mozdult.

- Tartsd fel a kezed!
- Semmi.

- Tartsd fel a kezed, érted?
- Semmi.

Cicero a fotelhez óvakodott, s bal alsókarjával, hátulról átfogta a férfi nyakát.

- Na, hadd lássam, ki vagy... – Lassan eléje lépett. S szinte visszahőkölt a megdöbbenéstől.

Nem férfi volt, hanem egy rövidre vágott hajú nő. Amikor elengedte a nyakát, előrebukott a fotelből a szőnyegre. Halott volt.

Ki ez? Miért tették ezt ide? Mit akart itt? S ki ölte meg?

Becsukta, az erkélyajtót. Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy amikor lement vacsorázni, akkor is bezárta az ajtót... Kivette a táskájából a revolvért. Kibiztosította. Benézett a fürdőszobába,

meglibbentette a függönyöket. Senkit nem talált. Visszament a hullához. Fiatal nő volt, harmincéves sem lehetett...

Mit csináljon vele? A rendőrségnek nem szólhat, mert akkor... Leviszi a kocsijának a csomagtartójába. De hogyan? Észreveszik a portán... Az ágyra nézett. Beteszi az ágyneműtartóba, s holnap vagy még ma éjszaka itt hagyja a szállót... Nem... Hisz máris figyelik... Ráragasztották ezt a rendőrmőt... Stop! Hát persze! Átviszi a hullát a tizenegyes szobába! Ez a legegyszerűbb, s legjobb megoldás! Felnevetett. Ez lesz a csapda csapdája!

Kilépett a folyosóra. Álkulccsal óvatosan kinyitotta a tizenegyes szobát. Lassan behúzódott. Most már pisztoly volt a kezében, bátrabban cselekedett. Felkattintotta a villanyt, s leguggolt. A szoba ugyanolyan volt, mint az övé. Akaratlanul is a fotelra pillantott. Aztán a függönyhöz lopakodott, s félrehúzta. Az ágyakon néhány női holmi hevert, az egyikről hálóing lógott a szőnyegre. A fürdőszoba üres volt.

– Oké!

Visszament a saját szobájába. Vállára vette a hullát, kinézett a folyosóra. A lift felől lépteket hallott. Egy férfi ment dudorászva, a kulcsát csörögtetve a szobájába. Mikor újra csend lett, Cicero hirtelen kilépett az ajtón, s már el is tűnt a másik mögött.

Talán fél perc múltán már újra a saját szobájában volt. Felcsatolta a pisztolytáskáját, rávette a zakót, s indult le az étterembe.

Sipos Katalin ott ült, ahol hagyta. Ő továbbra is eljátszotta, hogy egy kicsit kótyagos, leült, cigarettára gyújtott, s hosszú történetbe kezdett, sikeres üzleteiről beszélt, s arról, hogy ő mennyire szereti a magyarokat. Közben a kis jelzőkészüléke állandóan csipogott, alig hallhatóan, a zakója nyakrészébe szúrva, éppen a füle mellett.

Éjfél tájt, amikor az éttermet már bezárni készültek, Cicero felkísérte Sipos Katalint a szobájába. Az ajtó előtt még erőszakoskodott is egy kicsit, hogy engedje be, hisz kártérítést ígért, a nő azonban kedvesen, de határozottan eltolta az ajtóból.

– Nem... Most nem... Majd... Most nagyon fáradt vagyok. Holnap fél tízkor találkozunk... Jó éjszakát!

Cicero úgy tett, mintha dühös lenne, s káromkodva elment. Becsapta maga után az ajtót, hadd hallja a rendőrnő, hogy milyen mérges.

A szobában viszont már kárörvendően mosolygott. Elképzelte, milyen megdöbbenéssel és zavartan nézi a rendőrnő a hullát... Ciceróval akartok ti kitolni! Nevetve állt a zuhany alá, utána gondosan bezárt mindent, pisztolyát a feje alá tette, s lefeküdt. Elaludni nem akart. Gondolta, hogy esetleg újra látogatót kap. De az is érdekelte, mi történik majd a tizenegyes szobában... A halott nő rejtélyén gondolkodott. Nem tetszett neki a másnapi rendőrségi idézés sem... Beszélnie kell Roxynnal. Itt valami már nincsen rendjén. Nem ilyen akciókhoz szokott ő! Eddig is mindig célra mentek. Két-háromnapos előkészítés, utána az akció, s pucolás... Pedig Roxynról mindenki azt állította neki, hogy az egyik legtehetségesebb bonyolító a cégnél... Most meg totójázik...

Talán fél órát sem viaskodott még az alvással, mikor lépéseket hallott a folyosóról. Többen is jöttek. Cicero tudta, hogy a tizenegyes szobába tartanak. Újabb fél óra múltán újra több ember ment el az ajtaja előtt. Kicsit később három-négy gépkocsi motorja is felzúgott, hallatszott, ahogyan keringenek a lejáró betonján a park felé. Úgy gondolta, most már nyugodtan elalhat. Azt is tudta, hogy másnap senki sem fogja megkérdezni a hulláról. Viszont arra is fogadott volna százat egy ellen, hogy míg ő a rendőrségen lesz, tüzetesen átvizsgálják minden holmiját, lehet, hogy még a kocsiját is darabokra szedik... Csak a fegyver probléma... Meg néhány speciális szerszám, ami a zárat nyitja... Mit csináljon velük? Később ezt is kitalálta. A kis bőröndöt beteszi a pályaudvaron a csomagmegőrzőbe... Öt órakor már elég nagy forgalom lehet az állomáson, hisz hatra járnak dolgozni a gyárakba... Tehát négy órakor el kell innen mennie, hogy a csúcsforgalomra odaérjen, s feltűnés nélkül el tudja helyezni a csomagot... És a szálló? Kockáztatni kell... A reggelihez vissza kell érkeznie.

A tervét elég jónak találta. Megnyugodott, néhány percet szendergett is. Aztán felkelt, megborotválkozott, felöltözött, telepakolta a kis bőröndöt, s lement a lépcsőn. A szálloda nagy üvegajtaja már nyitva volt. A recepcióban az éjszakai portás bóbiskolt, Cicero úgy értékelte, köszönt

ugyan, de azt nemigen látta, hogy kinek...

Nem gyújtotta be az Opel motorját, kiengedte a kéziféket, s lassan legurult a betonlejtőről. A faszorban adott gázt, s tűnt el a Miskolc felé vezető úton. A Tiszai pályaudvaron minden úgy történt, ahogyan tervezte. Bezárta a bőröndjét az egyik szekrénybe, a kulcsot a táskájába süllyesztette, s máris kanyarodott vissza Tapolca felé. A bal hátsó irányjelzője sérült csak meg, azért aztán alaposan körülnézett mindig, ha balra kellett fordulnia. Még csak az hiányzott volna, hogy megállítsák a rendőrök.

Mire visszatért a szálloda elé, régi helyét már elfoglalta egy ütött-kopott Trabant. Nem tehetett mást, visszakanyarodott, s az alsó parkolóban állt meg. Onnan gyalogolt fel. Fél hét lehetett. A hallban már ott ült Sipos Katalin.

– Jó reggelt! Ilyen korán felkelt? – kérdezte a lány.

Cicero mosolyogva válaszolt.

– Levittem a kocsit... Meg akartam nézni, tulajdonképpen mi baja.

– És?

– Semmi különös. Az egyik irányjelző, s persze a lökhárító... Még reggel megcsináltatom itt valahol... És maga?

A lány csak kis szünet után kezdett a mondókájába.

– Korán kelő vagyok... Otthon is már hat órákor kukorékolok...

Cicero nevetett.

– Na, na... Nem hasonlít a kakasokra...

Sipos Katalin is nevetett.

– Jön reggelizni?

– Igen, csak felmegyek, mert a kezem...

– Van mosdó itt lenn is...

Cicero tovább mosolygott. Kisanyám, te nem vágysz át! Azért ültettek ide, hogy amíg a szobámban matatnak...

– Menjen, üljön le, azonnal jövök én is.

A lány elkomorult.

– Tudja – kezdett volna új témát, de Cicero intett, s máris a liftben volt.

Halkan nyitotta szobája ajtaját. Egész kis rést csak. Éppen, hogy beférjen. Pillantása a gyufaszálat kereste. Azt, amit eltávozásakor lerakott az ajtó elé. Ha valaki kinyitja, s nem olyan kicsit, mint ő, a gyufaszálat egész a falig tolja. Nos, a kis faalkalmatosság a fálshözélynél volt. .. Tehát jártak a szobájában... Most azonban már nem volt ott senki. Látszólag minden úgy volt, ahogyan ő hagyta. A rendőrségre még elmegy – gondolta –, lerázza valahogyan ezt a nőt, s indul Sopronba. Lehet dühös Roxyn, ahogyan csak akar, de az elhárítás már szagot kapott... Ilyenkor egyetlen teendő van: elhagyni az országot.

Reggeli előtt Egerről faggatta Sipos Katalint. Úgy gondolta, azt mondja a lánynak, hogy Egerbe kirándul, s valóban úgy is indul majd el, a hegyek között. A térképen látta, sok a kanyar, a hegyi út, el lehet majd tűnni.

– Tudja, az én őseim is sokat harcoltak a törökök ellen... Ezért szeretném megnézni Egert. Eltöltök ott egy-két napot. Nem ajánlana jó szállodát?

Sipos Katalin nem esett ki a szerepéből, bár néhány meglepő fordulat igencsak megkérdőjelezte, hogy érdemes-e tovább játszania. Az utasítás azonban egyértelmű volt: folytatni, mert nem teljesen bizonyos még, hogy Cicero tudja, kivel áll szemben. A női ösztön azt súgta: ez a férfi átlát rajtuk...

– Van jó szálloda... Erkélyei egy nagy parkra néznek... Uszoda, teniszpálya...

– Ilyen jól ismeri a szállodákat?

– Említettem már, hogy nagy turista vagyok...

– Persze, persze...

– És ez az ország nem olyan nagy, hogy ne lehetne megismerni. Eger után merre veszi az irányt?

Cicero széttárta a karját.

– Nem tudom... Visszajövök ide... Szeretnék átrándulni a Tátrába... Van csehszlovák vízumom...

– Szép... A Tátra nagyon szép...

– Ott nem tud véletlenül egy jó szállodát?

Nevettek.

– De tudok.

– Azt hittem, csak Magyarországot ismeri...

– Szeretem a nagy hegyeket – mondta kicsit ábrándosan a lány.

– Várjon, felírom a szálloda nevét. – Cicero papírt, tollat halászott elő a kis táskájából. – Mondja.

– Hát... A Pátriát ajánlanám a Csorba-tó mellett... Új szálloda, s igen elegáns. De drága is.

Cicero gondosan felírta kis noteszébe. Aztán témát váltott.

– Még egy kérdés. Itt, a szálloda közelében nem tud-e egy autójavítót?

A lány túl gyorsan felelt.

– De! Hogyne! Itt van száz méterre... – Úgy látta, hogy Cicero gúnyosan mosolyog. Ezt eltoltam, állapította meg, s hogy mentse, amit lehet, bizonytalankodva tette hozzá. – Lehet, hogy nincs nyitva... Ilyen korán reggel... Nálunk az autószerelők nagy urak...

– Eljön velem? – kérdezte Cicero.

– Hát... Nem is tudom... Bár a javítást nekem kell fizetni... Megyek, ha akarja.

– Jó. Akkor gyérünk.

Sipos Katalin is beült a kis kocsijába, s előre indult. Mutatta az irányt. Az Opel hűségesen követte. A Szikla kápolna felé hajtottak, pár száz méterre, az egyik sarkon valóban ott volt az autójavító. Három segéd is ugrott az autókhoz, s nagyon udvariasan kérdezték, mi a baj. Cicero kiszállt, benézett a műhelybe.

– Mennyi idő alatt csinálják meg?

Sipos Katalin tolmácsolt.

– Egy óra...

Cicero bólintott.

– Oké... – A lányhoz fordult. – Menjünk el addig valahová...

– Jó... Egy óra múltán visszajövünk... Felmegyünk a kápolnához. De az én kocsimat is csinálják meg.

– Természetesen, hölgyem! Természetesen! Pont egy óra múlva, tehát fél tízkor, várjuk önöket.

Cicero az egyik szerelő kezébe nyomta a kulcsot, s már ment is ki az udvarról. Sipos Katalin, mint valami hűséges kutyácska, bandukolt utána. A Szikla kápolnát zárva találták.

– Nem baj – vigasztalta a lányt Cicero. – Egyébként sem járok én templomba. Tudja, a kocsmákat jobban ismerem... De még sok időm van... És semmi esetre sem szeretném zavarni a szerelőket egy óránál hamarabb. – Sipos Katalin úgy érezte, csupa gúny volt ez az utolsó mondat.

– Akkor keressünk kocsmát?

– Nem ... Ülünk le ide, a kövekre, s nézzük a völgyet...

Cicero észrevette, hogy nem messze tőlük egy biciklis férfi álldogált. Aztán behajtott az egyik mellékutcába.

Ezeknek sejtelmük sincs, hogy már tudom, ki a kísérom – gondolta Cicero. – De legalább csinos...

Hátradőlt a füves partra. A lány nem állta meg, hogy ne szóljon rá.

– Zöld lesz a ruhája a fűtől.

Cicero intett, hogy köszöni, felállt, az órájára nézett.

– Menjünk mégis vissza... Hátha hamarabb készülnek el.

A lány lassan kászálódott, szoknyáját veregette, pedig semmi kosz nem ragadt rá. Aztán megadóan mondta:

– Jó. Hát menjünk.

Az autójavító udvari kapuja le volt lakatolva. A műhely ajtaját is becsukták.

– Mi történt? – kérdezte a férfi.

A lány a vállát vonogatta.

– Nem tudom...

Cicero kiabálni kezdett.

– Halló! Halló! Das ist eine Schweinerei!

– Nem. Nem biztos, hogy disznóság, csak...

- Csak?
- Majd én kiáltok, jó?
- Halljam!
- Szerelő urak! Mi vagyunk itt!

A lány tudta, miért nem nyitnak ajtót. Hamar jöttek vissza. Az Opel még szétszedve áll a műhelyben... De a legnagyobb csodálkozására kitarult a műhely ajtaja, s az Opel lassan kigördült rajta.

– Mi baj? – kérdezte az egyik szerelő.

– Be van lakatolva. . .

– Igen – válaszolta mosolyogva a szerelő. – Bezárkóztunk, mert nem akartuk, hogy zavarjanak... De tessék, kész a kocs... A magáé most következik...

Cicero kényszeredetten mosolygott.

– Oké, oké... Ügyes, nagyon ügyes... Mennyit fizetek?

– Ez ötszáz forint... A magáé is annyi lesz... Szóval összesen ezer!

A lány elővette a pénztárcáját, s átnyújtotta a pénzt. A foga között sziszegte.

– Rablók!

Cicero, mikor látta, hogy a lány fizet, ő is elővette a tárcáját, s húsz dollárt adott oda a szerelőnek.

– Mondja meg nekik, hogy a maga pénzét adják vissza! Megegyeztünk, hogy maga nálam törleszt. Vagy nem?

Sipos Katalin vörös lett, mint a szeles hajnal.

– Hát... – dadogta, s arra gondolt, ez a férfi mégsem tudhat semmit róla.

– Jöjjön velem Egerbe – fogta meg a karját Cicero. – Ott törleszthet... Jó szálloda, uszoda... Maga mondta.

– Most igazán... Nem érek rá... De megvárom majd itt a Junóban... Ha igyekszik vissza... .

Cicero a fejét csóválta. Aztán, mint aki beletörődött, azt mondta.

– De akkor kamatot is számítok.

A lány nem válaszolt.

A rendőrségen gyorsan végeztek. Elkérték az irataikat, az egyik tisztviselő átvitte a másik szobába, onnan átjött egy másik férfi, néhány lényegtelen kérdést tett fel, aztán visszaadták az okmányokat.

– Ez nem rendőrségi ügy... Tessék... El lehet menni...

Cicero megkönnyebbülten vette át az útlevelét, elbúcsúzott a lánytól, s visszahajtott a szállodába. Összecsomagolt és fizetett. Amikor a csomaggal kilépett az ajtón, már ott állt a kis piros Polski is, de üres volt.

A férfi megsimította kopaszra nyírt fejét, s elindult a pályaudvarra. Közben figyelte, követi-e valaki. De semmi gyanúsat nem észlelt. A piacnál megállt, bement a csarnokba, s onnan nézte, behajt-e a parkolóba autó. Semmi. Még tett a kocsival egy kört, aztán elrobogott a pályaudvarra. A csomagot sértetlenül találta.

– Irány Eger! – mondta, s valóban a Bükk felé vette az útját. Már Diósgyőrben észrevette, hogy egy motoros kanyarodik mögé, és kitaróan követi. A Palota Szállónál megállt, sétált a tó partján, fél szemmel a motorost figyelte. Ő is leállt, s babrálgatta a motorját. Cicero arra sétált, néhány percig nézte a férfit, aki kénytelen volt egyre inkább szétszedni a motorját. Amikor Cicero úgy ítélte, már elég nehéz lesz összerakni, beszállt az Opelba, s elindult a hegyek közé. A visszapillantó tükörből látta, hogy a motoros mérgében nagyot rúgott a bukósisakjába...

Pár kilométer után talált egy megfelelő bekötő utat. Behajtott a bokrok közé. S várt. Húsz perc sem telt el, amikor a motoros nagy sebességgel elrohant előtte, Eger felé...

Cicero cigarettára gyújtott. Aztán óvatosan leereszkedett a műútra. S elindult vissza, Miskolcra. De a várost kikerülte, valahol Hejőcsabánál jutott ki a Budapestre vezető főútra.

Néhány kilométer után egy piros Polskit előzött.

9

Csendesen, kitartóan esett az eső. A nagy meleg után jólesett a kis lehülés. Hód rövid ujjú ingben álldogált a Gellért-hegy oldalában megbújó, keskeny kis utcában. A hajából is csöpögött a víz. Zsebkendőjével törölgette az arcát. Szidta magát, mert néhány perccel a megbeszélt idő előtt érkezett a találkozóhelyre. Tudta, hogy az ezredes pontos lesz, hisz ő mondogatja mindig: az elhárításban a pontosság az élet, egy perc késés már a halál. S valóban, amikor a nagymutató a tizenkettesre ugrott, feltűnt az utca végén a fekete Mercedes. Hód néhány lépést tett a kocsi felé. Aztán megállt. Eszébe jutott a szabály: engedd magad előtt elmenni a kocsit, csak aztán közeledj, mert úgy nem tévedhetsz, s az esetleges vészjelzést is megláthatod.

A Mercedes előtte fékezett. Bana ezredes kinyitotta az ajtót.

– Jöjjön már, elázik, mint egy macska!

Hód beült az ezredes mellé. Legurultak egészen a Villányi útig. Az út végén kicsit habozott az ezredes, aztán jobbra fordult.

– Felmegyünk a hegyre, jó?

– Igenis...

– Törülközzön meg valamiben. Ha tudom, hogy fürdeni akar, hozok törülközőt. Papír zsebkendőt talál a kesztyűtartóban.

Hód szétnyitotta az egyik zsebkendőt, s beletemette az arcát.

– Nos, mi újság?

– Ezredes elvtárs, jelentem, nem volt vaknyom... Itt valóban van valami disznóság... De még úgy vagyok vele, mint aki idegen városba érkezik. Nézelődik a pályaudvaron.

– Tehát semmi?

Hód mosolyogva nézte a főnökét.

– De ... Csak a kép még nem állt össze.

– Mondja a részleteket.

– Ez a Panex most nagy bajban van. Az utóbbi üzletei nem sikerültek. Már több mint ötszázmillió dollárt veszített.

– Nafene!

– Valami ok miatt sorra kigolyózzák az ajánlataikat... Nagy üzletektől esnek el az arab világban... A vállalatnál mindenki a kereskedelmi főosztályvezetőt, azt a bizonyos Sárosi Tamást okolja, akinek a titkárnője volt Bíró Adél... Ráadásul hitelt adnak annak is, hogy a titkárnő öngyilkos lett Sárosi berlini kapcsolata miatt...

– Nem lehetnek ezek a kudarcok véletlenek?

– Nem... Hisz eddig épp fordítva volt. Ezt a Sárosit ítélték a legjobb szakembernek, talán elfelejtette a szakmáját?

– Tehát ebből az következik, hogy Sárosi a berlini útjain valami gázságot csinál?

– Igen.

– Konkrétan? A rosseb! Nézd, hogy ugrál a kocsi előtt, részeg ez vagy mi?

Egy férfi tántorgott át előttük az úttesten. Leplezetlen szándékkal: a bokrokhoz ment.

– A fáradt gőzt ereszti – mondta Hód.

– Tehát, konkrétan?

– Az feltételezhető, hogy a kereskedelmi vagy nevezzük így, üzleti titkokat Sárosi eladja a konkurenciának.

– Bizonyítékunk van?

– Közvetett s nagyon gyenge. Összesen három. Az első maga a sok kudarc, a második Bíró Adél

állítólagos fenyegetése, a harmadik pedig az az igyekezet, ahogyan a vállalatnál Bíró Adél ügyét hagyni akarja az első rendőri változatban, tehát a szerencsétlenség-verziót védi.

– Ez semmi. Mert az egyik az ok, a másik ellenőrizhetetlen, a harmadik pedig legalább száz indítékkal magyarázható.

– Ezredes elvtárs, van még egy igen kemény feltételezés, ami Sárosi mentségére szolgál.

– Micsoda?

– Az, hogy saját magát fűrná. Hisz nem hülye, hogy a sorozatos kudarccal veszélyeztesse az állását. Mert ha egy üzletet elad; az hihető. Mert nem sikerülhet minden. De egy fél év óta semmi nem jött be. Ezt pedig már nem lehet kockáztatni.

– Legfeljebb, ha megéri.

– Igen. De ezredes elvtárs, ezért a három üzletért már nagy pénzt kellett kapnia. Tehát kint maradt volna... Mert így egyik napról a másikra leválthatják, s hogyan jut a pénzéhez?

– Turistaútlevelet vált... Kimegy a Kanári-szigetekre az IBUSZ-szal, még nyaral is egyet...

– Igen, ezredes elvtárs, Csakhogy ebben az évben, januárban már volt nyugati turistaúton. Tehát legközelebb csak jövőre mehetne... De addig...

– Kivel volt?

Hód megkapaszkodott, mert a főnöke igen élesen vette a kanyart.

– A feleségével...

– Rendes ember... Családszerető... Tehát ön azt mondja, zárjuk ki őt az esetleges bűnösök köréből?

Hód megvárta, amíg az ezredes megállítja az autót, csak aztán válaszolt.

– Nem. Én azt állítom, hogy a Panex üzleteit valaki eladja. De a gyanúsított nem lehet egyedül Sárosi. Sőt. Ha esélyt latolgatok, azt mondom, ő lehet öt százalék, a kilencvenöt százalék más vagy mások... Tehát kudarc ér bennünket, ha leragadunk Sárosinál.

– Az ezredes bólintott.

– Így elfogadom. Van még más?

– Igen. De ez még nagyon gyenge.

– Azért csak mondja, mert aztán én is közlök valami olyat önnel, főhadnagy elvtárs, hogy kétfelé áll tőle a füle...

– Gyenge szál. Ez a Sárosi sülve-főve együtt van a helyettesével, egy Hétfalusi András nevű mérnökkel... De ez csak látszólagos barátság. Mert mindenki beszéli, hogy Hétfalusi pályázik Sárosi helyére, mint ahogy el akarta szeretni tőle Bíró Adélt is...

– Hát ez elég gyenge...

– De... Sárosival ellentétben, ez a Hétfalusi ravasz ember... S néhány apró dolog... Megkérdezhetem, mi az a meglepetés, ezredes elvtárs?

Bana Dénes a fiatal főhadnagyra nézett. Szerette, becsülte, s nagy tehetségnek tartotta ezt a fiút. Már eddig is több rázós ügyet megoldott.

– Volt Bíró Adél temetésén?

– Igen.

– Nem tapasztalt valami különöset?

– Csak annyit, hogy Keresztes Mária, aki a lány barátnője volt, hangosan megvádolta Sárosit, hogy ő kergette a sírba Adélt. Gondolom, ez is csak arra ösztökélte Sárosit, hogy lekenyerezze, megvásárolja Keresztes Máriát. Már mindenki azt beszéli, ő lesz a titkárnője...

– Láta a koporsóban Adélt?

– Nem. Lezárták, mert hogy...

Az ezredes mosolygott.

– Most figyeljen, Hód! Bíró Adélt tegnap éjszaka a miskolci Juno-szállodában holtan találták egyik elhárító tisztünk szobájában.

10

Cicero a színház előtti parkolóban állította le a kocsiját. Hosszan maradt benne, figyelte nem követték-e. A késő délutáni órákban elég nagy volt a forgalom, több autó is beállt a parkolóba, de mindegyiknél talált valami mozzanatot, ami szinte kizárta a megalapozott gyanút. Megvárta, amíg leég a cigarettája, aztán kiszállt. Lassan sétálva, nézelődve indult az Orsolyák tere felé. Átvágott a lábas házhoz, megnézte a kirakatokat, a trafikban vett egy német nyelvű újságot, s beült a Palatinus-szálló kis éttermébe. Úgy gondolta, onnan szemmel tarthatja az emeleti szobákhoz vezető lépcsőt, megvárja, míg Roxyn lejön, ha kell, itt ül egész este...

Nem tévedett. Roxyn valóban lejött vacsorázni. Bár az első pillanatban észrevette Cicerót, nem ült az asztalához. Bőségesen megvacsorázott, megivott egy fél liter vörösbort, utána kisétált az utcára. Nem sokkal később Cicero is fizetett, s Roxyn után ment. Az utca végén, a Szentháromság szobornál találkoztak.

Roxyn mérgesen sziszegte.

– Megmondtam, hogy ne gyere ide!

– Muszáj volt... Baj van.

– Elfogyott a pénzed?

– Nem – válaszolt Cicero, a következő pillanatban már megbánta, hogy ezt mondta. – Nem fogyott el, de kevés van... Adhatsz...

– Mennyit?

– Te tudod, mennyi van... Ha lehet, dollárt kérek.

Roxyn zakójának belső zsebéből pénzt vett ki, s Cicero kezébe nyomta.

– Tessék! Mehetsz! Oszd be a pénzt, s majd én kereslek.

Cicero nadrágzsebébe tette a dollárokat.

– Nem a pénzért jöttem – mondta csendesen. – Komoly baj van... Hallgasd meg.

Elmesélte miskolci kalandját a rendőrnővel. Roxyn figyelmesen hallgatta, megdicsérte Cicerót az ötletért.

– Igen, ezt kellett tenni. Átvinni a halott nőt... Ez jó!

– És most mit csináljak?

Tovább sétáltak, át a torony alatt, a forgalmas körútra. Egy-egy kirakat előtt megálltak, hosszan nézték az italokat, a csemegebolt hatalmas üvegtáblái mögött sorakoztak, mint valami díszszemlére váró hadsereg.

– Vissza még Miskolcra – mondta határozott, kemény hangon Roxyn. – Vissza még, és ott maradsz, míg nem szólok. Érted?

Cicero erre az utasításra nem számított.

– Hogy én menjek oda vissza?!

– Igen. Most. Rögtön.

– De ott rám állítottak egy rendőrt! Hullát vittek a szobámba! És menjek oda vissza? Lebukni, mi? Hát nem! Ülök a kocsimba, és megyek Bécsbe!

Roxyn megvárta, míg Ciceróból kifogy a szusz.

– Te félsz? – kérdezte.

– Én?

– Te... Pedig nincs értelme. Hacsak valamelyik liliomszálat nem intézted el Miskolcon. Vagyis, ha nem csinálsz semmit, nincs mitől tartanod. Menj vissza, napozz, fürödj... Mint egy rendes turista.

– Ha nem csinálok semmit, akkor belekevernek valamibe... A hullát is rám akarták sózni...

– Legalább tudod, ki volt?

– Nem volt időm kutatni. A táskájába belenéztem, de még a nevét sem tudom... Egyébként ez mindegy is... – Roxyn hallgatott, Cicero folytatta. – Nem érted, hogy bele akarnak keverni valamibe?!

– Ne hagyd... És erről nincs mit tárgyalni. Betülsz a kocsiba, ma éjjel aludhatsz Győrben, de holnap estére Miskolcra kell menned... És közben nézd meg Egert... Lehet, hogy még két hétig is Miskolcon maradsz.

– Tehát, semmit nem kell csinálni?

– Semmit. Mondtam. Gondold azt, hogy turista vagy. És még egyszer: ne szaladgálj ide, mert mindent elronthatsz! Ha kell, majd én megkereslek... A nőkre vigyázz! Akár rendőr, akár nem! Indulhatsz!

Cicero önkéntelenül is tisztelgett, homlokához emelte a kezét, ahogy a hadseregben megszokta.

Roxyn, amikor egyedül maradt, cigarettát vett az egyik, éppen záni készülő pavilonból, rágyújtott, s visszasétált a szállodába. A szobában hanyatt dőlt az ágyon, s azon törte a fejét, vajon mit akarhatott azzal a hullával a rendőrség? Gyilkossággal akarták megvádolni Cicerót? Miért? Amióta Cicero nála járt Sopronban, a görögöt is figyelik. S ő még azt hitte, az elhárítók megnyugodtak, a vész elmúlt... Most viszont világos: már ismerik Cicerót... Le is tartóztathatják, ha éppen ez a szívük vágya... Nyilván azt várják, hogy megismerkedjék, felfedhessék a kapcsolatait... Ezért is pimaszság, hogy ide mászkál. Maradjon a feneekén, s ha nincs szórakozása, nézegessen képes újságokat. Az elhárítást csak úgy lehet zavarba hozni, ha nem csinálnak semmit. De ez a „kairói taktika” is. Ott is úgy beszéltek meg, hogy nyugodtan kell viselkedni, semmit sem szabad elsietni... Már többször gondolt rá, hogy tulajdonképpen ő a csalétek... Vagyis figyelgesse őt az elhárítás, miközben más dolgozik...

11

Keresztes Mária mindent gondosan elrakott az íróasztaláról, bezárta a fiókokat, néhány pillanatig fülelt Sárosi Tamás szobájának ajtajánál, aztán elindult le a lépcsőn.

– Vége van a munkaidőnek – mondta alig hallhatóan – a főnökök addig maradhatnak, amíg akarnak, de én nem böjtölöm őket...

A büféből Józsi köszönt rá, valamit rendezgetett a pult mögött.

Rendes fiúnak látszik – nézte végig a nyitott ajtón át –, de biztosan nős már... Minden hozzáillő férfi nős... Valahogyan elszaladtak mellette az évek... Talán, ha öt évvel ezelőtt keres valakit... Pedig az anyja is figyelmeztette... Most már mindegy! A temetés napján is kereste egy férfit, de azóta sem jelentkezett. Iratok... Adél iratai... Lehet, hogy Adélnak Tamás mellett volt valakije? Nem. Szerelmes volt ebbe az önző kutyába.

Kilépett az utcára. Könnyű selyemruháját majdnem a fejére borította szél, de még időben odakapott, s nyitott tenyérrel szorította szoknyáját a combjához.

Vihar lesz...

Az autóbusz-megállóhoz igyekezett, de a túloldali járdán megállította egy férfi.

– Elnézést... Keresztes Mária?

– Menjen innen! – sziszegte rá a lány. – Rendőrt hívok!

A kissé kopaszodó, fehér inget, szürke nadrágot viselő, kövérkés férfi elnevette magát.

– Felesleges, én is az vagyok – egy kis igazolványt vett elő. – Látja, dr. Pászki rendőr százados. Kezét csókolom.

– Jó napot... De mit akar?

– Nem kell megijedni...

– Nem félek – mondta Mária, s valóban nyugodtnak látszott. – Valami baj van?

A rendőrtiszt a fejét rázta.

– Nem... Csak szeretnénk, ha bejönne a kapitányságra... Ha ráér...

– Miért?

– Ezt nem szabad, de elárulom... Csak formáság... Bíró Adélról van szó...

– Adélról?

– Igen.

– Jó... Ha nem tart sokáig, mehetünk.

A parkolóból lassan melléjük gördült egy sötétkék Lada.

– Tessék... Ezzel megyünk.

A kapitányságon egy vékony arcú főhadnagyhoz vezették.

– Benedek főhadnagy vagyok...

– Keresztes Mária...

– Foglaljon helyet, hölgyem... Dohányzik? Vagy kávét kér?

Elfogadta a cigarettát.

– Elnézést kérek, hogy így... hirtelen... idehívtuk, de szeretnénk néhány információt kérni magától...

– Tessék.

– Bíró Adélról van szó... Úgy tudjuk, barátnők voltak.

– Igen.

– Vissza tudna emlékezni arra a napra, amikor elütötte a busz... Kicsit részletesebben kellene beszélnie. Úgy például, hogy találkoztak reggel nyolckor, mit tudom én, kávét főztek... így, jó? Ráér? Mert ha valami fontos dolga van, beszélgethetünk máskor is.

A lány mélyet szívott a cigarettájából, s lassan eresztette ki a füstöt.

– Nem... Legyünk túl rajta. Ha muszáj.

– Szeretnék. Akkor elkezdi? Nincs kifogása az ellen, ha bekapcsolom ezt a masinát? – mutatott a főhadnagy az asztalon levő magnetofonra.

– Ha érdekes...

– Tessék... Kezdheti... Tehát mikor találkoztak azon a napon?

Keresztes Mária behunyta a szemét, kicsit hátradőlt a fotelben.

– Adél nem jött be pontosan nyolcra – kezdte lassan. – Már kétszer is kerestem, együtt szoktunk kávézni... Talán húsz perccel késett.

– Mit mondott, miért?

– Elaludt... A fél éjszakát ébren töltötte, csak hajnalban sikerült álmatlanul magára. Addig csak forgolódott.

– Volt oka rá?

– Igen... Hogyne! Ugyanaz, amiért meghalt... Szerelmes volt a főnökébe, de az megcsalta, s ő pár napja meg is bizonyosodott róla.

– Ki a főnöke? Illetve ki volt?

– Sárosi... Most az enyém... A temetés óta én vagyok a titkárnője.

A főhadnagy elmosolyodott. Keresztes Mária zavartan folytatta.

– De ezt meg kell magyaráznom... Én ugyanis... Higgycs... Utálom Sárosit... Olyan, mint egy fehér mangalica... Nem csak a kinézete, a jelleme is... Én meg akarom őt... Szóval nem igazság, hogy Adélka meghalt, az meg éli világát... Amíg azt hitte, baj van, olyan volt, mint egy szerény báránka, most már rőfög... Rőfög, kérem, rőfög... Nincs olyan törvény, ami őt megbüntetné?!

Keresztes Mária hosszan fejtegette, mi történt Sárosi Tamás és Adél között. A főhadnagy türelmesen hallgatta, a magnószalag komótosan csévélődött az egyik tartóról a másikra.

– Folytassa, ha lehet onnan, hogy kávéztak...

– Igen... Kávéztunk, vigasztaltam, hogy egyik szerelem sem tart örökké, keressen egy másik fiút. De ő azt mondta, nem. Meg akart fizetni Sárosinak...

– És megfizetett?

– Hát... Ezek szerint nem...

– Folytassa...

– Kávézás után visszamentem a helyemre, csak délben találkoztunk, együtt mentünk ebédelni.

– Mit ettek?

– Én, sajnos, fogyózom... De Adél evett levest is. Jól emlékszem, csontlevest májgombóccal... Aztán én finomfőzeléket, ő meg... Talán sült karajt főtt krumplival, és egy nagy adag vegyes savanyúságot. Azt nagyon szerette... És én is ettem, mert nem tudtam ellenállni, túrós rétest...

– Ezek szerint Bíró Adél jól beebédelt...

– Igen... – mondta vontatottan a lány. – Igen... Elég sokat evett...

A főhadnagy nem tudta visszatartani a megjegyzését.

– Megebédelt, s utána öngyilkos lett...

Keresztes Mária nem vette észre a kis gúnyolódást. Bólogatott.

– Igen... Bár nem rögtön, mert akkor még kávéztunk, elszívtunk egy cigarettát... És...

– És?

A lány tanácstalanul, kissé riadtan nézett a rendőrtisztre.

– Többet nem tudok... Mert be sem köszönt... A kézbesítő néni mondta, hogy valaki felhívta telefonon, utána gyorsan összepakolt, s elrohant...

– Ki ez a kézbesítő néni?

– Róza néni... Szedlákne...

– Pontosán mit mondott az a Róza néni?

– Hogy... Azt, hogy... Vagyis délután négy óra felé bementem a titkárságra, de Adélt már nem találtam, Róza néni ült az íróasztalánál. Megkérdeztem, hol van Adél. Róza néni, ha jól emlékszem, azt mondta: Elszaladt, Marikám, telefonáltak neki, összecsomagolt, s elment. Megkérdeztem, visszajön-e

még. Róza néni csak a vállát vonogatta. Nem tudom, mondta. Ide ültetett, hogy a telefont kezeljem... Én fél ötkor mentem haza. Addig nem jött vissza.

– Mikor tudta meg, hogy szerencsétlenül járt?

– Reggel... A vállalatnál...

– Kitől?

– Hétfalusi Andrástól...

– Ő mit mondott?

– Hogy Adélt elütötte egy busz... Kérdeztem, súlyos? Ő azt mondta: meglehetősen, már meg is halt...

A főhadnagy kikapcsolta a magnetofont. Felállt, s Keresztes Mária mellé lépett.

– Még egy szívességre kérnénk... Előrebocsátom, nem kellemes feladat, de nekünk nagyon fontos...

– Mit kell tennem?

– Egy halott nőt kellene azonosítania...

– Egy halottat? – kérdezte sápadtan a lány.

– Igen... De maga nagyon bátor, határozott nő... Csak egy pillantást kell rá vetnie... Rendben?

Tegye meg, nagyon fontos lenne.

Keresztes Mária nagyot nyelt, s rekedt hangon mondta.

– Jó...

A főhadnagy megnyomta az íróasztalán levő csengőgombot, egy civilbe öltözött rendőr lépett be.

– Mehetünk... – mondta a tiszt. – Lekísérjük a kisasszonyt a koporsóhoz.

Hosszú folyosón mentek végig. Útközben senkivel sem találkoztak. Minden forduló előtt éleset fűttenetett a civil ruhás nyomozó. A lány hamar rájött: ez a jel, ha esetleg jönne valaki, tűnjön el... Egy szürke liften lejutottak valahová, az alagsorba. Hatalmas csövek kísérték őket, eltakarták a mennyezetet, a sok vezeték néha teljesen beborította a falat is. Egy vasajtó előtt megálltak. A főhadnagy csemetett. Fehér köpenyes, bajuszos férfi nyitott ajtót.

– Az ötöst kérem – mondta Benedek.

A fehér köpenyes átment egy másik terembe.

– Ne féljen – biztatta a lányt a főhadnagy. – Akik idekerülnek, azok már nem árthatnak senkinek...

Keresztes Mária a szédülés környékezte. Maga sem tudta tulajdonképpen, mitől remeg ennyire, hisz ő mosdatta meg az apját is, amikor meghalt...

A fehér köpenyes visszajött, s mutatta, hogy mehetnek. A szobában az asztalon egy leterített alak feküdt. A főhadnagy a lányba karolt.

– Nyugalom... Azt szeretnénk, ha megmondaná, kicsoda az, akit lát. A válaszát jegyzőkönyvbe vesszük. Azt majd alá kell írnia... Jó? Kezdhetjük?

Keresztes Mária a főhadnagyra támaszkodott, s bólintott. A fehéreköpenyes felhajtotta a kendőt a halott fejről. Egy rövidre nyírt hajú nő feküdt az asztalon. A mézsfehér arcát valami torz mosoly uralta.

A lány a szája elé kapta a kezét, s furcsán nyögött.

– Nos, felismerte? – kérdezte a főhadnagy.

– Igen...

– Kicsoda?

Keresztes Mária érezte, hogy lassan megfordul vele a terem. Alig tudta kimondani.

– Csibe Juli...

– Kicsoda? – csattant újra a kérdés.

– Csibe Juli... Juli...

Benedek főhadnagy megdöbbenve nézett a civil ruhás nyomozóra. Egyik karjával a lányt tartotta, a másik kezével a zsebkendője után kaparászott, meg akarta törölni a homlokát. Hirtelen előtötte a verejték.

12

Feri úr minden héten egyszer, kedden reggel nyolc órára jött a Panexbe, Sárosi Tamáshoz, a német társalgást gyakorolni. A főosztályvezető jól beszélt németül, de azt szokta mondogatni: olyan ez az óra, mint a sportolóknak az edzés. Valamikor egy gimnáziumba jártak Feri úrral, innen a barátság, ami tulajdonképpen nagyon jól jövedelmezett a nyelvtanárnak. A főosztályról többen is jártak hozzá órára, elsősorban a főnök, Sárosi miatt, így akartak jó pontot szerezni nála. Feri úr tanítványai munkaidő-kedvezményt is kaptak, a nyelvtanulás volt az egyetlen elfogadható indok a távolmaradásra, az akták késedelmes intézésére. A nyelvtanár beltagnak számított a főosztályon, Bíró Adél intézte az ügyeit, gépelte a leveleit, üzeneteket vett át részére, beszedte a díjakat, Feri úr pedig mindig jókedvűen, szellemeskedve, csipkelődve fogadta az osztály hódolatát. Itt ő volt a szürke eminenciás... Amikor Hétfalusi András a vállalatához került, szerette volna korlátok közé szorítani, sőt elüldözni innen, mindenkinek hangoztatta, majd ő elintézi ezt a fickót, később azonban szinte jobb barátja lett, mint Sárosi Tamás. Feri úr az utóbbi időben több időt töltött nála, mint a főosztályvezetőnél. Volt, aki látta őket együtt vacsorázni a Vigadó éttermének egyik bokszában. A keddhez tartozott, hogy az osztályon végignyitogassa a szobák ajtaját, s mindenkinek köszönjön. A körútját a büfében fejezte be, ahol két-három napi ételmezt is csomagoltatott. Az új büfés, Józsi tisztje volt, hogy kicipelje a csomagokat Feri úr ütött-kopott, szürke Trabantjába.

A temetés utáni kedden a büfés zavartan álldogált még Feri úr előtt, miután már visszaadta a Trabant kulcsait.

– Akar valamit, Józsikám? – kérdezte a nyelvtanár.

– Igen – dadogta a büfés. – Ha nem tetszene kinevetni...

– No, mondja csak bátran!

– Szeretnék.. én is... Szeretnék németül tanulni.

Feri úr láthatóan nem örült az újabb tanítványának.

– Minek az magának? – kérdezte.

– Kellene... Tetszik tudni, az utazás a hobbim, s sokszor kerülök kényelmetlen helyzetbe, mert nem tudok németül...

– De nem olcsó dolog...

– Tudom...

– Rendszerben, öregem.

– És mikor mehetek?

– Majd holnap megtelefonálok... Meg kell néznom a naptáromban, mikor van szabad hely.

– Köszönöm... Majd meg tetszik látni, igyekezni fogok.

Józsi még aznap este becsengetett Feri úr lakásába. Csomagot készített különféle ingyencsomagokból, szalámit, különleges borsos sajtot, italokat vitt fel a nyelvtanárnak. Lift nem volt a házban, s mire a harmadik emeletre ért, kifulladt a csomag terhe alatt. A függőfolyosón pihent, közben nézelődött az elhanyagolt bérházban. Mállott a vakolat, az ablak-és ajtókeretekről lepattogzott a festék, a padozat piros-fehér kockái széttöredeztek, a vasrács korlátjának feketesége is eltűnt, barnára mázolta a rozsdát.

– Vacak hely...

Feri úr a sarokban lakott, rongyos, lyukas lábtörő éktelenkedett a küszöb előtt. A csengetésre lassan kászálódott ki a nyelvtanár. Az egyik kezét a zsebében tartotta, másikkal az ajtót fogta.

– Hát maga? – kérdezte meglepetten.

Józsi kissé megnyomta a tanárt, aki hátra is lépett, így a büfés, hasán a nagy csomaggal, bejutott az előszobába.

– Ne tessék haragudni, tanár úr, ezt a kis miegymást hoztam ... Merthogy el tetszett vállalni...

Az előszobában három ballonkabát lógott. Az egyiknek a belső zsebe alatt, arannyal hímzett felirat hirdette: Bécsben vásárolták, a Kärtner Strassén...

– Nem kellett volna, Józsikám... Nagyon köszönöm, de nem kellett volna.

– Hozok én máskor is... Tetszik tudni, jut is, marad is... A tanár belenézett a csomagba, s a fejét ingatta.

– Jó... jó... Nagyon köszönöm, de maga fizet az óráért... S az elegendő.

A büfés behízeltgősen mondta.

– Tisztelt tanár úr... Az iskolába is szoktam vinni... Ahová a gyerekeim járnak.

Feri úr még udvariasan érdeklődött a gyerekekről, aztán a szobára mutatott.

– Ne haragudjon, Józsikám, de órát tartok...

A büfés kétszer is meghajolt.

– Bocsánatot kérek, bocsánatot... Nem akartam alkalmatlankodni... Pedig gondolhattam volna...

Ezer bocsánat, tanár úr...

Feri úr kinyitotta az ajtót.

– Nem alkalmatlankodott... A csomagot nagyon köszönöm... Viszontlátásra!

A büfés még az ajtóból visszafordult.

– Nem tetszett megmondani mikor jöhetek... Ha lehetne... A tanár elkomorodott, kelletlenül válaszolt.

– Megtelefonálok... Holnap... Isten vele!

Józsikám nem mozdult.

– Esetleg, ha most... Ne tessék haragudni... De...

– Jó, várjon!

Feri úr bement a szobába. A büfés az ajtónyitáskor belesett. A sűrű cigarettafüstben két férfi ült a fotelban. Az egyik a belépő tanár felé fordította a fejét. A büfés mosolyogva biccentett. De csak magában motyogta.

– Jó estét, Hétfalusi úr...

13

Bana ezredes sürgős találkozásira hívta Hódot. A kőbányai Újhegyi lakótelepen várta, a tó mellett. Hód kicsit később, elment az orra előtt a nyolcvanötös busz az Őrs vezér téren. Beszállt a fekete Mercedesbe, s elindultak Ferihegy felé. Szokásától eltérően az ezredes most megfordította a sorrendet: először nem Hódnak kellett beszámolnia észrevételeiről, hanem az elhárítás parancsnoka közölte mondanivalóját.

– A legutóbbi találkozásunkkor dezinformáltam magát. Ezért kellett sürgősen idejönnie ... Emlékszik, azt mondtam, hogy Bíró Adélt Miskolcon találták holtan. Ez nem felel meg a tényeknek.

Hód igyekezett elfojtani a mosolyát. Csak annyit mondott.

– Tudom.

– Maga tudja ezt? – nézett rá Bana Dénes.

– Igen, ezredes elvtárs, tudom.

– Jó, majd elmondja, honnan jutott a tudomására. – Kis csend után még hozzátette. – Magának sosem lehet újat mondani ...

Hód hallgatott.

– Azt is tudja, mi a neve?

– Igen. Csibe Juli... Vagyis Bereg Julianna...

– Helyes... Azt is tudja, miért nevezték Csibének?

Hód az ezredesre nézett. Bana mosolygott.

– Igen, ezredes elvtárs.

– Miért?

– Amíg a Panexnél dolgozott, sok apró dolgot elemelt, s eladogatta... Amikor a fegyelmije volt, valaki azt indítványozta, hogy át kell adni a rendőrségnek. Az egyik fegyelmi biztos erre azt mondta: ilyen csirke ügyekkel nem kell terhelni a hatóságot. Kirúgták a Panextől, de azért a csúfnév rajta maradt.

Az ezredes bólintott.

– Így igaz... S azt is tudja, ki mentette meg a nőt a bíróságtól? Ki volt az, aki indítványozta, intézzék el az ügyet házon belül?

Hód szinte örömmel mondta.

– Ezt nem tudom, ezredes elvtárs!

– Hétfalusi... Jó, mi?

Közben már Ferihegyre értek. Egy mellékutcán bukkantak ki a repülőtérhez, de az ezredes azonnal fordult is vissza.

– Nagy a forgalom. Gondolom, a halál körülményeiről nem tud...

– Nem...

– Néhány dolgot felderítettünk, néhány azonban homályban maradt. A lényeg, hogy a gyilkost letartóztatták.

– Gyorsan ment... – ismerte el Hód.

– Nem volt nehéz. Megtudtuk, hogy a lánynak már évek óta udvarol egy patikus... A boncolás pedig kimutatta, hogy mérgeg végzett Csibe Julival... Elhoztuk a gyógyszertárból a patikust, aki azonnal vallott... Féltékenységből mérgezte meg a lányt... Elég szomorú ügy... Ez a Csibe Juli külföldiekkel ismerkedett, a férfi nem tűrte, állandóan veszekedtek. Pedig Juli még a menyasszonya sem volt... A patikus ráakaszkodott a lányra, féltékenységből többször meg is verte. Most sem akarta elengedni Julit, aki kerek pereg megmondta a férfinak, hogy Miskolcra megy, mert ott egy nagypénzű pasas nyaral, s ő azt megfogja magának. És férjhez is megy hozzá. Kérdeztük a nevét a külföldinek, de a patikus csak annyit tudott, hogy görögös hangzású... Ez pedig nagyon fontos. Üdülget ugyanis egy osztrák-görög a

Juno-szállóban, s ez a férfi már kétszer is kapcsolatot keresett egy Roxyn nevű nyilvántartott ipari kémmelel... S Csibe Juli holttestét annak az elhárító tisztünknek a szobájában találták, akit erre a görögre állítottunk...

– Hogyan történt a gyilkosság, ezredes elvtárs? – kérdezte Hód.

– A patikus olyan mérget kevert, s adott be a lánynak, ami négy-öt óra múltán hirtelen szívgörcsöt okoz. Pontosán kiszámította, mikor kerülhet a nő a görög ágyába...

– És oda került?

– Nem... A mi görögünk éppen az elhárítónkkal vacsorázhatott, amikor a lány megérkezett. Néhány dolog azonban igen érdekes. Például: senkitől sem kérdezte meg, melyik a görög szobája, felopakodott gondosan, kopogtatott, választ nem kapott, hát elcsente a szobaasszony kis szobácskájában levő tábláról a kulcsot, s bement. Technikusaink bebizonyították, hogy a görög cipelhette át a mi tisztünk szobájába. Megvizsgáltuk a görög szobáját, a fotelban találtunk textilnyomokat, s ugyanakkor a görög fekete zakóján is volt néhány szál a lány selyemruhájából, sőt a hajából is... Az elvtársnő, aki vele vacsorázott, határozottan állította, hogy egyszer a görög kiment a vécére... Kb. öt-hat percig volt távol. Tehát átvihette a nőt az egyik szobából a másikba... A kérdés tehát: honnan tudta a nő, hogy melyik szobába kell mennie, s honnan a görög, hogy félbe kell szakítani a vacsorát? De van más rejtély is... Az elvtársnőnek a vacsoránál az a határozott gyanúja támadt, a férfi tudja, hogy ő kicsoda... De honnan tudta? Nagyon elgondolkoztató kérdések ezek... A lány táskájában megtalálták Bíró Adél személyigazolványát, sőt Adélnak szóló leveleket is tartott magánál. Mivel a két lány hasonlított egymásra, főképp a frizurájuk, az elvtársnő, aki a görögöt kapta feladatául, már mindenkit úgy tájékoztatott, hogy Bíró Adél a halott nő... Hogyan kerültek Bíró személyi tárgyai Bereg Juliannához? Milyen kapcsolat fűzte őket egymáshoz?

Az ezredes egy néptelen utcában leállította az autót. Kinyitotta az ajtókat, nagyon meleg volt a kocsiban...

– Jó lenne egy pohár hideg sör...

Hód szeme előtt is azonnal megjelent egy nagy füles korsó, s benne a gyöngyöző, aranyló ital, tetején ujjnyi fehér habbal.

– Én sem bánám, ezredes elvtárs...

Az ezredes megnyalta a kiszáradt ajkát, s nevetve mondta.

– Vezetés közben nem iszunk... Megállítanak a fejevadászok, s megszendáztatnak...

Nevettek.

– Folytassuk – mondta az ezredes –, nekem még maszek nyomoznivalóm is van...

Hód kerekre nyílt szemmel bámult rá.

– A fene egye meg, egy kutya után nyomozok... Az anyósom kutyája elinalt...

– Segíthetek? – kérdezte Hód.

– Köszönöm, de nem... Maga foglalkozzon csak országos ügyekkel... Majd csak megtalálom valahol... Már több mint egy hete, mindennap legalább öt percet keresem.

Hód megkockáztatta a tréfás megjegyzését.

– Ezredes elvtárs, jelentem, ilyen nagy intenzitásnak meg lesz az eredménye...

Bana Dénes mosolyogva nézett beosztottjára.

– Én is úgy gondolom – bólintott, aztán komolyra fordította, a szót. – Nézze, főhadnagy elvtárs, itt most két ügy hirtelen találkozott. A Panex-ügy, vagy nevezhetjük úgy is, Bíró Adél-ügy és a mi licencirodát szervező társaságunk között kapcsolat van. Hát persze, mosolyoghat, ma már ez nem hatalmas felfedezés... De tény... S úgy gondolom, magának is meg kellene ismerkednie Roxyn úrral és a göröggel...

– Örömmel, ezredes elvtárs...

– Tudja, van még itt valaki, akire figyelnie kellene... Valahogy az is összeköti ezt a két ügyet... Egy nyelvtanár... Bácskai Ferenc... Az történt ugyanis, hogy figyelőcsoportunk elkísérte Roxyn urat egy kirándulásra Kőszegre. Ott találkozott egy férfival, az útlevelében John Barry név szerepelt. Egy kamiont kísért, az egyik győri gyárnak hozott gép alkatrészeket. Nos, ez a fiatalember, miután igen körültekintő módon a kőszegi plébániatemplomban tárgyalt Roxynnal, Győrött pakolás közben egy levélborítékban

valamit kapott ettől a nyelvtanártól. Nem beszéltek egy szót sem, Bácskai Ferenc elsétált a gyárkapu előtt, elejtette a borítékot, amit ez a Barry felvett. Természetesen parancsot adtunk, hogy amikor a kamion Hegyeshalomra ér, kutassák át, de semmit sem találtak. Még a borítékot sem. Pedig egy kocsink közlő követte egész a határig... Nos, mára ennyi elég.

– Ezredes elvtárs, ismerem ezt a nyelvtanárt. Néhány javaslatom lenne.

– Tessék.

– Jelentem, a munkámat nagyban megkönnyítik ezek az összefüggések. Néhány adatra lenne szükségem. Lehetőleg gyorsan.

– Az előbb javaslatot mondott, most meg adatokat kér.

– Ezredes elvtárs, szeretném, ha megkaphatnám azoknak a dollármilliókat ígérő üzleteknek a listáját, melyek az elmúlt három-négy hónap alatt meghíúsultak... S javasolnám, hogy valaki beszéljen a Panex igazgatójával, meg kellene tudni, milyen nagyobb üzletkötést, ajánlatot készítenek elő...

– Rendben van, főhadnagy elvtárs.

– Bocsánatot kérek, de néhány üzem-, illetve vállalatnevet mondanék. Gondolom, ezek szerepelnek majd az általam kért listán.

– Talán már le is tudná diktálni az egész névsort?

Hód ülve összezsapta a bokáját, kiegyenesítette a derekát, s katonás hangon felelt.

– Ezredes elvtárs, jelentem, valóban lediktálhatnám!

Bana ezredes hitetlenkedve nézett rá.

– Magának valami ördöge lehet. Tessék, mondja.

Hód újra kényelmesen ült.

– Három nagyobb külkereskedelmet folytató vállalatról lehet szó. Ezek: a Panex, a Motorkocsi Gyár és a Novimpex.

Az ezredes bólintott.

– Ha az adatai helyesek, beszélünk az ördögéről is... Köszönöm, hogy eljött, vigyázzon magára... – Ezt amolyan apásan mondta az elhárítók főnöke, aztán keményebb hangon hozzátette. – Távozz!

Hód megbiccentette a fejét, kiszállt a kocsiából, s gyors léptekkel elindult arra, ahol a buszmegállót sejtette. Az ezredes behúzta a Mercedes ajtóit. Már a városban járt, amikor eszébe jutott: a főhadnagy nem árulta el, honnan szerezte az értesüléseit Csibe Juli kilétéről...

Sárosi Tamás szobájában gyülekeztek a vállalat kereskedelemmel foglalkozó osztályvezetői. Leültek a hosszúkás asztal mellé, maguk elé tették a jegyzeteiket, ketten-hárman azonnal cigarettára is gyújtottak. Már néhány perccel elmúlt az értekezlet kezdetére kitűzött idő, de Hétfalusi még nem jött be a szobába, rá vártak. Sárosi az órájára pillantott, s kiszólt Keresztes Máriának: nézze meg, miért késik Hétfalusi. A lány azonnal válaszolt.

– Már kerestem, de még nem jött be... Nem tudom, hol lehet...

Sárosi Tamás tanácstalanul nézegette a jegyzeteit. Nem akarta helyettese nélkül megkezdeni a megbeszélést, viszont a tekintélyét sem szerette volna kockáztatni. Végül salamoni döntést közölt.

– Várunk még öt percet... Ha nem jön Hétfalusi kolléga, akkor is elkezdjük.

– Talán beteg – mondta az üzletkötők főnöke, Sebestyén Márton. Nyugdíj előtt álló, fáradt férfi volt, sokan neki tulajdonították a vállalat kudarcait. Azt mondták róla, nem eléggé rugalmas, nem eléggé rámenős. A mai piacon már egy-két fáradt mosollyal nem lehet megélni.

– Hétfalusi beteg? Áh! – legyintett Barna Miklós vegyészmérnök, a tárgyalandó ügy koordinátora, szakállas fejével úgy nézett ki, mint ahogyan Krisztust szokták ábrázolni, talán éppen annyi idős is lehetett, harminc éven alig túl. – Olyan, mint a vas... Azt nem fogja...

Nem tudta befejezni a mondatot, mert nyílt az ajtó, s Hétfalusi lépett be. Borotvátlanul, gyűrött, rövid ujjú, fehér ingben, vászonnadrágja csupa olajfolt volt.

– Szervusztok – mondta nagy igyekezettel – szervusztok! Ezer bocsánat... Meg még egy – ezt Sárosi Tamásnak szánta –, de a kocsim...

Sárosi szó nélkül intett, üljön le. Jelentőségteljesen az órájára nézett, felállt, az asztalhoz lépett.

– Tehát elkezdjük – leült, s Barna Miklóshoz fordult. – Légy szíves...

Barna hosszan beszélt. Elmondta, hogy Szakkaro-2 néven szereplő üzleti ajánlathoz minden készen áll, a résztvevők az iratokat megkapták, az lenne a helyes, ha most döntenének az árakról, időpontokról. Sokáig nem lehet halogatni, mert lejár a pályázati határidő.

A tennivalókat taglalta, amikor nyílt az ajtó, és belépett a szobába Csuha Péter igazgató. A magas, vékony, barna szemű, kis bajuszos férfi széket húzott maga alá.

– Folytassátok, Tamás... Ha megengeded, néhány percet maradnék.

Sárosi arcát pirosra festette a meglepetés. Így, bejelentés nélkül, még sohasem jött hozzá a vállalat igazgatója.

Barna mérnök röviden összefoglalta, amit eddig előadott, inkább tényeket mondott, most nem magyarázott. Hétfalusi többször is közbeszólt, amikor Barna befejezte, azonnal nyújtotta a kezét. Az elmúlt évek sikertelen üzleti próbálkozásait taglalta, s azt ecsetelte, mi lenne, ha ez sem sikerülne.

– Vehetnénk a kalapunka...

Sárosi Tamás nem tudott volna belekötni helyettese egyetlen szavába sem, mégis úgy érezte, Hétfalusi saját maga mellett tartott kortes beszédet. Az igazgató felállt, alpakka anyagú ruhája fénylett az ablakon át betörő napsugárban.

– További jó munkát! Szervusztok! – köszönt, s amilyen váratlanul jött, úgy el is távozott.

Hétfalusi azonnal beszédmodort változtatott.

– Hát ez mit akar itt? – kérdezte.

Sárosinak kiszaladt a száján.

– Te sem tudod?

– Miért kellene tudnom?

Sárosi Tamás nem válaszolt. Bizonyos volt abban, hogy az igazgató nem véletlenül csöppent ide.

Kedvetlenül hallgatta a hozzászólásokat, közben Hétfalusit nézegette. Vajon hol töltötte az éjszakát? Hétfalusai megérezte, hogy a főnöke őt figyeli. Úgy tett, mintha jegyzetei tanulmányozásába merülne. De nem állta meg, hogy ne pillantson Sárosira. Találkozott a tekintetük.

Az osztályvezetők adatról adatra elemezték az összeállított anyagot. Többször vitatkoztak is egymással. Főképpen a második energiaterv váltott ki ellenvéleményeket, amely a néhány éve még a víznek a fantasztikus irodalomba tartozó fotolízise útján keletkező hidrogénre épült. Ez a rész csak néhány napja került a dokumentációba. Valamelyik vidéki kutató megoldotta az addig szinte lehetetlennek látszó problémát: sikerült megakadályozni a hidrogén további reakcióját, sikerült izolálni a hidrogént, s alkalmassá tenni energiaforrássá.

Sárosi máskor nagy biztonsággal döntött, most kerülte az állásfoglalást. Az egyik hozzászólás alatt megváltó gondolata támadt. Miért ne bízhatná ezt az egész ügyet Hétfalusai Andrásra? Ha megbukik, akkor... De ha megkötik az üzletet? Akkor Hétfalusai a mennybe megy. Bár... Az már kollektív dicsőség lenne, hiszen az előkészítésben mindenki részt vett. S mégis ő a főosztályvezető... Most átadja ezt az akciót Hétfalusinak, ő meg kivesz két hét szabadságot... Így jó lesz...

Az újra szólni akaró Barna mérnöknek már nem adott engedélyt.

– Várj egy kicsit, Miklós! Valamit be szeretnék jelenteni.

Az értekezlet résztvevői Sárosira néztek. A cigaretták árván füstöltek az ujjak között, Sebestyén éppen Coca-Colát öntött volna magának, de visszatette az üveget a tálcára.

– Arról van szó – kezdte Sárosi Tamás –, hogy én néhány napra elmegyek szabadságra, ezért ennek az üzletnek a befejezése Andrásra vár.

– Tessék? – kérdezte Hétfalusai. – Mi vár rám?

– Ez... Az egész... Te leszel a felelős ezért az üzletért... Ezért néhány dologban én nem is akarok dönteni. Mert akié a felelősség, azé a jog is. Most mondjad, Miklós!

Sárosi kedvtelven szemlélte Hétfalusit, akit láthatóan zavarba hozott ez a „húzás”. Barna kérdése után, egyenesen őt szólította fel válaszra.

– Tessék, András, tied a szó...

Az nem lepte meg, hogy Hétfalusai – ha nyögve is – tökéletes választ adott. Tudta, hogy jó szakember. De miért változott meg ennyire a kapcsolatuk?

Az értekezlet szünetében felhívta az igazgató titkárnökjét.

– Felmehetnek most Csuha elvtárshoz? Öt percet kérnék...

– Megkérdezem...

Sárosi hallotta a kérdést és a választ is. Mehet...

Csuhaít régóta ismeri. Az egyetemen egy csoportba tartoztak, többször utaztak együtt külföldi tárgyalásokra, a vállalatnál mindenki úgy tudta, Sárosi Csuha embere.

– Gyere, gyere – hívta be az igazgató Sárosit... – Mi van? Ne haragudj, de nem volt időm megvárni az értekezlet végét. Egyébként nagyon hasznosan csináljátok. Foglalj helyet... Parancsolj.

Sárosi nem ült le.

– Csak szünet van... De szeretném, ha elengednél szabadságra... Tudod, Zsuzsával az ügyek nem a legjobban állnak...

– Hallottam... De ülj csak le... Megvárnak, nem? Mert ha már szóba hoztad... Tessék, gyújts rá...

Sárosi szinte megkönnyebbülten nyúlt a cigaretta után. Számított már erre a beszélgetésre. S inkább az bántotta, hogy eddig még nem történt meg.

– Rendezni kellene a dolgokat – mondta az igazgató. A füstöt a plafon felé fújta, s nézte, hogyan lesznek semmivé.

– Beszélnek itt sok mindent.

– Például?

– Például, hogy valami berlini nő elvon a munkádtól, s Adél halála is... De ez a te dolgod... Engem csak akkor érdekelne, ha valóban ezek okoznák a kudarokat. Csakhogy, szerintem, ezeknek semmi köze a sikertelenséghez. Megnéztem az anyagot, pontosan, lelkiismeretesen voltak előkészítve.

Az igazgató asztalán villogni kezdett a titkári készülék.

– Megbocsáss! Tessék... Milyen vállalattól?... Ilyet én nem ismerek... Kérdezze meg még egyszer...

Igen... Jó, hát kérje meg az elvtársakat, várjanak egy percet...

Letette a kagylót, s Sárosihoz fordult.

– Valami egyesüléstől várnak kinn... Majd folytatjuk... Mennyi szabadságot akarsz?

– Két hetet... Addig Hétfalusi intézi a dolgot... Egyébként ő a felelős a Szakkaro-2-ért is. Persze, én is rajta tartom a szemem...

– Ahá! Hétfalusi... Hát jó, öregem! Kellems rendcsinálást otthon!

– Köszönöm, szervusz! Ha visszajöttem, jelentkezem.

– Elutazol?

– Attól függ... Ha nem sikerül Zsuzsával rendbe tenni az ügyeket... – Zavartan folytatta. – Elugrom Berlinbe...

– A te dolgod, sok szerencsét!

Az igazgató előszobájában két idősebb férfi ült. Amikor Sárosi kijött, felálltak, s indultak be Csuhaihoz. A főosztályvezetőnek feltűnt, hogy az egyik a szokásosnál hosszabban felejtette rajta a szemét.

Visszament a szobájába. Az íróasztalához ült, s onnan hallgatta az értekezletet. Már nem vett benne részt. Hétfalusi könnyed, közvetlen modorban vezette a megbeszélést. Talán egy óra sem telt el, mikor Keresztes Mária kinyitotta az ajtót, s lábujjhegyen a főosztályvezetőhöz lépkedett.

– Mi baj?

– Csuhai elvtárs telefonált, s azt üzeni, ne tessék elmenni szabadságra.

Sopron éjszakáját nem zavarják hangoskodók, a mulatóhelyek korán bezárnak, éjfélkor már utca hosszát lehet menni anélkül, hogy valakivel találkozna az ember. A szépen formált kovácsoltvas lámpák éppen csak megvilágítják az öblös kapualjakat, az évszázados házak öreges mozdulatlansággal alszanak. Vannak, akik ilyen csendben, egyedül szeretnek sétálgatni, ebben a különös, árnyakkal teli világban, mások félnek a homálytól, minden sötét szögletben rosszindulatot sejtenek. Roxynt nem zavarta a sötétség. Más városokban is szokott éjszaka járkalni, de ott rendszerint még akkor is nyüzsögnek az utcán a neonok által pirosra, fehérre, sárgára festett arcú emberek. Sopron különös élményt jelentett számára. Amióta egyik éjszaka valami ideges feszültség tört rá, s arra kényszerítette, hogy felöltözzön, s gyors, szinte rohanó léptekkel járja az utcákat, már többször is elindult éjféli kalandozására. Diákkorában erre nem volt módja, hisz már kilenc órakor ágyba parancsolták.

Zsebre dugott kézzel, nyitott zakóban rótta a macskaköves járdákat, először mindig a Szentháromság-szoborhoz ment, körbejárta, még emlékezett rá, hogy az alsó szobrok az építető család védőszentjeit ábrázolják. Valamikor régen az a hiedelem terjedt el a diákok között, ha valaki először a Kecske-templom felől, aztán a Stornó-ház felől háromszor körbejárja ezt a barokk alkotást, aznap nem fog felelni az iskolában. Mosolyogva gondolt arra, hogy nyolc óra előtt egész diáksereg keringett a szobor körül... Ő is... S igaz volt a babona, mert hiába szólította fel őket a tanár, ők bizony nem feleltek. Mert nem tudtak... Éjszakánként most is körbejárta a szobrot, aztán elindult a Hűség-torony felé vagy a patika melletti hosszú utcán, maga sem tudta hová. Néha csak a hajnal vetette haza, a portás már jó reggelt köszönt, s ő fáradtan botorkált a szobájába, ledobta magát az ágyra, s délig aludt.

Ezek az éjszakai csavargások adták az ötletet Roxynnak, hogy a titokzatos módon szobájába került meghívásra éjfélkor induljon Budapestre. Úgy gondolta, ha követték is az előző éjszakákon, semmi gyanúsat nem állapíthattak meg, tehát most is azt hiszik majd, hogy a szokásos séta következik. Abban is szerencséje volt, hogy a kis hotel előtt nem talált parkolóhelyet, kocsiját a színháznál hagyta, ott vesztegelt már második napja.

– Teszek egy kerülőt – gondolta – elsétálok a Cézár borozó felé, onnan ki a Domonkos-templomhoz, s csak ez után következhet a színház.

Minden úgy sikerült, ahogyan tervezte. Semmi gyanúsat nem észlelt, de azért nem fordult egyenesen a győri országútra, felautózott a Lőverekbe, s megállás nélkül visszatért a városba. Megnyugodott, senki sem követte.

– Ezért jó az éjszakai közlekedés – dünnyögte magában. – A lámpák elárulják a kocsikat...

Hajnalban ért Budapestre. A Budaörsi úton látott egy gyufás skatulyához hasonlító, magas, szürke épületet, nyitott ajtajú udvarán már néhány autó álldogált, ő is behajtott a kapun. A portás egy pillanatra kinézett, talán még köszönt is, de nem kifogásolta, hogy egy külföldi rendszámú kocsit az udvarra áll. Roxyn nem szállt ki, hátha mégis szól valaki. Hátrahajtotta az ülést. Szundikálok egy kicsit, gondolta. Mire eszmélt, az udvart már ellepték az autók. Csillogó nyári nap kezdődött. Kis villanykészülékkel, gyors mozdulatokkal borotválkozott, gondosan bezárta kocsijának ajtaját, kísétált az útra, felszállt egy autóbuszra. A Móricz Zsigmond körtéren beült a cukrászdába, s megreggelizett. Újságokat vett, leállított egy taxit, és elhajtattott a margitszigeti Thermal Szállóhoz. Szobát akart bérelni, de nem kapott. Átsétált a Nagyszállóba. Nehezen, de kapott szobát. Azonnal fel is ment, megfürdött, lefeküdt, de nem tudott aludni. Elővette az újságokat, átlapozta őket. Az egyikben egy fényképet látott. Külföldi gazdasági küldöttségről készült a Ferihegyi repülőtéren. A kép jobb oldalán álló alak ismerősnek tűnt. Az ablakhoz, a fényhez vitte az újságot.

– Igen... Ez ő...

A kairói titkos tanácskozáson látta utoljára. Az igazgató úr. Kereste a neveket az újságban, de nem sorolták fel a küldöttség tagjait. Csak a vezetőjét nevezték meg.

– Mit akar ez itt?

Már sajnálta, hogy éjszaka jött el Sopronból. Hátha ma délelőtt még keresik ott... De hiszen, estére rendelték fel... Talán a főnökével fog találkozni? Nem, ilyen meggondolatlanságot már a kezdők sem csinálnak a szakmában. Bár a mostani küldetésében előfordultak már igazán nagyvonalú, profi húzások, de elemi hibák is. S nem csak az ő részükről. A magyar elhárítás például igen hamar feladta, és már nem foglalkoznak vele... Szerencsére!

Elhatározta, hogy sétál egy keveset a szigeten, délután moziba megy, aztán taxizik, felmegy a hegyre, onnan majd a kis-vasúttal elutazik valamelyik állomásig, újra sétál az erdőben, Taxin le a Moszkva térig, onnan metrón a Déli pályaudvarig, ott jegyet vált egy balatoni vonatra, de leszáll Kelenföldön, ott újra taxiba ül, aztán újra metró, a Keleti pályaudvar, ott az előcsarnokban néhány perces figyelőállás, aztán ácsorgás a metróállomáson, mintha az Örs vezér tér felé akarna menni, de gyors ugrás az ellenkező irányba haladó kocsiba, és a Blaha Lujza térről a Népszínház utcán, majd az egyik melékutcán át a cukrászdába. Roxynjót derült ezen a programon. Ha véletlenül valaki követi, gondolhatja: na, ez megbolondult... Pedig... Igaz, egyszer Japánban is kipróbált egy ilyen labirintust, mégis lövöldözésre került sor... Mert a másik, a partnere nem volt ilyen óvatos... És ha itt is az a férfi vezetni nyomra a kopókat? Mindenhez szerencse kell. Ehhez a munkához pedig elsősorban az ...

Este a Hauer cukrászdában ugyanahhoz az asztalhoz ült, ahol a múltkor is várakozott. Kávét, krémet rendelt, utána, megint csak gyerekkori emlékei miatt, lúdláb tortát. Éppen a tonikjából kortyolt, amikor észrevette, hogy a fényképről ismert férfi megáll az ajtóban. Üres asztalt keresett, leült. Roxyn hagyta, rendeljen, sőt fogyasszon is. Nem ment oda hozzá. A férfi pontosan harminc percet üldögélt, aztán fizetett, felállt, s lassan, kicsit tanácstalanul kísértált a belső teremből. Roxyn intett, s ő is fizetett. Közben figyelte, nem áll-e fel valaki, nem indul-e a férfi nyomába. Semmi... A nyitott ajtón át látta, hogy a partnere a Blaha Lujza tér felé indult. Már a szálloda előtt utolérte, megelőzte, majd szembefordult vele, s megvárta, míg elhalad mellette. Aztán óvatosan követte. A férfi a Népszínház utcába ment, a mozi előtt megállt, a képeket nézegette. Aztán határozott léptekkel, mint aki eldöntött magában valamit, a Köztársaság tér felé indult. Egy ütött-kopott Trabanthoz ment, ami a park szögletében állt. Már beült, mikor Roxyn odaért.

– Jó estét – köszönt németül.

– Jó estét, mit akar?

– Nincs egy fölösleges szalvétája?

A férfi csodálkozva nézett rá. Aztán elmosolyodott.

– Az nincs. De kávéval szolgálhatok.

– Az nem kell, mert fekete...

– Oké... De ha már itt ez a vacak, üljön be!

Roxyn megrázta a fejét.

– Egy csudát! Jöjjön a Kerepesi temetőbe, a Jókai sírhoz.

A férfi először igent bólintott, utána gúnyosan mondta.

– Nem lesz jó. A temető ilyenkor már bezár... És ha lehet, ne húzzuk az időt...

Roxyn bólintott, beült a Trabantba, a férfi kapcsolt, s hangos berregéssel kihajtottak a Rákóczi útra.

– Vártam a múlt héten is...

– Nem jöhettek. Ma kellett találkozoznunk... Hol a kocsija?

– Jó helyen. Mit akar tőlem? Üzenet vagy valami más?

Mindkét férfi érezte, hogy a másik nem bízik benne teljesen. Ezért inkább éles hangon folyt a beszélgetés, mint barátságosan.

– El kell vinnem valahová.

A Batthyány téri csarnok melletti fizetőparkolóban álltak meg.

– Ilyenkor már nem kell fizetni – mondta a trabantos férfi. – Tessék, jöjjön utánam.

Elkanyarodtak az egyik utcába, sok lépcsőt másztak meg, felvezetett a hegyoldalra. Aztán egy bérházba tértek be, a harmadik emeleten a férfi kulcsot kapart elő a zsebéből, az egyik lakás biztonsági

zárát kinyitotta.

– Ide jöttünk.

Roxyn már az előszobában felfedezte, hogy nem lehet nagy tisztaság a lakásban. Megbotlott a lábtörlőben, s porfelhő szállt a nadrádjára, a cipőjére.

– Merre?

– Egyenesen... Be a szobába...

A szoba nagy részét egy heverő foglalta el, franciaágyféle, de keskenyebb, s kis kárpitozott oldala is volt. Előtte asztal s három kicsike fotel. A falon fényképek, vízi túráról készültek, többen is álltak égnek meredő evezőlapátokkal a csónakok mellett.

Roxyn kínálás nélkül leült. Megtapintotta a fegyverét. Rossz érzés szállta meg ebben a kopott, kissé koszos lakásban. Hová hozták őt?

– Iszik valamit? – kérdezte a férfi. Ahogyan Roxyn fölé magasodott, jobban látszott, hogy izmos, erős.

– Nem.

– Én iszom egy kicsit. Pálinka. Kecskeméti barack... Egészségére! – Felhajtotta a pohárka pálinkát, az üres pohárra nézett, mint aki még nem tudja, töltsön-e újra.

– Tájékoztasson, hol vagyok és miért? – szólt éles hangon Roxyn. Felállt, s az ablakhoz lépett. Kicsit elhúzta a szakadt csipkefüggönyt, s lenézett az utcára. Éppen akkor fékezett egy fehér színű Volkswagen Jetta, lassan a járdaszegélyhez gördült.

– Sok mindenről nem tudom tájékoztatni. Én nyelvtanár vagyok... A nevemet is megadhatom. Bácskai Ferenc. Várnunk kell. Majd jön egy vendégem, és... Ne féljen, nem csapda.

A Jettából lassú mozdulatokkal egy sötét ruhás férfi kászálódott ki. Roxyn elégedetten ismerte fel. Az igazgató. Tehát nem tévedett. Ellépdelt az ablaktól, töltött magának pálinkát, s megitta.

– Jó. Várok. És maga valóban nyelvtanár? Vagy csak...

Bácskai lekicsinylően mosolygott.

– Egy nyelvtanár, uram, többet tudhat a világról, mint harminc... kicsit hallgatott, s hogy meg ne sértse a vendégét úgy folytatta – harminc tudós...

Roxyn bólintott.

– Oké... Maga járt a szobámban?

– Sopronban?

– Igen.

– Én... Sajnos, nem volt otthon. De ne féljen, nem vett észre senki.

– Szerencséje volt. De ilyet máskor ne csináljon...

Ebben a pillanatban csengettek. Csak egyet. Éppen hogy hozzáérték a csengőgombhoz.

– Megjöttek – mondta Bácskai, s kisietett az előszobába. Az ajtót nyitva hagyta. Roxyn is felállt. Tudta, hogy ki az, aki jön.

De meglepetten látta, hogy valami kosaras alak tolakszik be az előszobába.

– Jó estét, tanár úr... Már kerestem az előbb is, de nem tetszett itthon lenni... Pedig a szendvics frissen jó... Az a bor nem volt, amit tetszett kérni, a másik...

– Jól van, Józsi, jól van! Adja ide! Holnap majd elszámolunk... Egyébként négy órakor itthon voltam... Isten vele!

– Ajándék... Fogadja el, tanár úr!

– Jó, jó! De most nem érek rá, isten vele, jó éjszakát.

Józsi, a Panex büfése, hajlongva kihátrált az ajtón. Bácskai felvette a kosarat, s bevitte a szobába.

– Négy órára rendeltem, de ez a büfés... A fene vigye el! – Újra csengettek. Most már valóban a kairói vállalat ügyvezető igazgatója állt az ajtóban.

– Innen jött ki az a fickó? – Ez volt az első mondata. – Hogy lehet ilyet csinálni? – fordult Bácskaihoz.

– Büfés. Ennivalót rendeltem.

Az igazgató megölelte Roxynt.

– Látom, jól van! Helyes! Örülök magának! Gondolom, Cicero barátunk is épségben?

– Igen, uram, minden rendben.

– Helyes.

– Tessék helyet foglalni – mutatott a fotelokra Bácskai. – Mit parancsolnak?

A kosarat a kis asztal közepére tette. Kirakott belőle szendvicseket, bort, konyakot, a gondos büfés még sós mandulát is csomagolt.

– Egy pohárka konyakon kívül nem kérek mást – mondta az igazgató.

Bácskai töltött.

– Egészségünkre!

Az igazgató egy kis fekete készüléket tett az asztalra.

– Állítsa az ablakba – utasította Bácskai. – Most már nyugodtan beszélhetünk. – Kis szünetet tartott, utána Roxyn-hoz fordult. – A barátunk – mutatott Bácskaira – igen érdekes dologról informált. Ezért jöttem ide. Meg kell változtatnunk a tervet. Vagy jobban mondvá, némileg módosítjuk a terv célját.

– Éspedig? – kérdezte Roxyn.

– Nézze, tudom, hogy ilyenkor hosszadalmas haditanácsot szoktak tartani, most azonban a gyorsaság... És most sem akarok itt maradni tíz percnél tovább. Lehet, hogy még ez is sok... Tehát figyeljen! A Panex az érdekeinkbe ütköző helyen gyárat akar építeni. Most határoztak a tervről, a költségekről. Eddig úgy gondoltuk, elég a végső számokat megtudnunk. De a tervben van egy részlet, amely minket mindennél jobban érdekel. Csakhogy ezt a kedves barátunknak – mutatott Bácskaira – nem sikerült megszereznie, mert még nincs a Panex birtokában sem. Az egyik vidéki kutatóban dolgozták ki az eljárást. Ha beválik, sok cég tönkremegy, a mi megbízóink viszont szeretnének meggazdagodni. A feladat megszerezni az eljárás leírását. Elegendő egy kicsike-picike fotó. Az eredeti maradhat itt. A mi megbízóink akarják először alkalmazni.

– Tulajdonképpen miről van szó?

– Azt majd elmondja a mi kedves barátunk – mutatott Bácskaira. – Ne haragudjon, de sietek. Az akciót maga irányítja, Roxyn. Ahogyan szokta. Ügyesen! A fotókópiával nem kell nagy cirkuszt csinálni. Tegyük le egy borítékban a nevre a szállodában. Ma kedd van. Én szombaton este elrepülök a küldöttséggel. Addig ott legyen! Sok szerencsét!

Az igazgató felállt, az ablakhoz ment, a kis készüléket a zsebébe tette.

– Még valamit – szólt Roxynhoz. – Különböző körülmények és jelek arra hívják fel figyelmünket, jobb, ha az akció után maga is, Cicero is visszatér Bécsbe... Nem akarom megijeszteni, de komputeres értékeléseink szerint, esetleg azt is tudják, kicsoda.

– Nem... – dadogta Roxyn. – Én mást tapasztalok...

– Jó. Legyen magának igaza... De gyors akciót kérek, s utána gyors távozást. Isten velük!

Az ajtóból még visszaszólt, s Bácskaira mutatott.

– A szokásos módon! S nagyon köszönjük!

Roxyn az ablakból nézte, hogyan indul a fehér Volkswagen le a városba... Ha figyelnek, gondolta magában, akkor Cicero miatt. Más hibát nem vétettünk...

Bácskai újra ivott.

– Ha érdekli, elmondom, mi az, amit meg kell szereznie ...

– Szereznünk, uram, szereznünk!

– Jó, én is úgy értettem... Foglaljon helyet, kérem. Töltsek?

Roxyn nemet intett.

– Mondjon el mindent, amiről úgy gondolja, ehhez az akcióhoz szükséges.

– Rendben – a nyelvtanár leült. – A termék egy úgynevezett hidrogéngyár. Ez szolgáltatna energiát egy ipari komplexumnak. Ami most az igazgató urat érdekli, az csupán az eljárás pontos leírása, vagyis az, hogyan akadályozzák meg, hogy a vízből fényvel nyert hidrogén eltűnjön. Ez a titok, amit féltve őriznek. Állítólag százmilliókat ér... Persze, nem forintban...

– És ezt a nem tudom micsodát már alkalmazza a Panex?

Bácskai bólogatott.

– Igen. Hihetetlen, de úgy van. Az üzleti ajánlatban nem szerepel a leírás, csak az, hogy az egyik energiaforrás ez lesz, s ennek érdekében ezt meg ezt kell építeni...

Roxyn cigarettára gyújtott, a hamutálban már halomban gyűlt a csikk, talán hetek óta nem öntötték ki.

Csak megszokásból megszámolta, húszfajta cigarettát szívtak Bácskai vendégei. Nem állhatta meg szó nélkül.

– Szép nyilvántartást vezet – mutatott a csikkgyűjteményre. – Jól megkönnyíti a rendőrség dolgát...

Bácskai csodálkozva nézett a tálcára. Ő erre nem is gondolt...

– Azonnal kiürítem...

Kinyitotta az ablakot, és kiszórta a csikkeket.

Roxyn hosszan hallgatott. Összegezte magában a történeteket. Azzal küldték ide, hogy szerezze meg néhány magyar vállalat versenytárgyalási ajánlatát, mert több nagy üzlettől az információk hiánya már elütötte megbízóit. Úgy gondolták, legjobb ennek valami legális formát adni, hisz folyamatos munkáról van szó. Nyissanak tehát egy licencirodát. Roxyn és társa, Cicero éppen ezért maradjanak veszteg, altassák el az elhárítást. Nem szűz területen kell dolgozniuk, egy ügyes magyar ügynök segíti majd őket... S mit közölt most az igazgató? Két lényeges dolgot. Az egyik: sürgőssé vált egy eljárás leírásának megszerzése, mindenáron... A másik: egy gép szerint az elhárítás figyelje őket.

– Nagyon szép – dünnyögte Roxyn. – Nagyon szép...

– Tessék? – kérdezte a nyelvtanár.

– Semmi... Csak a programot állítom össze...

Ebben nem is hazudott. Valóban programot állított össze. Mert a végső következtetése ez volt: nem fog börtönben megrohadni. Már régebben is érezte, hogy valami nincs rendjén, legjobb lenne elhagyni az országot, most viszont már tudja, ezt kell tennie. S a programot már így készítette el. Ciceróra, s erre a tanárféltre bízta az anyag megszerzését. S ő az akció napján, lehet, hogy még a kezdete előtt, visszatér Ausztriába. Ez a gondolat megnyugtatta, sőt jókedvre derítette.

– Mondja – kérdezte Bácskait –, tud maga magyarul is?

– Ja – mondta a nyelvtanár –, természetesen.

– Akkor miért ne beszéljünk magyarul?

Bácskai nevetett.

– Megéreztem, hogy nem német... A nyílt e betűi... Tudhattam volna, hogy magyar... Erre inni kell. Tessék, pálinka.

Roxyn már megbánta, hogy felfedte magát. Az öreg Stanly szavai jutottak az eszébe. Azt mondogatta: az olyan veszélyes munkát végzők, mint mi, rendszerint két ok miatt buknak le: fölösleges dolgot beszélnek az ágyban a barátnőjüknek, vagy a szükségesnél jobban felfedik magukat a társaik előtt. Stanly harmincöt évig járta a világot különböző megbízatásokkal, a háború alatt hivatásos hírszerző volt. Lehet adni a szavára. Annál is inkább, mert ő is az egyik említett hiba miatt került börtönbe: hetvenöt éves korában befűzte őt Hongkongban egy fiatal lány. Imponálni akart a lánynak, s ágyban elmesélte hőstetteit. A reggelijét már a börtönben kapta...

– Valahogyan értesíteni kellene a társamat.

– A miskolcít?

Roxyn nem mutatta, de meglepte, hogy Ciceróról is tud a nyelvtanár.

– Igen, őt.

Bácskai szendvicseket rakott egy papírtányérra, s Roxyn elé tolta.

– Egyen... Egyébként én már küldtem neki egy nőt... Csak baleset érte. Nagyon kellemetlen incidens lett belőle. De úgy gondolom, azt az urat bízta rám. Holnapután reggelre itt lesz a társa. Két nap marad az akcióra.

– Kevés. Még a felderítésre sem elég.

Bácskai a vállát vonogatta.

– Csinálhatjuk úgy is, hogy holnap estére Pestre érjen.

– Minden perc nyereség.

– Hát jó, itt lesz.

– Oké... De addig kérem annak a bizonyos intézetnek a címét, s mondjon el mindent, amit tud róla.

Bácskai a könyvespolcához lépett. Az egyik könyv gerinckötése alól egy picike negatív filmet halászott ki.

– Tessék, uram. Ezen mindent megtalál.

– Ügyes.

Roxyn valóban elégedett volt ezzel a felkészítéssel. Bár az első pillanattól kezdve valami megmagyarázhatatlan ellenszenvet érzett Bácskai iránt, elismerte, hogy ügyes fiú. Eltette a negatívot, s felállt.

– Holnap este nyolc órakor a Citadellánál leszek. Fél kilencig várok. Csütörtökön reggel kilenckor a Keleti pályaudvar metróállomásán fogok sétálni fél tízig. Ha akkor sem jönnek, tudni fogja, hogy valami baj van.

– Értettem – mondta Bácskai.

– Oké. Hát a viszontlátásra!

Roxyn a Batthyány téren taxiba szállt, s elvitette magát a Móricz Zsigmond körtérre. Aztán busszal utazott tovább. Az autóját ott találta, ahol reggel hagyta. Csakhogy a kerítés kapuja zárva volt. A portásfülkében égett a villany. Pénzt vett elő, s becsengetett. A portás nehezen mozdult, csak a harmadik csengetésre nézett ki.

– Mit akar? – kiáltotta az ajtóból.

– Szeretném elvinni a kocsimat! Nyissa ki a kaput!

A portás benyúlt a fülkébe a kulcsért, s kibicegett a kapuhoz.

– Milyen kocsiról van szó?

– Arról az Opelről...

– A magáé?

– Igen.

– De ez egy külföldi kocsi. Maga meg magyar.

– Csak tudok magyarul... Nézze, itt az útlevelém.

– Útlevelém nekem is van – mondta egykedvűen a portás.

– De nem külföldi... És... Tessék itt egy százas... Sietek.

– Jó, jó... Most zártam, s már nyithatok is...

A portás kinyitotta a kaput. S elindult Roxyn mellett az Opel felé.

– Maga nem a Szabó professzor úr vendége?

– De az vagyok – válaszolta Roxyn.

– Előbb is mondhatta volna az úr... Szép ez a kocsi. Hány forint lehet egy ilyen?

Roxyn arra gondolt, ezt a fickót sohasem tudja lerázni. Unatkozik, hát társalogni akar.

– Sok forint... De sietek... Ne haragudjon bátyám, de valóban sietek – s átölelte a portás vállát. Ebben a pillanatban a zakója gallérjába szúrt érzékelő ciripelni kezdett.

Roxyn sápadtan meredt a bicegő portásra.

Cicero átszánguldott Győrön, Budapesten alig talált rá az M3-as útra, holott azon autózott Miskolcra Pestre. Gyöngyösön állt meg a nagytemplom melletti parkolóban. Térképet vett elő, azt nézegette, hogyan jut el Egerbe. Két utat talált, az újját végigvezette mind a kettőn. A Kerecsend felé vezetőt egyszerűbbnek találta, viszont Parádnál lóistállót látott bejelölve, s mivel kisfiú korától érdekelték a lovak, tartott is kettőt az egyik hamburgi istállóban, úgy határozott, hogy arra megy.

– Így lesz jó – mondta magában. – Még alibinek sem rossz.

Az Avar Szállóban bérelt szobát, este nagyot sétált a hegyi utakon, figyelte követi-e valaki. A vacsoráját a szobájába kérte. Hamar elaludt, az álma azonban nyugtalan volt, hullákat hurcolt, lövöldözött, ismeretlen emberekkel vitatkozott. Későn ébredt. Fáradtnak érezte magát. Reggelire a szokásos rumos teája helyett erős kávéért. A rossz kedve sem múlt el. Roxynt szidta, amiért ennyi ideig tétlenségre kárhóztatta. Nem tudta, hogyan került az elhárítók figyelmébe, de egyszerű logikával arra következtetett, hogy minél hosszabb ideig tartózkodik valaki valahol, annál nagyobb az esély arra, hogy felfigyeljenek rá. Roxyn halogatja az akciót, ezzel mindkettőjüket lebuktatja. Cicero eddigi pályafutása alatt csak olyan feladatot kapott, amivel két nap alatt végeztek. Megérkeztek reggel, éjszaka elintézték, másnap már újra biztonságos helyen voltak. Most meg: menj vissza Miskolcra turistának! Mindegy, hogy rád állítanak valakit, hogy gyilkosságot akarnak rád kenni, te csak menj vissza. Sohasem szerette ezt a titokzatos Roxynt. De hát az urak olyan nagyra vannak vele, sokra tartják...

Beszállt az autójába, s elindult a Mátra kanyargós útjain Parád felé. Az éjszaka nagy szél támadt, hajlongtak, recsegték a fák, az autót is erősen kellett irányban tartani, mert egy-egy lökés szinte az árokba kényszerítette volna. Már késő délelőtt volt, mikor a Cifra-istállóhoz ért. Előbb túlszaladt rajta, utána visszatolatott a parkolóba. A nagy szél miatt senki sem mutatkozott az utcán, autók küszködtek ugyan hol vissza a hegyek közé, hol le a fáluba, de egyedül csak a görög kocsija álldogált a máskor buszokkal, személykocsikkal tömött várakozóhelyen.

Cicero előbb végignézte a kocsi múzeumot, s csak úgy ment az istállóba. Egyedül bóklászott a lovak között, szakszerűen minősítette mindet, látta, hogy egy sem versenyló, de azért örömét lelte a látványban. A lovászfőnök, aki az ajtóban várakozott, pénzt adott, s ugyanúgy veregette meg az arcát, ahogyan a lovak tomporát szokta.

– Schön...

A kocsija mellett már egy NSZK rendszámú autó állt. Kávébarna Mercedes. Egy nő ült benne, negyven év körüli, arca feltűnően festett volt, apró szeme elveszett a nagy hajkorona és a vastag orr árnyékában.

– Érdemes bemenni? – kérdezte Cicerótól, s csak utána köszönt.

– Ha szereti a lovakat...

– Persze, hogy szeretem – mondta, de nem mozdult.

Cicero kinyitotta kocsijának az ajtaját, beült, s azonnal indított is. A nő begyújtotta a motort, s lassan gördült a görög kocsija után.

– A francba – pattogott Cicero –, hát már annyira sem becsülnek, hogy ilyen nyíltan követnek! Na, megállj!

Hol gyorsított, hol lassított, a Mercedes nem előzte meg, mindig ugyanabban a tempóban haladt, ahogyan az Opel. Ciceróban forrt a méreg, az egyik keskeny útszakaszon megállt, megtapogatta a pistolyát, kiszállt, s intett a Mercedesnek. A nő leengedte az ablakot, s kiszólt.

– Valami baj van?

Cicero az ablakhoz lépett.

– Nincsen. De lesz, ha el nem takarodsz!

A nő ijedten húzódott az ülés mélyére, szinte megsemmisülten pislogott ki az ablakon. Cicero ebben a pillanatban döntött: ennek a nőnek semmi köze az elhárításhoz. Ez csak ismerkedni akar.

– Jó, jó... Nem kell ennyire megijedni... Ne haragudjon.

A nő is magához tért, azonnal cigaretta után kaparászott.

– Nem csináltam semmi rosszat...

– Miért követ?

– Mert... kettesben biztonságosabb... Tudja, én nem értek az autókhoz, és...

– Tulajdonképpen hová megy?

A nő habozott.

– Hát... Budapesten lakom, a Pentában... Jöttem kirándulni...

Cicero még egyszer alaposan megnézte.

– Hervatag, nagyon hervatag – mondta görögül, aztán megfordult, visszaült a kocsijába, s elindult Eger felé. A tükörből látta, hogy a Mercedes hűségese követi. – Én is mindenki elleneséget látok már...

Úgy tervezte, nem alszik Egerben. Aztán mégis bekanyarodott a Park-szálló elé, megállt, nem várta meg a nőt, felment a lépcsőn, és szobát kért. A portás udvariasan a szomszéd utcába irányította, az a modern szálló. A kapuban összelálkozott a nővel, az alakját nem találta rossznak. Rámosolygott.

– Rossz helyre jöttünk... Átmegyünk a szomszédba.

A nő bólintott, visszaült a Mercedesbe, s követte Cicerót a kis mellékutcába, ahol az új szálloda áll, olyan, mintha a régiek egy modern szárnyépülete lenne. De az előtte parkoló autók, buszok sokasága nagy forgalmat bizonyított.

– Lesz itt szoba? – kérdezte a nő, amikor kiszálltak.

Cicero a vállát vont. Elindult be a hallba. Az ajtóból visszaszólt:

– Muszáj két szoba?

A nő egy pillanatra megtorpant, de azért gyorsan válaszolt.

– Ahogy magának jó...

Cicero bólintott, de a recepcióban mégis két szobát kért. Nem lehet tudni, ki ez a nő... Jobb egy külön szoba.

A német nő csodálkozva nézte a kezébe nyomott kulcsot.

– Már csak a formáság kedvéért is – magyarázkodott Cicero. – Egyébként úgyszólván együtt leszünk... Na, jöjjön. Bőröndje van?

Csak egy kicsi utazótáskát hozott utána a „hotelfű”.

– Ez.

A szoba ablaka, erkélye a hatalmas parkra nézett, balra a soktornyú, régi város kínálta magát, jobbra modern lakótelep magasodott. Az erkélyen álltak, onnan nézegették a hegyeket, a lassan rezdülő, szél ringatta fákat.

– Oké – mondta Cicero, s átölelte a nőt. – Hozatok pezsgőt, valamit enni is, aztán...

A nő mosolyogva bólintott.

– Bemegyek a fürdőszobába... Letusolok, míg maga intézkedik.

Cicero megvárta, míg zuhanyozni kezd a nő, s gyorsan átvizsgálta a táskáját, kis bőröndjét. Az útlevelet le kellett adni a recepcióba, de a Mercedes papírjaiból meg lehetett állapítani, hogy a gazdája frankfurti, a rendszám-tábla is azt mutatta, a Nobel utcában lakik, negyvenhárom éves, cégvezető. A tárcáját több száz márka tömte hasasra. Annie Mohn. Semmi gyanús. De azért nem szabad elaludnia, amíg a nő a szobában van.

Ezt nem tudta megtartani Cicero. Mert szeretkezés után mind a ketten elaludtak, de a görög ébredt fel hamarabb. Este tíz óra volt. Nézte a nőt, mozdulatlanul aludt, nyakig betakarózva. Mintha még álmában is ügyelt volna, nehogy túl sokat mutasson magából.

Cicero arra gondolt, itt hagyja, lelopakodik a kocsihoz, s továbbhajt Miskolcra. De aztán újra behunyta a szemét, s nem mozdult. Elaludt ő is. Arra eszmélt, hogy a nő kibújik mellőle az ágyból. Úgy tett, mintha nem ébredt volna fel. Figyelt. De a nő csak a fürdőszobába ment, aztán kinyitotta a kis bőröndjét, világoskék hálóinget dobott a fotelra, s ásítózva gombolgatta. Belebújt, s visszafeküdt az

ágyba.

Amikor a reggeli nap a hegyek felől besütött a szobába, Annie még mindig aludt. Cicero felkelt, s elhatározta, egyelőre nem megy Miskolcra. Utóvégre mindegy, hogy hol van. Úgysem kell csinálnia semmit. Majd csütörtökön vagy pénteken ... Attól függ, ez a nő meddig ér rá...

Ez az elhatározás volt az oka annak, hogy egy professzor külsejű, öregedő úr egész szerdán éjfélig a miskolci Juno-szálló előtti parkolóban, egy világoskék 1500-as Ladából, növekvő méreggel figyelte a szállóhoz vezető két fasort... De hiába. Az, akit várt, nem jött.

Bana Dénesnek, az elhárítás vezetőjének, reggelizés közben megint végig kellett hallgatnia anyósa szemrehányásait az elvesztett kis kutya miatt. Most már nem idegesítette annyira, magában derűsen állapította meg: megszokta... Amikor megreggelizett, csak ennyit mondott:

– Valaki lopkodja a környéken a kutyákat. De ha megtalálom, letöröm a derekát.

Az anyósa készen állt a válasszal.

– Na, akkor örökké fog élni...

Az ezredes úgy tett, mintha nem hallotta volna a megjegyzést, de benn a hivatalában is ezt a mondatot ismételte. Amikor a titkárnője behozta a postát, s a rögzített telefonüzeneteket, megkérdezte tőle:

– Mennyibe kerül ma egy kutya?

– Attól függ, ezredes elvtárs, hogy milyen? Egy bernáthegyi például tízezer forint...

– Nem ilyen nagy, mondjuk egy pekingi palota...

– Négyezer... Persze csak körülbelül.

Az ezredes intett, hogy rendben, köszöni.

Elsőként a telefonüzeneteket nézte végig. A harmadik cédulán ez állt: „Az öltöny félig készen, de hamar be kell fejezni. Próba két órákor.”

– Na, szépen vagyunk! Ma sem lesz kutyakeresgélés...

Beleszólt a diktafonba.

– Elvtársnő, fél óra múltán, tehát nyolc óra harmincötre kérem Pintér alezredes elvtársat. És jöjjön Beleznay elvtárs is... Továbbá értesítse az osztályvezetőket, hogy tizenhat órára készenléteket rendelek el. Végeztem.

Gyorsan átnézte a postát, leveleket írt alá, s máris villogott az asztali készüléke, a titkárnő jelezte, hogy mind a két elvtárs megérkezett.

– Jöjjenek!

– Ezredes elvtárs, jelentem – kezdte az ajtóban Pintér alezredes, de Bana nem hagyta befejezni.

– Gyertek, üljetek le. Szeretném, ha tájékoztatnátok a Roxyn-ügyről. Hód ugyanis jelentette, hogy akció készül. Kora délután találkozom vele, s nem akarok helytelen értékelést készíteni. S nyilván őt is fel kell világosítani a megfigyeléseinkről. Tessék, őrnagy elvtárs!

A felderítők osztályvezetője a magával hozott dossziéból kihúzott egy kockás lapot, az asztalra tette, egy pillanatra belenézett.

– Ezredes elvtárs – kezdte a jelentését –, megfigyelőink a következőket tapasztalták. Roxyn napokig inaktív volt, ám éjszakánként Sopron utcáin bolyongott. Parancsolja, hogy elmondjam az útvonalakat?

– Nem. Csak a lényegét kérem, de minden jelentés legyen értékelhető állapotban.

– Értettem. Tehát – folytatta Beleznay őrnagy – éjszaka sétálgatott Sopronban, láthatólag minden előzetes cél nélkül. Egyetlen visszatérő menetrend az volt, hogy a Szentháromság szobrot mindennap többször is körbejárta, mintha oda várt volna valami értesítést, de ő sem talált semmit, mert nem nyúlt sehová. Értelmetlennek látszottak ezek a séták, végül azonban meglettük az okát. Sajnos.

– Miért? Valami gikszer?

– Igen, ezredes elvtárs. Jelentem, hogy a negyedik ilyen sétáján a megfigyelőink már nem tulajdonítottak semmi jelentőséget az ügynek, s Roxyn ekkor elgyalogolt a kocsijához, s megugrott előlünk.

Bana ezredes lassan vörösödni kezdett. Látható volt, hogy mérges. De nem szólt.

– Végül Budán találtuk meg a kocsiját. Véletlenül. Az egyik intézet udvarára állította le. A portás hívta fel a kerületi kapitányságot, hogy egy külföldi autó parkol náluk, s valaki alszik benne. Úgy gondolta,

hogy ellopták a kocsit... De mire odaértünk, Roxyn már eltűnt, csak az autó maradt ott. Átvizsgáltuk, de semmit sem találtunk. Viszont elhelyeztük benne a fület, amit Zimonyi alezredes elvtársék készítettek, s amit már nem zavar az a bizonyos készülék. Intézkedtem, hogy az egyik tisztünk várja Roxynt, ő lett a portás.

– Helyes – bólintott Bana. – Tovább.

– Roxynt kerestük egész délelőtt, de nem találtuk meg. Csak délután akadtunk a nyomára a szállodai ellenőrzéskor. A margitszigeti Nagyszállóban vett ki szobát. Estére azonban megtaláltuk őt személyesen is. Bácskai Ferenc megfigyelésére küldött elvtárs jelentette, hogy a Köztársaság téren beszállt a nyelvtanár kocsijába, s ő elvitte a saját lakására. Itt lényeges dolognak kellett történnie, mert a következők látogatták meg Bácskait: egy élelmiszer-csomagot cipelő alak és a nemrég érkezett külföldi gazdasági küldöttség egyik tagja, aki tanácsadói minőségben szerepel a listán, a neve Ben Alhad. Az élelmiszeres férfi nem időzött, a tanácsadó úr pedig alig töltött tíz percet a lakásban...

– Sikerült valamit a beszélgetésből megtudni?

– Jelentem, semmit. A harmadik emeleten van a lakás...

– Jó. Ha nem, nem.

– Roxyn talán egy órát tartózkodott Bácskainál, utána elment a kocsijáért, a megfigyelőnk beszélgetésbe kezdett vele, de a jól alakuló és rögzített eszmecsere hirtelen véget ért. Többször is lehallgattam a tekeréset, feltűnő, hogy az egyik pillanatról a másikra megváltozott Roxyn hangja, s utána azonnal el is hajtott. Valami segíti őket, mintha egy kis kutya lenne a zsebükben, amelyik szagáról felismeri az elhárítást. Ugyanilyen hirtelen változásról számolt be az elvtársnő is a Junoban történekről írott jelentésében.

– Zimonyi elvtárs mit szolt? – kérdezte az ezredes.

Pintér alezredes mosolyogva felelt.

– Azt mondta, hogy egy biztos: kutya nem lehet...

– Hacsak nem az anyósomé – nevetett Bana is. – De félre a tréfával. Csodaszor sem lehet. Ha van valami ilyen készülék, akkor... Beleznay elvtárs, mi történt még?

– Roxyn megállás nélkül hajtott a soproni szállóig. Egész hajnalig égett a villanya. Reggelije alatt átvizsgáltuk a szobát. Szokás szerint semmit sem találtunk. Viszont azt észleltük, hogy az ágya vetetlen maradt...

– Igen, ez a Hód jelentését erősíti meg... És mi van a másik madárral?

– Ha szabad előre levonnom a következtetést – folytatta Beleznay –, a görög barátunk Hód akciókészültsége ellen tanúskodik. Ő ugyanis Egerben tölti napjait egy német nővel, akinek a neve Annie Mohn.

– Jó neve van – jegyezte meg Pintér alezredes. – Mák...

– Tudunk a nőről valamit?

– Semmi különöset. Turista. Nem szerepel sehol, eddig nem is figyeltünk fel rá. Ha most kellene jellemeznem, azt mondanám neutrális...

– Mit csinálnak?

– Jelentem, jóformán ki sem jönnek a szobából. S ha mégis megjelennek, a görögünk úgy néz ki, mint egy nyúzott béka...

– Jó hasonlat – vetette közbe Bana –, éppen Egerben jó.

– Miért? – kérdezte Pintér alezredes.

– Egerben beszéltek rá, hogy egyek békacombot.

– Jó volt?

– Nem tudom – nevetett az ezredes. – Rántva volt, s úgy beborsoztam, hogy csak a bors ízét éreztem. Így jártam a kagylóval is. Megettem egy nagy tállal, de csak a mustár csípős íze emlékszem. De ez nem ide tartozik... Tehát az a jó ember talált egy jó nőt, s tesz az egész megbízásra, sőt ránk is.

Pintér alezredes felemelte a fejét, úgy jelezte, hogy valamit mondani szeretne.

– Nem szeretném túlkombinálni a dolgot, de az a tény, hogy a barátunk Egerben nászúton van, még nem szükségszerűen mond ellent Hód állításának. Sőt, ha elfogadjuk, hogy az a bizonyos Mák kisasszony teljesen neutrális, még az sem. Teszem azt, valamihez pont ilyen gyanútlan nőre van

szükségük. Volt már ilyen a világtörténelemben, sőt a mi gyakorlatunkban is.

– Nem is egy – toldotta meg az ezredes. – Halljuk tovább.

– Megvizsgáltuk Bácskai Ferenc körülményeit is. A nyelvtanár valóban három vállalatnál bennfentes. És az is igaz, hogy ezek a vállalatok már évek óta nem tudnak nagyobb nyugati üzleteket kötni. Amíg Roxyn nem találkozott Bácskaival, kissé kételkedve fogadtuk, hogy valami köze lehet külföldi cégekhez vagy szervezetekhez. És van még egy momentum, ami még ma is rejtély.

– Mi az?

– Jelentem, ez az ember nagyon szegényesen él. Nem tudjuk, hová teszi a pénzt, amit kap a szolgálataiért. Külföldön tárolja? Utána néztünk, az elmúlt tíz évben nem járt külföldön. Útlevele nincs. Esetleg arra számít, hogy majd, ha sok pénze összegyűlik, akkor kimegy... Ez nem vág össze a természetével. Szereti a pénzt, s ami van, gyorsan elkölti különféle ingyencégekre, aztán heteken át a legegyszerűbben él... Betétkönyvet nem találtunk. Rejtély, hogy mit csinál a pénzével, kinek adja, hová dugja... Legjobb barátja Hétfalusi András, a napokban is találkoztak. Véleményünk szerint a Panexről tőle szerzi az értesüléseit... Hód kérésére beszéltünk az igazgatóval, elintéztük ezt a hidrogénügyet is. A harmadik emberünk, Sárosi Tamás szabadságra akart menni, kiutazni Berlinbe, éppen most, amikor a Szakkaro-2 dossziéja összeállt. Az igazgató itthon tartotta. Sárosinak most Keresztes Mária a titkárnője, s ez elég hasznos számunkra is.

– Tudjátok, mikor fogjuk ezt az ügyet tisztán látni? – kérdezte az ezredes. Nem kapott, s talán nem is várt választ. – Akkor, mikor megtudjuk, mién volt Bíró Adél táskájában a mi telefonszámunk... Ahhoz viszont tudnunk kellene, ki hívta telefonon Bíró Adélt a szerencsétlenség előtt. De majd kiderítjük azt is. És mit találtak a másik két vállalatnál?

– Jelentem, ott is vannak Hétfalusiak... Ez a Bácskai nagyon ügyesen választotta meg a barátait... Mindegyik vállalatnál ott dolgozik egy-kettő közülük, ahol az üzleti ajánlatokat állítják össze a külföldi pályázatokra...

Bana egy kis ideg töprengett, Beleznyai őrmagy felé fordult, s halkán megjegyezte.

– Nagyon világosnak tűnik minden. Túlságosan is világosnak. Nem a saját elképzeléseinket akasztjuk ezekre az emberekre?

Pintér alezredes a fejével intett nemet.

– Úgy gondolod, hogy nem? – kérdezte az ezredes.

– Igen. Ez a Bácskai-féle vonal egyértelmű.

– És Roxyn?

– Szerintem ő a megbízókat képviseli... Anyagért jött, és talán fizet is. És ha nem haragszol, ezredes elvtárs, azt is megkockáztatom, hogy fél. A túlzott, százszoros biztosítása erre utal. Lehet, hogy akció kezdődik, de úgy gondolom, Roxyn nélkül. Sőt a görög nélkül is.

– Tehát a parádét Bácskai vezényli?

Beleznyai bólintott.

– Igen.

– És kik a partnerei?

Pintér vállat vont.

– Lehet, hogy Hód erre válaszol majd.

– Ma délután négy órára – mondta az ezredes – készenléletet rendeltem el. Kettőkor találkozom Hóddal, s lehet, hogy szükség lesz az emberekre. Őrmagy elvtárs, a megfigyeléseket folytatni kell. Egerben is. – Kicsit később még hozzá is tette. – S nem ímmel-ámmal! Nehogy megismétlődjék a soproni eset.

– Ügyelni fogok, ezredes elvtárs – válaszolta Beleznyai.

Bana ezredes újabb cigarettára gyújtott, felállt az asztaltól, a többieknek intett, maradjanak ülve. Az ablakhoz sétált, néhány pillanatig a Dunát nézte. Egy szárnyas hajó igyekezett a Margitsziget felé.

– Roxynnak most két lakása van? – kérdezte, de nem fordult meg.

– Igen – válaszolt Beleznyai –, még nem fizetett a Nagyszállóban.

– És azt tudjuk, hogy valójában kicsoda ez a Ben Alhad?

– Jelentem, csak azt tudjuk, hogy most kicsoda. Átnéztük a nyilvántartást, nincs nyoma.

– Valaki figyel rá?

– Igen. Amióta elhagyta Bácskai lakását.

– Helyes. Tizenhat órára kérek egy felsorolást, mit csinált, hol járt a Roxynnal történt találkozása óta... Remélem, dobbal, síppal és nádi hegedűvel kísérvé figyelik? – kérdezte mosolyogva. – Nem szeretnék konfliktust! Nagyon óvatosan! Úgy, ahogyan egy very important personsnak, nagyon fontos személyiségnek kijár, például Bonnban... S nehogy valamelyik ügybuzgó munkatársunk parancs nélkül beletúrjon a holmijába! És kérek róla egy jó fényképet. Intézkedjék, őrmagy elvtárs!

– Értettem, ezredes elvtárs.

– Köszönöm, Beleznay elvtárs. Délután még hívatom. Viszontlátásra.

Az őrmagy katonás hátraarcot csinált, és kiment a szobából. Bana és Pintér hosszabb ideig elemezték Beleznay jelentését. Fontolgatták, hogy legkésőbb a hét végére le kellene tartóztatniuk a nyelvtanárt. Persze, ez attól is függ, mit mond majd délután Hód. És a bizonyítékoktól is. Mert eddig csak feltevéseik vannak...

Bana ezredes Mercedesében ülve az Állami Kórház parkolójában várta Hódot. Az elhárítótiszt autóbusszal jött, bement a kórház egyik nagy üvegajtáján. Az ezredes még egy buszt megvár, utána ő is kiszállt, s lassan elindult a kórház felé. Az előcsarnokban az irányítótáblát tanulmányozta, majd fellifezett a negyedik emeletre. Hód már a sebészet előtt ült egy padon, ő volt az egyedüli várakozó. Az ezredes intett, hogy maradjon ülve.

– Megkaptam az üzenetét, amint látja. Mi történt?

Hód előrehajolt, s halkán beszámolt észleléseiről.

– Jelentem, hogy a hidrogén felkeltette a külföldi barátaink figyelmét. Bácskai, Roxyn és egy általam ismeretlen férfi, aki DT-s jelzésű Volkswagen gépkocsival közlekedik, Bácskainál találkoztak. A megbeszélés célja a hidrogéngyár eljárásának megszerzése volt. Az akcióra már ma éjszaka is sor kerülhet.

– Hol?

– A kutatóintézetben.

– Rendben. Várni fogjuk őket. Nem kérdezem az értesüléseinek forrását, de ha elintéztük ezeket az embereket, készüljön fel, be kell számolnia!

– Értettem, ezredes elvtárs.

– Hány emberre számíthatunk?

– Pontosan nem tudom... De legfeljebb négyre.

Bana ezredes leült Hód mellé a padra.

– Remélem, maga nem lesz a négy között? Emlékeztetem, hogy megtiltottam a vagánykodást!

– Ezredes elvtárs, jelentem, én nem leszek a helyszínen...

– Helyes! Most részletezze, ha tudja, Bácskaiék tervét.

– Csak annyit tudok, hogy betörnek az intézetbe, s megkísérlik ellopni az általunk odakészített iratokat.

Az ezredes megszorította Hód karját.

– Nem hiszem, Hód. Ellopni nem akarják! Nekem az az érzésem, hogy mindent a helyén akarnak hagyni, s hogy ők ott jártak, annak még a nyomát is eltüntetik. Ők ezeket az iratokat lefényképezik, nem akarják elvinni. S nekünk ez a jó. Több időt töltenek olyan helyen, ami a bűnösségüket bizonyítja, s lehetővé teszi a közbelépésünket...

Hód nem szólt. Pedig mondhatta volna, hogy amikor a lopásról beszélt, ő is pontosan úgy gondolta...

– Azt nem tudja véletlenül, mit akar a görög barátunk Egerben?

– Hát Egerben van? – kérdezte vissza szinte örömmel Hód. – Nem tudtam. Csak azt, hogy Roxyn Miskolcra küldött érte valakit... Ezért nem találták...

– Ezek szerint én is mondhatok újságot magának. Viszont a megjegyzéseiből kitűnik, hogy görög barátunk terven felül vett ki szabadságot. Mit gondol, hagyjuk szórakozni?

Hód széttárta a karját.

– Elnézést kérek, ezredes elvtárs, de én jobban szerettem volna, ha részt vesz az akcióban... Így nem csak a munka alól vonja ki magát...

– Igen... Végül is ő valóban nem csinált semmit. Bár... A tiszta, jó szándékát Roxyn nem fogja igazolni... Vagyis maradjon csak Egerben... Örülünk kellene, hogy eggyel kevesebben vannak... Nehogy odatáviratozzon!

Hód elnevette magát.

– Jelentem, nem állt szándékomban.

– Na, na... Akkor ki lesz a negyedik?

Roxyn úgy érezte, mindent átgondolt, a terv is jó, amit a Bácskaitól kapott rajz alapján elkészített. Mégis eldobja az egészet. Cicero nélkül nem lehet végrehajtani. A görög pedig eltűnt. Bácskai egyedül jött a találkára. A nyelvtanár ugyan felajánlotta, hogy szerez valakit, aki ért a zárhoz, de Roxyn visszautasította. Idegennel nem kezd. Így hát lefújta az akciót. Legalább nem viszi a bőrét a vásárra... Bácskai ugyan vitatkozott vele, bizonygatta, hogy ilyen alkalmat aligha találnak máskor, de ő már a hosszabb gyakorlatából tudta, ha így indul valami, csak baj lehet belőle. Úgy gondolta, ma még elmegy Kőszegre, találkozik Barryval, aztán kész, befejezte, indul vissza Bécsbe. Cicero pedig vessen magára. De az is lehet, hogy már a hatóságok foglya. Roxyn ennek ugyan kevés esélyt adott. Az utolsó beszélgetésükre visszagondolva sejtette is, hogy a görög Egerben vagy valahol a környékén lebzsel, de nem akarta a visszavonulás kitűnő indokát feláldozni. Így ő tisztán kerül ki ebből az ügyből, jelentheti Kairónak, hogy Cicero eltűnt, ő tehát akcióképtelenné vált.

Mielőtt elindult volna Kőszegre, alaposan átvizsgálta a szobáját, nem akart semmilyen árulkodó nyomot hagyni, ugyanezt tette a színház előtti parkolóban az autójával is. Mióta Budapesten kis jelzőkészüléke azt ciripelte, hogy a portás zsebében kis rögzítő készülék működik, igazat adott igazgatójának, Ben Alhadnak: figyelik. Éppen ezért megengedhetetlennek tartotta, hogy tovább működjen Magyarországon. Ilyen esetben már nem akciók szervezésével kellene foglalkozniuk a főnököknek sem, hanem a sima visszatérést kellene kimunkálni. Sok milliót érhet az az eljárás, ha ennyi kockázatot is vállalni kell érte. De hát az ő bőre neki legalább annyi százmillió dollárt ér, mint a cégnek az a bizonyos iratcsomó...

Amikor megérkezett Kőszegre, Barry már a szálloda előtt parkolt, valamit javítgatott kocsijának felhajtott motorházfedele mögött. Roxyn nem állt közvetlenül mellé, de pillantásuk találkozott. Barry azonnal abbahagyta a szöszmötölést, s hangos ovációval, ölelésre tárt karokkal indult Roxyn felé.

– Szervusz, barátom! Micsoda véletlen! Hogy kerülsz te ide?!

Roxyn kényszeredetten nevetett. Nem szerette az efféle lutrit. Sohasem nézte az ellenséget hülyének. De most már kénytelen-kelletlen belement a játékba. Összeöleltek. Közben Roxyn megsúgta Barrynak.

– Lehet, hogy engem figyelnek.

– Azért jó ez a nagy nyilvánosság...

Roxyn is belepiszkált az autó motorházába, Barry néhányszor indítózott, mintha ezzel akarna meggyőződni, valóban sikerült-e a javítás. Aztán bezárta a motorháztetőt, körülnézett, karon fogta Roxynt.

– Gyerünk a régi főtérré... Tudok ott egy kis cukrászdát. S ne vágj ilyen savanyú képet, hisz örülsz, hogy találkoztál velem! Egyébként ma már nem kellett volna jönnöm. Azt mondták, te mindent tudsz... Nem is közöltem, hogy átjövök... De nem akartam, hogy hiába várokozz... Barátok vagyunk, nem? Ennyit megtehet az ember a barátjáért...

Elsétáltak a Hősök tornya alatt a Jurisics térre, a régi városkúttal szemben valóban volt egy kis cukrászda. A bejárata előtt fehér asztalkák, székek, színes ernyők várták a vendégeket.

– Nem megyünk be – mondta Barry –, ülünk le itt kinn. Hadd lássák, semmi titkolnivalónk.

A pincértől valami speciális fagyaltkelyhet rendeltek, Barry jóízűen eszegette, Roxyn jóformán hozzá sem nyúlt. Elmondta, hogy Cicero eltűnt, s bizonyos feladatokat éppen ezért nem tud végrehajtani. Tehát megy Bécsbe. Kár, hogy már előbb nem tette meg.

Barry a fejét rázta.

– Hülyeség... Tudod, hogy nem csak az üzleti ajánlat érdekes. Egy bizonyos leírás kellene. Nem

túlzok, de minden gondunkat megoldaná... – Kicsit hallgatott, utána megkérdezte. – Bízhatok benned?

Roxyn bólintott.

– Persze... Csináltunk már néhány... – Azt akarta mondani, hogy ferde üzletet, egy ideig más-más cégnek dolgoztak, de mindig kicserélték információikat, s osztottak a pénzeken.

– Ez a mostani, nem bagó üzlet... Azért a bizonyos leírásért egy svájci bank igen sokat fizetne...

– Én azt most nem tudom megcsinálni. Már lefújtam az akciót... Nem kockáztathatok tovább.

– Lefújtasd az akciót?

– Igen.

Barry nevetni kezdett.

– Annál jobb! Megcsináljuk ketten!

– Nem. Én nem...

– Komolyan mondod?

– A legkomolyabban.

Barry a nap felé tartotta az arcát, behunyta a szemét.

– Akkor – mormogta – megcsinálom egyedül... Ha hozzásegítesz, akkor sem jársz rosszul.

– Csak éppen kinyírnak Bécsben... Mivel azt hiszik majd, hogy én csináltam...

A pincér összeszedte az üvegekelyheket, az egyikben már teljesen megolvadt a fagyfalt.

– Kinek kellett volna átadnod a szerzeményt?

– A direktornak Pesten.

– Hát átadod...

– Mi?

– Mondom, átadod... Ki ellenőrzi azt, hogy hány felvételt csinálsz? A svájciak tisztában vannak vele, hogy ez a titok nem csak az övék, hisz például azok is ismerik, akik kitalálták...

– És még úgy is megérmé nekik?

– Hogyne... Tarolnának vele...

– Mennyi a pénz?

Barry elmosolyodott.

– Azt hittem, véglegesen betojtál... Ha együtt csináljuk, kétszázötvenezer dollár... Ha csak segítesz, huszonötezret adok.

Roxyn arra gondolt, legalább ennyi haszna legyen ebből a kiruccanásból. Elmondta az általa kimódolt tervet, ismertette a kutató székházának belső elrendezését. Már a rajzokat megsemmisítette, de pontosan emlékezett mindenre.

– S ha szerencsésen kész az ügy, akkor egy negatívot borítékba teszel, elviszed a direktornak, s leadod a recepcióban...

– Melyik szálló és mi a név?

– A szálló az Intercontinental, a név pedig Ben Alhad...

– Ezt a Ben Alhadot lesz legnehezebb megjegyezni... S te jössz biztosítani engem...

Nem. Én nem csinállok semmit. Bécsben találkozunk. Barry a fejét csóválta.

– Nehéz lesz egyedül... Szinte lehetetlen.

– Akkor ne csináld... De ha mégis, akkor ajánlom, hogy kapjon negatívot a direktor... Tudod, ő nem viccel. Én meg nem bírom a kínzást... És a pénz is rendben legyen...

– Rendben lesz... Személyesen adom majd át. Mondjuk az Európa presszóban...

– Mikor?

– Holnapután... délután... Öt óra... Jó?

– Jó... De ha becsapsz, tudod, akkor keresztet vethetsz szép életedre!

– Ne fenyegezz... Nem ma ismertük meg egymást...

– Oké.

Visszasétáltak az autókhoz, kezet fogtak, és elváltak. Barry az egyik üzletbe ment, nagy mennyiségű élelmiszert vásárolt, úgy viselkedett, ahogyan az osztrák szomszédok szoktak, amikor átrándulnak hétvégeken bevásárolni. Roxyn pedig nem tudott jobbat, beült a templomba. Az öregasszony ott sürgölődött megint az oltár körül, aztán törölgetni kezdte a padokat. Amikor melléért, akkor látta, hogy

nem is olyan öreg. Csak a fekete ruha és a fekete fejkendő vezette félre. Úgy megbámulta a nőt, hogy az zavarában köszönt is neki.

– Dicsértessék...

19

Az elhárítás már délután elhelyezte embereit a vidéki kutatóintézetben. Tűzrendészeti vizsgálat címén átkutatták az egész telepet, kijelölték az őrhelyeket, Pintér alezredes maga is meg szemlélte az előkészületeket.

A felderítő csapat óránként adott jelentést Roxyn, Bácskai és Cicero mozgásáról. Beszámoltak Roxyn kőszegi útjáról, találkozásáról Barryval, Cicero lucullusi ebédjéről a szőke Annie-val, s lubickolásukról a szálloda uszodájában, és arról is, hogy Bácskainak órákra nyoma veszett, míg aztán újra felbukkant, s a lakására várta Hétfalusi Andrást, aki a Panex-ből egyenesen hozzásietett. Este nyolc óra tájkára minden elcsendesedett. A megfigyelték közül senki sem mozgott. Viszont jelentették, hogy Barry Budapest felé tart.

Közben egy kis incidens támadt az intézet portása és az egyik elhárító között. A portás ugyanis semmi áron nem volt hajlandó átadni az őrhelyét. Végül az intézet igazgatója, aki szokása szerint mindig nagyon későn indult haza, megnyugtatta az öreget, s elvitte magával.

Kilenc órakor érdekes hírt kapott az akciót vezető Pintér alezredes. Egerből közölték vele, hogy Cicero kifizette a számláját, autóba szállt, s Kerecsend felé igyekszik ki a városból.

– Hát ezt mi lelte? – kérdezte az alezredes, s utasította a figyelőcsoporthoz, hogy azonnal jelentsék: merre fordult Kerecsendnél. Fél óra is eltelt, mikor új hír érkezett: Cicero nem érkezett meg Kerecsendre. Nem kellett parancs, a csoport vezetője rekedtes hangon közölte: keresik, amint megtalálják, jelentik...

Az akció parancsnoksága a vidéki városka egyik rendőrőrsének helyiségében volt. Éppen az egri jelentést hallgatták, amikor Bana ezredes lépett a szobába.

– Ki az egri csoport vezetője? – kérdezte, látszott rajta, hogy mérges.

– Tóth Sándor hadnagy – felelte Beleznay.

Bana emlékezett a hadnagyra. Néhány hónapja a továbbképzésen nagyszerű előadást tartott a szakma fogásairól...

– Várom a parancsait, ezredes elvtárs! – Beleznay minden hibát, baklövést, amit beosztottjai csináltak, sajátjának érzett. Most is inkább szégyenkezett, mint mérgelődött.

– Nincs... – mondta Bana, s leült az egyik hokedlira. S maga elé, alig érthetően, mondta. – Ha igaz, amire gondolok, Hódot nagyon megfenyítem...

Alig múlt el tíz óra, egymás után érkeztek a jelentések a parancsnokokhoz.

– Roxyn az autójához ment...

– Bácskai és Hétfalusi elindultak, a BAH csomópont felé tartanak...

Barry Tatabányánál letért az autóútról...

Pintér alezredes jelentést kért Egerből is.

– Sajnos, nem találjuk... Eger és Kerecsend között eltűnt.

Az alezredes nem türtőztette magát.

– Impotens népség – mondta dühösen. Aztán a főnökéhez fordult. – Ha Roxyn csak most indul Sopronból, akkor alhatunk még legalább két órát...

– Én sem várom az akciót éjfél után egy óránál hamarabb – bólogatott az ezredes. – Sőt... Valahol találkozniuk kell, s akkor ott még nyilván megbeszéljük a tervet... De azért maradjunk ébren...

Kicsit később Beleznay mellé ült. Átfogta a vállát.

– Az emberek nem egyformák – vigasztalta. – Ne féljen, megkerül az a fickó...

– Köszönöm, ezredes elvtárs...

– Ne köszönje, kérjen inkább jelentést erről az intercontinental-beli úriemberről.

A válasz két perc múltán így hangzott.

– A megfigyelt személy követségi fogadáson van... Jócskán iszik.

– Iszik? Pedig hívó mohamedán... – jegyezte meg az alezredes.

– Lehet, hogy a medve bőrére iszik... – mondta az ezredes. Aztán elgondolkodva folytatta. – Tudod, Béla, vannak emberek, akik mindig egy lépéssel előbbre járnak. Vagy legalábbis azt hiszik... Még egyáltalán nem biztos a siker, de ők már elkönyvelik, még meg lehetne akadályozni a kudarcot, ők már kétségbeesnek...

– Az én anyám is ilyen volt – sóhajtott az alezredes. – Állandó csalódás kísérte az életét...

Hangos sistersgéssel indult a kávéfolyam a főzőből az üvegedénybe. Az őrsparancsnok, egy őrmester, poharakat szedett elő az egyik szekrényből.

– Tálcánk nincs...

Sopronból érkezett hívás. Beleznay azonnal tolmácsolta is.

– Roxyn csak most indult. De megint túlbiztosítja magát, mert a határállomás felé igyekszik.

Pintér alezredes nevetett.

– Ki tudja, megint merre kalandozik, amíg a győri útra fordul...

De rövid idő múltán újra hívás érkezett Sopronból.

– Jelentem, hogy a megfigyelt személy besorolt a határállomásnál, kérek utasítást. Vétel.

Bana és Pintér szinte egyszerre mondták.

– Várakoztatni!

Bana megvárta, amíg a parancsot leadják, aztán Pintérhez fordult.

– Hát ez mi? Roxyn nem vesz részt az akcióban?

Pintér széttárta a karját.

– Úgy látszik...

– Meg akar lógni. Már nem fontos a licenciroda sem...

Az ezredes nem sokat töprengett.

– Kapcsolják azonnal a határállomás parancsnokát. Itt tartjuk.. Egy kicsit...

Amíg az ezredes a határőrséggel beszélt, Pintér alezredes utasítást adott, nincs pihenő, nem kell megvárni a soproni utast...

– Ki van legközelebb a célhoz? – kérdezte később az ezredes.

– Jelentem, Barry... Ha továbbra is így hajt, tíz perc és itt van! – válaszolt az őrnagy. – Bácskaiék kocsija lassúbb, Trabant. Nekik még több idő kell...

Megitták a kávé. Pintér újabb parancsot adott.

– Minden villányt eloltani... A portán ügyelni... Öt perc múlva kezdődhet...

Éppen idejében jött a parancs. Barry kocsija az őrs előtt szaladt el a kutatóintézet felé.

– Csak nem a kerítésnél akarnak ezek találkozni? – kételkedett az ezredes. A válasz hamar megérkezett. Az intézet tetőzetének ablakánál elhelyezkedett figyelő jelentette, hogy az autó megállt, egy férfi szállt ki belőle, s minden teketória nélkül átmászott a kerítésen.

Az elhárítás terve egyszerű volt. Tetten kell érni a „madarakat”. Hagyni kell őket dolgozni a páncélszekrényénél, s a legnagyobb buzgolódás közben jöhet a meglepetés. De egyelőre az elhárítók csodálkozhattak. Barry már az igazgatói szoba páncélszekrényét nézegette, Bácskaiék még meg sem érkeztek...

– Mi lesz, ha ez a Barry már végez, s el akar inálni? – kérdezte Pintér alezredes. A saját kérdésére parancssal adott választ. – Minden megfigyelőhelynek! Tessék leadni! Beavatkozás csak külön parancsra!

Az alezredes a kiterített térképhez lépett.

– Őrnagy elvtárs, kérem pontosan jelölje meg, hol tartanak Bácskaiék.

Beleznay hívást kért. Beszélt a megfigyelőkkel.

– Alezredes elvtárs, az objektumtól öt kilométerre vannak.

– Ez időben öt perc...

Bana közbekérdezett.

– Hogyan értek ezek ilyen hamar ide?

Az őrnagy szinte mozdulatlan arccal közölte.

– Ezredes elvtárs, jelentem, közben Hala községben gépkocsit váltottak. Egy 1500-as Ladába szálltak át. Ezt is most közölték a megfigyelőink.

Az ezredes legyintett.

– Azonnal jelenteniük kellett volna... Kérek Sopronból is híreket. Mi van Roxynnal? Remélem, ő nincs itt a város határában?!

Az intézetből jelentették, hogy Barry hozzákezdett a páncélszekrény kinyitásához. Valami egész különleges lángvágóval dolgozik. A füst nagy, de fénye alig van.

– Hogyan mászott át lángvágóval a kerítésen? – kérdezte Pintér.

A tetőtér ablakából jelentkezett a megfigyelő.

– Jelentem, csak egy kis táska volt nála. – Aztán elhallgatott, majd szinte suttogva közölte. – Egy gépkocsi állt meg a hátsó kapunál.

– Na! – mondta Pintér alezredes megkönnyebbülve. – Mégiscsak jó kocsis ez a Lada. – Újabb parancsot adott. – Meg kell várni, amíg a két személy felér az igazgatói szobába. Lehetőleg kerülni kell a lövöldözést... A benti akciót mostantól Kovács százados elvtárs irányítja. Százados elvtárs, jelentsen!

– Értettem, alezredes elvtárs! Lövöldözést kerülni, a madárban legjobb a fogoly.

Bana elmosolyodott. Az egész elhárítás legflegmább tisztjének ismerték Kovácsot. Valamikor katonai ügyész volt, s egy bravúros nyomozás hívta fel rá a figyelmet.

Az ezredes gyors információt kért Sopronból.

– Jelentem, a megfigyelt személy még mindig a határsorompó előtt áll, nem engedték be. Vétel.

– Rendben. Eger? Egerrel mi van?

Beleznay nem tudott újat mondani. Cicero nyomtalanul eltűnt. Az ezredes összeszorított szájából csak ez préselődött ki.

– Hód...

A rendőrörsön teljes csönd lett. A várakozás feszültsége mozdulatlanra dermedtette a tisztet. Aztán tompa dörrenés hallatszott. S még egy. Az alezredes felugrott.

– Lőttek! Ez lövés!

Az utcai biztosítót hívták.

– Jelentsen!

– Két lövést hallottam az épületből... De most újra egy!

Kis szünet után a padláson elhelyezkedő elhárító jelentkezett.

– Valaki a hátsó kapuhoz fut... A házból a mieink üldözik.

Újabb lövések dörrentek. Aztán felbúgott egy motor.

– A Lada. Itt húz el az orrunk előtt! – kiáltotta Pintér alezredes – Virág elvtárs, utána!

A sötétből két motorkerékpár zúgott elő, s rohant a Lada után.

Pintér alezredes újabb parancsot adott.

– Induljon a Petróci csoport is. Rajta! Beleznay elvtárs, adassa le a körparancsot!

Az első lövés után alig telt el három perc, Kovács százados már jelentkezett.

– Kovács százados, jelenthetek?

– No, mondja! Gyorsan!

– Két embert elfogtunk, egy elmenekült.

– Sebesültünk van?

– Jelentem, nekünk nincs... Nem mi lőttünk. Ezek lőttek egymásra... S a menekülő ránk... Az egyik behatoló súlyosan megsebesült. Kérem Fodor elvtársat, jöjjön át gyorsan, mert ez itt már alig él... Vétel.

– A doktor indul – mondta Pintér Béla, s látta, hogy Bana ezredes jelzi, hogy ő is megy, ezt is közölte –, az ezredes elvtárs is...

Legszívesebben ő is átment volna, de nem tehetette. Valakit üldöztek...

A kutatóintézet kapujában az őr kinyitotta az ajtót a futva érkező orvosnak és segítőjének. Az ezredes valamiképp lemaradva követte őket. Mire felért, az orvos már végzett is. Akkor emelkedett fel a sebesült mellől.

– Ezt pontosan szíven találták... Már halott.

A fogoly fal felé fordulva állt. Kezét hátul bilincseltek össze.

A szobában még füst érződött, a vágókészülék erős szaga. A páncélszekrény nyitva állt, sőt, egy iratsomó már a tárgyalóasztalon kibontva fehérlett. Mellette egy pisztoly feküdt. A székek felborulva, a szőnyeg is összehúzva, dulakodásról tanúskodtak.

Az ezredes először a halottra mutatott.

– Ez ki?

– Jelentem, nincs nála irat.

– És az ott?

– Az útlevele szerint John Barry ...

– Hogyan történt?

– Ezredes elvtárs, jelentem – kezdte Kovács százados –, beengedtük az újabb két embert, de ahogy beléptek ide, ez a Barry rájuk lőtt. Őt eltalálta, a másik, mint a nyúl elpucolt. Nem tudtuk megakadályozni. Barta őrmestert, aki eléje ugrott, mellbe lökte, úgy bevverte a fejét a falba, hogy még mindig kóvályog...

Az ezredes Barryhoz lépett, s maga felé fordította. A fogoly arca fehér volt, apró verejtékcseppek csillogtak a homlokán.

– Szép munka – mutatott az ezredes a páncélszekrényre. Aztán a századoshoz fordult. – Ültessék le... S hozasson neki egy pohár vizet... Aztán induljanak. A helyszínt biztosítani, s a többi rutinmunkát elvégezni, itt állnak munkára éhesen Zimonyi alezredes elvtárs emberei. Reggelre mindent rendbe kell tenni!

Közben Kovács százados csoportja az igazgatói szoba előtt gyülekezett. Az ezredes az ajtóban megállt.

– Köszönöm, fiúk...

A kutatóintézet előtt három fekete Volga vesztegelt. Az ezredes megvárta, amíg Barryt beültetik a középsőbe, két oldalára is bepréselődött egy-egy elhárító, s lassan megtelt a többi gépkocsi is. A Kovács-csapat elhagyta a helyszínt.

Bana visszasétált az őrsre. Pintér alezredes éppen kiabált valakivel.

– Az nem lehet! Kutassanak fel mindent!

Az ezredes azt hitte Ciceróról van szó. Rá is szólt Pintérre.

– Ne izgasd magad, Béla. Megtaláljuk a görögöt... Ha nem ma, holnap...

Az alezredes zsebkendővel törülgette a homlokát.

– Nem a görög! A ladás tűnt el. Az egyik erdei útra behajtott, a mieink túlszálltak rajta, mire észrevették, hogy árnyékon vannak, s visszafordultak, már csak az üres Ladát találták. Ilyen cserkész cselt megenni! – Bana nem szólt. A városi kapitányságon hagyta a kocsiját, magához intette Sándor őrmestert, s kezébe nyomta a kulcsot.

– Őrmester elvtárs, hozza ide a kapitányságról a Mercedest.

Leült arra a hokedlira, amelyen az akció alatt is várakozott.

– Béla, Béla... Nyugodj meg. Inkább azt mondd meg, mi van Roxynnal?

Az alezredes is leült.

– Lekapcsoltuk... Most már szép indokunk van... Barry...

– Mit mondanak, hogyan viselte el?

– Semmi. Mintha várta volna.

– Ő a legnagyobb hal ebben a társaságban...

Hallgattak. Később az alezredes szólalt meg.

– Jó lenne, most a szokásosat mondani... Na, ezen is túl vagyunk... De hát...

– Ne félj, Béla. Mind a kettő horogra akad...

Felállt, kezét nyújtott az alezredesnek. Az ajtóból még visszafordult.

– Ha Hódot látod, mondd meg neki, hogy csak a göröggel együtt kerülhet a szemem elé.

Pintér hosszan nézett a becsukódott ajtón át a semmibe. Arra gondolt, ha neki is mindig olyan szerencséje lenne, mint Hódnak, bizony nem keresnék már a ladást, s otthon aludhatna az ágyában. Aztán legyintett, s szólt a rádiósnak, keressék meg Hódot. Valahol. Mert ahol ez a fiú van,

meggyőződése, ott találják meg a szökevényt is.

20

A kihallgatások alatt Benedek Viktor főhadnagy ingujjra vetkőzve álldogált az elsötétített ablak előtt, amelyen csak néhány csíkban hatolt át a reggeli napsugár. A szoba sarkában Barry ült, s kávét ivott. Az első kihallgatást pár perce fejezték be. Barry először pénzrablásnak akarta feltüntetni az esetet, de a harmadik-negyedik változat után, hirtelen, szinte egy szuszra elhadarta az igazi történetet. Adtak neki ceruzát, papírt, hogy leírhasssa, ha valamit elfelejtett, aztán elvezették a cellájába.

Reggel Roxyn is megérkezett. A bilincset a szobában vették le a kezéről.

– Foglaljon helyet – mutatott a főhadnagy arra a székre, melyen Barry ült. A kihallgató tiszt is széket húzott maga alá. A megbeszélte szerint csak ennyit mondott Roxynnak.

– Nézze, uram, mi nagyon jól tudjuk, hogy ön kicsoda. Amióta Magyarországra betette a lábát, minden lépését figyeljük. Válaszoljon, milyen nyelven óhajt velünk társalogni? Bár az autóban is csak németül volt hajlandó beszélni, én inkább az anyanyelvét, a magyart ajánlanám... Már csak az egyszerűség kedvéért is... Egyetért? Mert ha igen, akkor leforgatok egy alig félperces szöveget barátja vallomásából. Persze magyarul.

Roxyn megdöbbenve hallgatta a magnószalagot, amelyen felismerte Barry jellegzetes baritonját. „Én csak amolyan futár voltam... Bécs és Kőszeg között... A terv kidolgozása Roxyn feladata volt...”

A főhadnagy kikapcsolta a készüléket.

– Gondolkozzon azon, mit mond majd nekünk. Remélem, megérti a helyzetét... Most lekísértetem a szobácskájába. Ajánlom, aludjon... S majd találkozunk. A viszontlátásra.

Amikor Roxynt elvezették, Bana ezredes felment az irodájába. Akkor érkezett meg Pintér Béla és Beleznyai Gábor is. Mind a ketten nagyon levertnek látszottak, az alezredes még káromkodott is.

– Nos? – kérdezte a parancsnok.

– Semmi... Sem Bácskai, sem a görög – legyintett Pintér Béla. Fáradt volt, az arca borostás, szeme alatt mély ránc húzódott. Örült, hogy az ezredes hellyel kínálta, hátát a szék támlájának vetette, lábát kinyújtotta. Beleznyai állva maradt.

– Miért nem ül le?

– Ezredes elvtárs, engedélyt szeretnék kérni, hogy a két eltűnt megkeresésében részt vegyek.

Az ezredes bólintott.

– Természetes. Ez a maga dolga...

– Távozhatok?

– Sok szerencsét!

Az ezredes nem látszott izgatottnak, sem türelmetlennek. A szokásos ceremóniás kimértséggel gyújtott cigarettára. Előbb a két ujj között morzsolgatta, puhította, aztán a dohányos végét az asztal lapjához ütögette, megforgatta a szeme előtt, mintha azt keresné, nem ütött-e lyukat valahol egy finánc láb, s csak úgy tartotta öngyújtója lángja fölé.

– Menj haza, Béla.

Pintér alezredes meglazította a nyakkendőjét, apró szemében sértődöttség villant.

– Haza akarsz küldeni?!

Az ezredes kissé bosszúsan legyintett.

– Dehogy! Maradj csak... De akkor én megyek haza, egyikünk legyen friss ...

A hazamenetelre azonban nem került sor. Beleznyai Gábor jött vissza.

– Ezredes elvtárs, kérek engedélyt...

Bana közbevágtott.

– Mi történt?

– Jelentem, megtaláltuk a görögöt. Már hozzák Pestre.
– Hol volt?
– Aludt a kocsijában, Egerben a kőlyuki pincék előtt.
– Jó hely – jegyezte meg a parancsnok. – Mondja meg Tóth elvtársnak, hogy köszönöm a munkát.
– Az igazsághoz tartozik, ezredes elvtárs, hogy amikor megtaláltuk, már az egyik elhárító tisztünk ült mellette a kocsiban.

Az ezredes intett, hogy ne folytassa.

– Kitalálom, ki volt az a tiszt...

Az alezredes hamarabb kibökte.

– Hód...

Beleznay őrmagy bólintott.

– Ő...

Az ezredes visszaült az íróasztalához.

– Nem megyek haza. Megvárom azt az ördögfiókat... Ha megérkezik, azonnal hozzák elélem.

– Értettem – mondta katonásan az őrmagy.

– Kinn vannak már Hétfalusi lakásán? – kérdezte Pintér.

– Most indul a csoport.

Az alezredes feltápáskodott.

– Velük megyek én is. Ki a parancsnok?

– Hegedűs főhadnagy.

– Jó. Várjanak meg! – Aztán még hozzátette. – Ha nyomra bukkantak, majd jelentsék.

Amikor Beleznay kiment a szobából, Pintér az ezredes elé állt.

– Kíváncsi vagyok, hogyan élt ez a Hétfalusi... – Aztán még hozzátette. – Hódnak ebben is igaza volt...

Az ezredes újabb cigarettára gyújtott. Mélyet szívott a füstből.

– Remélem, megoldódnak a rejtélyek... Ha van valami érdekes, itt leszek a szobámban.

Az alezredes kihúzta magát, s tisztelgett, mintha egyenruhában lenne.

Az udvaron várták a gépkocsik. Miután beszállt az első Volgába, azonnal indultak Zuglóba. Hétfalusi nem családi házban lakott, közel az Őrs vezér térhez, egy hosszú, jellegtelen, tízemeletes panelházban volt a lakása. A ház gondnokát és az egyik gyesen levő fiatalasszonyt, Hétfalusi szomszédját hívták tanúnak, s félnyitották a bejárati ajtót.

A gondnok, egy idősebb nő, sajnálkozva dűnnyögött, amikor meghallotta, hogy Hétfalusit szerencsétlenség érte.

– Milyen ember volt? – kérdezte Pintér, csak rutinból.

– Oh – mondta a nő –, nagyon kedves... Csupa humor ... És sok szép lány ...

Pintér bólogatott, utána a főhadnagy szólt.

– Lehet kezdeni. Nagyon alaposan.

A technikusok kis tanácskozást tartottak, aztán ment mindenki a dolga után. Villogott a fényképezőgép vakuja, titokzatos kis üvegekből kentek az asztalon álló poharakra, konyakos üvegre, halkán kattogott a falat, padlót tapogató masina. Kiürült a ruhásszekrény, kipakolták a konyhában az edényeket, leszedték a falakról a képeket. Lassan gyűltek azok a tárgyak, amelyeket érdekesnek találtak az elhárítók. Többek között egy levél, melyet Hétfalusi gondosan visszatett a borítékjába, abba, amelyben kapta. Női írás, pár sor: „Rendben van. Kilenc órakor ott leszek.” Aláírás helyett csak egy betű: A. Az alezredes kereste a dátumot, a postabélyegzőt, de úgy látszik, ezt közvetlenül adhatták át Hétfalusinak.

– Ez az A... – morogta magában –, ez Adél is lehet...

Magához intette az egyik nyomozót. Pár sort írt egy cédulára, s a kezébe nyomta.

– Beleznay őrmagy elvtársnak.

Talán egy félóra sem telt el, mikor a nyomozó újra jelentkezett az alezredesnél, s egy borítékot nyújtott át neki. Pintér megköszönte, s feltépte a vastag, gondosan lezárt küldeményt. Egy pillantást vetett a tartalmára, utána zsebre dugta.

Az egyik nyomozónak feltűnt, hogy két porszívója is volt Hétfalusinak. Szétszedte mind a kettőt. Az egyik porzsákjában gondosan összehajtogatott iratcsomót és egy köteg pénzt talált. Szó nélkül tette le az asztalra. Az alezredes elismerően bólintott, a nyomozó egy pillanatra kihúzta magát, úgy köszönte meg az elismerést. Az előszobaszekrényben három fényképezőgép is hevert, a legkisebb alig volt nagyobb egy hosszúkás radirguminál. S mellette egy alumíniumdobozkában japán gyártmányú előhívó apparát. Az egyik gépben még film is volt. A franciaágy melletti éjjeliszekrény alsó részét gyűrött pornólapok foglalták el, s több eredeti színes fénykép, szeretkező párokról. Az alezredes intett, hogy hozzák neki oda a képeket. Kivette a zsebéből az imént kapott levelet, kihúzott belőle egy fényképet, rátekintett, utána visszatette a zsebébe, s lassan átnézte a fényképeket. Kettőt kiemelt belőlük, s a zsebében levő borítékba csúsztatta.

Csengett a telefon. A főhadnagy vette fel a kagylót, utána átadta az alezredesnek. Beleznay őrnagy jelentette, hogy Hód és a görög megérkezett.

– Megyek! – mondta Pintér Béla.

Az ajtó mellett egy fotelban ült a gondnoknő. Amikor mellé ért az alezredes, az asszony felállt, s megkérdezte.

– Sokáig fog ez még tartani, kérem? Agyonver a férjem, ha nem lesz ebéd.

Az alezredes széttárta a karját, s rámosolygott.

– Egy-két agyonverést mindnyájan kibírunk...

Már kilépett az előszobába, mikor visszafordult, a zsebébe nyúlt, s a borítékból kihúzott egy fényképet.

– Ismerte ezt a nőt?

A gondnoknő a fejét rázta.

– Nem. Ki ez?

Az alezredes legyintett, elköszönt s visszament a hivatalába. Hódot Bana Dénes szobájában találta. A felderítők osztályvezetője, Beleznay Gábor volt még a parancsnoknál.

– Gyere Béla, Hód sok érdekes dolgot mond, néhány titkot meg is tud magyarázni...

Az alezredes kezét nyújtott a fiatal felderítőtisztnek, s ő is leült az asztalhoz.

– Ott tartottunk – magyarázta az ezredes –, hogy azt a kislányt, Bíró Adélt elütötte az autóbusz...

– Igen... A gyanúnk beigazolódott – folytatta Hód –, nem véletlen baleset volt... S nem is öngyilkosság. A gyilkost le is fényképezték a helyszínen...

A táskájában levő dossziéből egy meglehetősen nagy fényképet vett elő.

– Tessék.

A fényképet a helyszínelők készítették. Bár az előtérben a halott lányt, az autóbusz elejét lehetett látni, a bámészkodó csoportosulás több alakja is rákerült. Az egyik fejet Hód bekarikázta.

Az ezredes bólintott, s továbbadta a fényképet.

– Ez Hétfalus...

Pintér alezredes is elővette a zsebéből a fényképeket.

– Én meg az áldozatról tudok mutatni néhány felvételt. Együtt a gyilkossal.

A kép Hétfalusit és Bíró Adélt ábrázolta szeretkezés közben.

Hód a fejét csóválta.

– Néha – mondta – élete kockáztatásával is végezhet az ember felesleges munkát...

Ő is asztalra tette ugyanazokat a fényképeket. Sőt, hárommal többet.

– Utólagos engedelemmel felkerestem Hétfalusit András, sajnos, nem volt otthon... Így hát – Hód furcsa grimaszt vágott –, nem tehettem mást. Kevés időm volt, ezeket a fényképeket lefotóztam, de gyorsan vissza kellett tennem mindent a helyére, mert Hétfalusit váratlanul hazajött... Szerencsére még leszaladt a közértbe. Elszelelhettem... De ez a két fénykép egy lánc hiányzó szeme volt.

– Vagyis? – kérdezte az ezredes.

– Megtudtam, hogy amikor Bíró Adélt azon a bizonyos napon telefonhoz hívták, Hétfalusit szabadságon volt.

– És véletlenül éppen arra járt, ahol a szerencsétlenség történt... – szólt közbe Pintér alezredes.

– Igen... De ennek a véletlennek súlyos oka volt. Az történt ugyanis – folytatta Hód –, hogy egy több

millió dolláros beruházás, nem a Szakkaro-2, teljes ajánlati anyagát Hétfalusi megszerezte. Erről a sokszorosítógépet kezelő tisztviselő számolt be. András barátunk adott neki egy üveg Napóleon konyakot, és egy plusz példányt csináltatott. Csakhogy Adélka meglátta, amikor elcsomagolta.

– S azért lett a szeretője? – kérdezte az alezredes.

– Nem – rázta a fejét Hód. – Nem... Adél már előbb lefeküdt vele... Elkeseredésében. De úgy is mondhatnánk: bosszúból. Sárosi Tamás elhidegülése és új, berlini kapcsolata miatt. Ekkor készülhettek a fényképek. Keresztes Mária elmondta, hogy előző nap a folyosón Hétfalusi és Bíró Adél hosszan sustorogtak. Eleinte csak feltevés volt, később sikerült bizonyítékokat is szerezni: Adélt a fényképpel zsarolta Hétfalusi... A lány viszont azzal vágott vissza, hogy leleplezi a szabálytalan sokszorosítást, sőt, azt is mondta neki, tudja, hogy miért kell ez a főosztályvezető-helyettesnek, s ha nem adja át neki a fényképeket, feljelenti a kémelhárításnál. Ennek a beszélgetésnek a végét kihallgatta Horváth Teri néni, a takarítónő, aki egyébként imádja a krimiket, és az egyik ablakmélyedésben akkor is azt olvasott, s ezért kapta fel a fejét arra, hogy azt hallja, nem is egyszer: kémelhárítás. A lány a telefonszámot akkor már valahonnan megszerezte, mert azt is meglengette Hétfalusi orra előtt.

– És ez nem vénasszonypletyka? – kérdezte az ezredes.

– Nem. Az asszony mindent pontosan megmutatott... S ugyanúgy számolt be a helyzetükről, mint Keresztes Mária, aki Adéltól jött ki a szobából... Keresztesnek el kellett haladnia Teri néni előtt. Mindketten meg is említették... A telefonon tehát Adélt valaki üzletkötésre, megegyezésre hívta... S a lány szaladt a képekért. Hétfalusi sétált vele, s egy alkalmas, jól kiszámított pillanatban, hidegvérrel a busz alá lökte...

– De milyen iratcsomókat kerestek Keresztes Máriánál? Hód szembenézett az ezredessel.

– Jelentem, erre is van elméletem...

– Csak elmélet?

– Olyan elmélet, amit majd Bácskai alátámaszthat.

– Jó – sürgette az ezredes –, halljuk az elméletét.

– Hétfalusi, szerintem, már többször segédkezett Bácskainak. De csak, ahogy mondani szokták, bagóért... Úgy gondolta, csinál egy maszek üzletet. És azt az anyagot, amit Bácskai kért tőle, nem adta át, hanem elrejtette valahová, sajnos a kevés idő miatt, nem találtam meg a lakásán. Azt mondhatta Bácskainak, hogy Adélnál van az anyag. Ezért járt a temetés napján Adél lakásában Bácskai. Mondhatom, mindent jól összetúrt, s mivel nem találta, gondolta, hogy a lány esetleg odaadta Keresztesnek, hisz sülve-főve együtt voltak...

– Ez valóban csak elmélet... – mondta az ezredes.

– Egy bizonyítékkal akkor én szolgálhatok – mondta Pintér. – Hétfalusi lakásában, a porszívóban valóban találtunk egy iratcsomót.

Az ezredes nevetett.

– Nocsak, mint a futballisták. Passzolgatnak egymásnak...

Beleznay kesernyésen jegyezte meg.

– De a kapust, Bácskait, még mindig nem találjuk. És addig nincs gól...

– Őmagy elvtárs – fordult közvetlen feletteséhez Hód –, még ma berúghatjuk a gólt...

Az ezredes megint mosolygott.

– Beleznay elvtárs, Hód, azért Hód, hogy azt is tudja, hol tartózkodik ez a jómadár? Igaz?

– Igaz! – vágta rá Hód.

Az ezredes csodálkozva nézett rá. Ő csak tréfált.

– Valóban?

– Igen, ezredes elvtárs! Tudom, hol kell keresni.

Pintér alezredes hitetlenkedve mondta.

– Azt, hogy hol keressük, mi is tudjuk. De az lenne a lényeges, hogy hol találjuk meg. És ön azt is tudja?

– Igen, alezredes elvtárs!

Az ezredes megfogta Hód karját.

– Halljuk! Most ez a legérdekesebb! – S annyira bízott a felderítőtisztben, hogy megkérdezte. –

Visszarendelhetjük a Bácskai kereső embereket?

– Igen, ezredes elvtárs... Ha rám bízta az akciót, öt ember elég.

– Jó... Beleznay elvtárs intézkedjék.

Beleznay felállt, s kiment a szobából, de alig egy perc múltán már vissza is tért.

– Mint ahogyan arról ezredes elvtársnak már beszéltem – kezdte el Hód –, Bácskai nyelvtanári mivoltában szoros kapcsolatba került néhány export-import üzletet bonyolító vállalattal. És ezért tudtam felsorolni már név szerint az utóbbi időben sorozatosan pályázatokat vesztett vállalatokat, mert ott tevékenykedett Bácskai. Ahol neki nexusai voltak, ott már fű nem termett. Ilyen vállalat a Panex is, ahol segítőtársa Hétfalusi volt. Először sok minden szólt Bácskai ténykedése ellen, végül már csak egyetlen érv maradt. Ez pedig az, hová teszi a pénzt. Jártam a lakásán, nem találtam nyomot, még akkor sem, amikor már bizonyos voltam abban, hogy ügynök. Végül egy véletlen segített a megoldáshoz. Megfigyeltem, hogy Bácskai rendszeresen, kétnaponként elmegy a Mező utcába, leállítja Trabantját az egyik nagy bérház előtt, s csak másnap jelenik meg újra. Először azt gondoltam, hogy valamelyik nőismerőséhez jár oda, s talán itt találom meg a nyelvtanár szegénységének titkát is. Ebben nem is tévedtem, csakhogy egészen más a helyzet, mint amire számítottam. Bácskai az egyik délelőtt gereblyét vásárolt a Vasedényben. Betette a Trabantba, s elindult a Mező utcába. Mit akar ez a bérházban egy gereblyével. Lehet, hogy telkük van valahol? A barna papírba csomagolt gereblyét a hóna alá csapta, s úgy indult a lifthez. Én meg utána. Beszállt a felvonóba, s elindult felfelé. Figyeltem, hol áll meg. Hát figyelhettem... A lift nem állt meg sehol, járt le-fel... Elhúzódtam az ajtóból, s vártam. Néhány perc múltán egy öregedő, bajszos, kicsit görnyedten járó, nyakkendő s úr lépett ki a liftből. S csodák csodája, a hóna alatt hozta azt a gereblyét, amit Bácskai vásárolt. Talán nem is kell tovább mondanom...

– Folytassa csak – mondta az ezredes, és elismeréssel nézte a fiatal elhárító tisztet. – Most már tudjuk, miért kellett a Mező utcában rostokolniuk az embereinknek... S azt hiszem, jelenleg is hiába figyelik a házat... Folytassa, főhadnagy elvtárs... Eddig nagyon prima!

– Köszönöm... Tehát Bácskai kissé átalakította magát, s sietős léptekkel kiment a kocsijához... De nem a Trabanthoz, hanem egy 1500-as Ladához. A csomagtartóba tette a gereblyét, megrugdosta a kerekeket, s elhajtott. Szentendrén, a hegyoldalban szép háza van! Mert az övé. Vagyis nem Bácskai Ferencé, hanem Benedek Ferenc fotóművésze...

– Kié? Benedeké? – kérdezte elámulva az alezredes.

– Igen... Benedek és Bácskai nyelvtanár egy személy... Azt a pénzt, amit Bácskai keres, Benedek költi el... A fotóművész, akinek nemrég láthattuk Velencében készült képeit a Fényes-galériában...

– Nincs tévedés? – nézett Hódra Beleznay.

– Jelentem, nincsen.

Az ezredes felállt.

– Elvtársak, tegye mindenkinek a dolgát. Főhadnagy elvtárs, köszönöm... Siessenek vissza Szentendréről, és vigyázzanak. Nem heveskedni!

– Értettem, ezredes elvtárs!

Beleznay örmagy is engedélyt kért a távozásra. Pintér alezredes viszont maradt.

– Ügyes fiú, még sokra viszi... – mondta, s Hód után bökött.

Az ezredes bólintott, s visszaült az asztalához.

– Egy-két fehér folt még maradt. – dűnnyögte.

– Igen... igen...

– Ilyen például: hogyan kerültek Bíró Adél papírjai Csibe Julihoz?

– Erre már van némi magyarázat – mondta lassan Pintér alezredes. – Újra megvizsgáltam Bíró Adél holmiját, s nem találtunk benne személyi igazolványt, csak az útlevele volt a táskájában... A gyilkosság után Bácskai átkutathatta a lány lakását, s elvitte a személyijét is... S ő adhatta át Csibe Julinak, amikor ráállította a görögre...

– Egész kis maszek elhárítás.

– Igen. Meggyőződésem, hogy Bácskai nagyobb hal, mint gondolnánk... S az is, hogy megbízóihoz sem becsületes. Őket is becsapja. Ők figyelhették Roxynt is. Erre utal a kopott Trabant és a Lada együttese. De részletesen beszámol majd erről Bácskai. Remélem, nem is sokára...

Az ezredes magában igazat adott helyettesének, a következtetéseit jónak tartotta. De megszokta, hogy ő az „ördög ügyvédje”, és minden kis ellentmondást fel kell tárnia, tehát a legkisebb nyitott kérdésre is választ sürgetett.

– Van más fehér folt is... Például Sárosi Tamás úr szerepe nem egészen tiszta, még akkor sem, ha megítélése nem az elhárításra tartozik... Vagy például...

Nem folytatta, mert Pintér alezredes közbeszólt.

– Például hová lett az anyósod kutyája?

Bana Dénes mérgesen nézett a helyettesére.

– Te fizetett ügynök vagy... Felbérelt az anyósom...

21

A három fekete Volga meglehetősen nagy térközzel követte egymást. Az egyik a békásmegyeri lakótelepnél le is állt, hagyta, hogy a másik kettő kilométerekkel megelőzze. A másik gépkocsi Szentendre határában az Esztergomba vezető útra kanyarodott, a harmadik le, a Duna-partra. Hód az autót az Autóklub előtti parkolóba irányította, kiszállt, s lesétált a fötérrre. Nézegette a könyves kirakatokat, arra gondolt, hogy már régen szeretne volna a város múzeumait végigjárni, de valahogyan mindig kevésnek bizonyult az ideje. Egyszer már el is indultak Klárral – évek óta udvarol már a lánynak –, de botor módon késő délután, mindent zárva találtak. De azért jót vacsoráztak a Jókai regényhősről elnevezett romantikus kisvendéglőben. Fácánlevest ettek, s apró sült húsokat franciás köritéssel. A bort üveglopókkal hozták fel a pincéből, s úgy is állították az asztalra valami különleges kis állványra. Flambírozott feketekávé is ott ittak először, azóta sem. Ha ennek az ügynek vége, határozta el, eljönnek ide. Talán már holnap...

Pontosan tizenhét órakor találkoztak a Volgák utasai Benedek fotóművész villájánál. Hárman óvatosan átmásztak a kerítésen, s eltűntek a ház körül. Elbújtak a többiek is. Csak Hód álldogált a kapu előtt. Néhány pillanatot várt, s becsengetett. Egyszer, kétszer, háromszor. Nem mozdult semmi. Hód újra csengetett, hosszan, türelmetlenül. Egy pillanatig megfordult a fejében: mi lesz, ha tévedett, s Bácskai nem itt bújt el? Nem, ez lehetetlen. Ennél jobb megoldást nem találhatott. Újra csengetett. Semmi. Már arra gondolt, kiadja a parancsot a behatolásra, amikor lassan kinyílt a ház ajtaja, s kilépett a kertbe Benedek fotóművész.

– Jövök már! A sötétkamrában voltam. – mondta, s elindult a kapu felé. Három, csosszanós lépés után újra megszólalt. – Maga az Józsi? Mit akar?

A következő pillanatban megtorpant. Kétségbeesetten a fejéhez kapott. Elárulta saját magát, hisz Benedek nem ismerhette a büfést. Gyorsan megfordult, s visszaszaladt a házba. Hód hallotta, hogy nagy kattanásokkal elreteszeli az ajtót. Később a padlásszoba ablakán meglibbent a függöny.

Hód átvette magát a kerítésen, s egészen a házig futott.

– Bácskai úr! Vagy Benedek! Nyissa ki az ajtót, adja meg magát! Nincs értelme ennek a bújócskának! Csak a saját helyzetét nehezíti.

Válasz nem érkezett. Kis szünet után Hód újra kiáltott.

– Bácskai! Ennek valóban nincs értelme! A házat körülvettük! Magának is az jobb, ha szépen kisétál...

A kertben az egyik gyümölcsfához létra volt támasztva. Még metszéshez használhatták. Hód intett az egyik nyomozónak, vigye az ablakhoz, próbáljon bemászni a házba.

– Utoljára szólítom fel, Bácskai! Jöjjön ki! Adja meg magát!

A nyomozó óvatosan felmászott a létrán, az ablak azonban zárva volt, hiába feszítette, nem engedett.

– Betörhetem az üveget? – kérdezte.

Hód bólintott.

A nyomozó géppisztolya agyával benyomta az ablak üvegtábláját, s már nyúlt is a zárhoz, hogy kinyissa. Az üveg csörömpölését Bácskai is hallhatta.

– Már a házban vagyunk. Jöjjön az ajtóhoz, s adja meg magát! – kiáltotta Hód.

Erre már megérkezett a válasz. Egyetlen lövés.

Mire Hód bejutott a házba, Bácskai már halott volt. A fürdőszobában feküdt a kád mellett. Görcsösen markolta a revolvért.

– Fejbe lőtte magát – mondta az egyik nyomozó.

– Örmester elvtárs – utasította a nyomozót Hód –, jelentse telefonon, hogy Benedek Ferenc

öngyilkos lett, s hívja ide a technikusokat.

Az őrmester kis készülékével a parancsnokságot hívta.

Hód Bácskait nézegette. S arra gondolt, fel sem lehet mérni, mennyi titkot vitt magával... Mennyi nyom semmisült meg, mennyi kérdés maradt megválaszolatlanul... – Jól kitolt velünk, tanár úr...

Bana ezredesnek is ez volt a véleménye. Vigasztalta Hódot, aki saját magát vádolta: nem volt elég ügyes. Ha nem ő, hanem az egyik embere csenget, Bácskai lehet, hogy a kapuig jön... S akkor már nincsen probléma, nem lett volna lehetősége az öngyilkosságra.

– Látja, látja – mondta az ezredes –, nem lehet mindig improvizálni... De azért ez igen szép munka volt!

Hód nem szólt.

Pintér alezredes a kezét nyújtotta a főhadnagynak.

– Nekem is ez a véleményem! S nem hittem volna, hogy egy egész szervezet mozdul meg a maga hidrogénmeséjére! Jó ötlet volt!

– Azt sajnálom – mondta lassan Hód –, hogy ez a Bácskai már sohasem fogja megtudni: a hidrogénprobléma továbbra is megoldatlan...

Az ezredes asztalán villogni kezdett a telefonkészülék jelzőlámpája.

– Ki az?

– A felesége, ezredes elvtárs – jelentette a titkárnő.

Bana arcán bosszúság suhant át, nem szerette, ha otthoni ügyekkel a hivatalában zavarták.

– Tessék! Igen, én vagyok... Ne add át... Nem érek rá! – Az ezredes befogta a kagylót, úgy súgta a tiszteknek. – Az anyósom akar velem beszélni...

– A kutya – intett megértően Pintér.

– Tessék, mama... Kit tüntessek ki?... Nahát!... Jó... Majd én elintézem... Nem baj, hogy nem tudja a nevét... Majd én kinyomozom... Rendben! Ne tessék félni!

Az ezredes lerakta a kagylót. Tekintete Hódot kereste. Lassan felemelte a kezét, s égnek meredő mutatóujjával megfenyegette a főhadnagyot.

– Hód vagy nem is tudom, hogyan szólítsam. Ön... Hogy a fenében találta meg?

A főhadnagy zavartan vonogatta a vállát.

– Csak a harmadik szomszéd kutyaóljáig kellett elmennem... De meggyőződésem, hogy egy-két nap múltán magától is hazament volna... Ha múlik a tavasz...

– Csak a harmadik szomszéd kertjében volt? – kérdezte hitetlenkedve az ezredes.

– Igen...

– Nagyon köszönöm, az anyósom nevében is...

– Egyszerű rutinmunka volt, ezredes elvtárs – mondta katonásan Hód, s arra gondolt, talán ez a legjobb alkalom arra, hogy egy-két hét szabadságot kérjen.

SZIKRA LAPNYOMDA, BUDAPEST (85-2943)
FELELŐS VEZETŐ: CSÖNDES ZOLTÁN VEZÉRIGAZGATÓ

KIADJA A NÉPSZAVA LAP ÉS KÖNYVKIADÓ
FELELŐS KIADÓ: KISS JENŐ IGAZGATÓ
FELELŐS SZERKESZTŐ: DR MÁRKUS LÁSZLÓNÉ
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: ÚJVÁRI GYÖRGY
ILLUSZTRÁTOR: VÁRADY RÓBERT
FEDÉLTERV: SZLIFKA ANNA
MSZ:5601-59

BUDAPEST, 1985